C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-20-Ledova_spolecnost-Metari_Vecneho_zivota.pdb

PDB Name: Arnaud_G_J-20-Ledova_spolecnost
Creator ID: READ
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.J.Arnaud
20. Ledová společnost
Metaři Věčného života

1

Tenhle kmen Zrzavých si stavěl iglú, aby se chránil před zuřivými jižními větry vanoucími v této oblasti mořských ledovců Indického oceánu, na rozhraní koncese Australasijské federace a Afrikánie. Vichřice, které běžně přesahovaly rychlost dvou set kilometrů v hodině, v nárazech i čtyř set, dokázaly odnést člověka do značné vzdálenosti nebo ho rozmáčknout o stěny závějí.

Glaciolog Lien Rag nenáviděl tu mátožnou krajinu, kde se bloky ledu, obrovské jak lokomotivy, vynořují po stovkách na sinavém horizontu. Jako by je bláznivě a bez rozmyslu rozhazovala ruka nějakého neviditelného obra. Železniční sítě, které vedly až sem, byly ze všeho nejčastěji zablokované a celé týdny mimo provoz. Šlo však o životně důležité tratě mezi Federací a Afrikánií, a tak jakmile se vichry trochu utišily, obrovské ledoborce čistily koleje. Žádná souprava by jinak nemohla bezpečně projet. Bylo tu dokonce postaveno několik ledových tunelů, ale ledovce klouzající po ledovém povrchu je pravidelně bořily.

Zrzavci jim ponechali jedno iglú vyhloubené v ledu, z něhož vyčuhovala na povrch pouze část klenutí. Dovedně zkonstruovaná přechodová komora pomáhala uvnitř udržovat teplotu na deseti až dvanácti stupních, zatímco venku teploměr ukazoval nejčastěji minus osmdesát.

Zrzavá míšenka Leouan ještě spala, když vstal, aby si prohlédl obzor elektronickým periskopem. V těchto ponurých krajích přicházel úsvit jen pomalu a líně, takže dosud nerozeznával obrysy kupole Stanice Ježíše Krista, kterou zde nikdo nenazval jinak než Es Jé Ká.

Všiml si Zrzavé dívky kráčející ke stanici. Během dne budou Zrzavci seškrabovat led z kupole, schraňovat drť a odpadky, které počišťovači města nechávají v jedné z přechodových komor před vstupem do stanice. Mezi těmito zbytky si Zrzavci vybírali, co se ještě dalo sníst. To ostatní obalovali ledem a ponechávali napospas větrům. Vichr balíky popadl, koulel je po ledu a unášel do obrovských vzdáleností.

Konečně se ze šera vynořila báň stanice, tedy alespoň její nejvyšší část. Z pohledu shora tvořil tento celek jakousi růžici.

V jejím středu střežila posvátné kultovní místo katedrála Mořského ledu. Říkalo se, že se tu slouží mše každou hodinu dnem i nocí a že vrchní část kupole někdy ohnivě plane v temné noci tohoto ztraceného kraje.

„Co vidíš?“ zeptala se Leouan a vylézala z kožešin.

Když se otočil, zachvěl se, protože byla nahá, zatímco on si už navlékl izotermickou kombinézu. Míšenka jako by byla ve svém živlu. Trup jí pokrývala měděná srst a byla nádherná a hebká. Částečně odhalovala velká a těžká ňadra s nafialovělými bradavkami. Její živočišnost uspokojovala Lien Ragovo libido víc než všechny jeho erotické fantazie.

Opustil svou pozorovatelnu a přiblížil se k mladé ženě, která k němu byla zády. Objal ji kolem boků. Prohnula se a třela se zadečkem o jeho tvrdé břicho. Natáhla ruce dozadu a pokoušela se z něj strhnout tu umělohmotnou kombinézu.

„Vždyť ji těma nehtama roztrháš,“ zaprotestoval.

Zasmála se, vymanila se mu z objetí a padla na lůžko, hlavu si schovala mezi bronzové paže. Netrpělivě se svlékl, klekl si mezi její nohy a nadzvedl jí boky. Pomaloučku do ní vnikl, stáhl se zpět a znovu se k ní nesmírně něžně přiblížil.

„Pojď!“ zašeptala. „Najednou.“

Neposlechl ji však, a tak mu vyšla vstříc sama, aby v ní byl co nejhlouběji. Nechal ji, aby vedla jejich rozkoš, a činila tak s opravdovou virtuozitou.

Když se zvedl, spatřil dvě dívky z kmene, jak je se zájmem pozorují. Nerozesmály se, ani se nepokusily odejít a počkat, než skončí. Byly na podobnou podívanou zvyklé.

Pohled na Lienův penis je však rozesmál. Takže ho nemá chlupatý jako jejich mužští? Sotva chomáč chlupů na podbřišku. Chtěly se ho dotknout, Lien se však odtáhl a sahal po šatech. Ale Leouan, která se smála s nimi a žertovala na jeho účet, ho pevně objala.

„Buď hodný, dovol jim, ať uspokojí svou zvědavost.“

Dívky se přiblížily a bez nejmenšího ostychu a ohledů se ho dotýkaly a cloumaly s ním na všechny strany. Taková hrubost ho znovu vzrušila. Dívky vypadaly nadšeně a na něco se Leouan ptaly. Lien nerozuměl dobře dialektu kmene,

který žil příliš dlouho v izolaci na mořském ledovci.

„Ptají se, jestli se chceš s nimi vyspat. Rády by se s tebou milovaly. Kivu je třináct a její sestře Kinu dvanáct. Vidíš, jsou docela mladé, přesto mají obě dohromady aspoň půl tuctu dětí.

„Ani nápad," řekl.

„Nepochopí, proč je odmítáš, když se ti jejich dotyky líbily."

„Řekni jim, že v mém kmeni míváme jen jednu ženu."

„Lháři," řekla se smíchem.

Zdálo se, že obě sestry takové barbarské mravy šokují, a vrhaly na Leouan útrpné pohledy. Nakonec odešly a nechaly tam přinesený kus kuny.

„To já si to zase užiju," řekla Leouan a přitáhla si ho k sobě.

O něco později připravila čaj, zatímco on sledoval stanici. Na lanech zavěšení Zrzavci oškrabovali kupole.

„Dnes ráno by měli mluvit s profesorem," poznamenal. „Jestli půjde všechno dobře, mohli bychom tak za tři dny odjet i s ním. Harl Mern se bude radovat ze znovunalezené svobody a bude moct pokračovat ve svých výzkumech o původu Lidí z Chladu. Profesor Ikar na něj v Kaempolisu netrpělivě čeká."

„Víš dobře, že je to past, ale trváš na tom. Šla jsem s tebou do toho šíleného dobrodružství a doufala jsem, že se mi podaří tě přesvědčit, abys změnil názor. Ale ty to chceš dotáhnout až do konce!"

„Je to přece výzva k boji, ne? Vyfouknu jim profesora rovnou před nosem."

Stanice Ježíše Krista byla hlavním městem miniaturní Společnosti Svatého Kříže. Neokatolíci založili v této koncesi o rozloze sto čtverečních kilometrů klášterní vlak a usmysleli si, že odtud budou vysílat misionáře na všechny strany, zvláště pak do různých oblastí australského mořského ledovce. Jeden apoštolský vikář se zabýval především náborem a výchovou budoucích misionářů.

„Budeme se muset dostat do vlaku se starým mužem, který neumí chodit po ledu."

„Poneseme jej, když to bude třeba."

„Dva kilometry, to těžko."

Souprava byla zamaskovaná v mohutné sněhové závěji na východ odtud. Ovšemže budou muset šlapat až tam.

„Posadíme ho na tulení kožešinu a potáhneme ho," řekl Lien Rag. „Zrzaví tak často dopravují zesláblé příslušníky kmene."

„Jo, ale nejčastěji je nechají ležet na ledu, až na ženy těsně před porodem."

Zastoupila ho u periskopu a on si dal zatím čaj.

„Jak toho profesora odtamtud dostaneme?"

„Počítám, že použiju starou lest, co mi už tolikrát posloužila."

Leouan zakroutila pochybovačně hlavou. „Tvůj převlek za Zrzavého muže? Všimnou si tě. Ti místní jsou drobní a hodně zavalití. Už na dálku jsou cítit lachtaním sádlem."

„Nečekají, že se objevím tady."

„Co o tom víš? Jsi stále nebezpečnější nejen pro Neokatolíky, ale taky pro Lady Dianu a spoustu dalších lidí, dokonce i pro tvého přítele Kida."

Lien měl taky dojem, že se ho generální ředitel Společnosti Mořského ledovce chce zbavit.

„Profesora přísně hlídají, když dává Zrzavým instrukce. Snad bys ho nechtěl vytáhnout za ruku z přechodové komory a utíkat s ním?"

„Musíme akci synchronizovat. Já půjdu pro profesora a ty zatím dovezeš vlak co nejblíž. Jen tak snadno ho neobjeví. Když vane příznivý vítr, je tahle železniční síť plná souprav ve dne v noci. Stanice J. K. leží na křižovatce tratí a vybírá poplatky. Hlavní část finančních prostředků čerpá právě z průjezdu vlaků, a ten tvůj nevzbudí žádnou zvláštní pozornost."

Opustila periskop a šla si natáhnout speciální kombinézu, která ji chránila jak před zimou, tak před velkým teplem. Pro svůj zrzavý původ se necítila dobře už při teplotě nad patnáct stupňů, to mohla snadno i omdlít. Přesto však odolávala vyšším teplotám daleko lépe než čistokrevní Zrzavci, pro které hodina pobytu ve dvaceti stupních Celsia znamenala smrt.

Lien Rag si z jedné blízké stanice poslechl předpověď počasí. Pro příštích čtyřiadvacet hodin nehlásili přechod žádné fronty.

„Může se stát, že se vichr rozpoutá právě v den D. Pak budeme nuceni operaci odložit.

„A proč ho vlastně ti Neokatolíci vězní, víš to vůbec?".

„Ne. Předpokládám však, že vypracoval novou teorii o původu tvého lidu. Už jednou se zmýlil, dal se obalamutit Neokatolíky. Předpokládám, že dnes si už před snadno dostupnými a polopatě naservírovanými důkazy dává dobrý pozor. Nejspíš se však už blíží pravdě, jinak by mu Neokatolíci nebránili svobodně se vyjadřovat."

Kolem jejich iglú začínal kmen svůj všední den. Ti mrštnější oškrabovali z báně stanice led. Nejstarší a nejmladší využívali bezvětří a pronásledovali mořské racky, kteří se slétali na hromady zmrzlých odpadků za kruhem iglú. Staří uměli dobře mířit a často se jim podařilo omráčit nějakého ptáka hroudou ledu. To však ostatní nijak neodrazovalo. Liena Raga vůbec nedojalo, když uviděl tříleté děcko, jak škube peří a zahryzává se do ještě teplého masa, dřív než zmrzne na kost.

Leouan vyšla ven mezi lidi, povídala si s nimi a kývla na mladé. Obě zvědavé sestry zůstávaly v táboře a staraly se o batolata. Zrzaví stavěli tato stabilní obydlí jen někdy, nejčastěji se spokojili s dírami ve sněhu, které je v noci chránily před divou zvěří: krysami, krvelačnými obřími racky a před vlky. Tady v oblasti mořského ledovce jich byly díky tulením mořským jezerům celé smečky.

V chrámové lodi katedrály zářila světla. Určitě se konala velká mše. Lien se pokoušel představit si okouzlení

Zrzavých, visících na armování skleněné kupole a sledujících, jak knězi slouží mši. Zrzaví uctívali mystická zvířata, což byla dosti mlhavá božstva.

Když se však narodil Jdrien, Lien Ragův vlastní syn, kterého měl s jednou Zrzavou, Lidé z Chladu ho většinou považovali za svého nového boha, za jakéhosi mesiáše, seslaného, aby usmířil ty z Chladu s těmi z Tepla. Už po léta se Lien Rag pokoušel dokázat, že jeho syn nemá božský původ, a jeho výzkumy ho přivedly ke znepokojujícím odhalením, pokud šlo o jeho vlastní původ.

Bylo zvláštní, že všichni Zrzaví věděli, že je otcem jejich malého boha, á všichni si ho vážili. Dokonce i ty nejzaostalejší a nejvzdálenější kmeny.

Opustil pozorovatelnu a vytáhl z vaku přestrojení za Zrzavce. Kdysi po Lienu Ragovi všude pátrali a on v něm vlakem přejel dvě třetiny planety. Jednalo se o perfektní imitaci srsti Zrzavých a podvod by se dal odhalit jedině pohmatem. Kdo by se však dotýkal Zrzavce? Rozhodně ne žádný Člověk z Tepla, dokonce ani policajt ne. Lidé Lien Ragovy rasy nesnášeli ty, kteří dokázali žít venku ve sto stupních pod nulou, a pokládali je za páchnoucí zvířata. Po dlouhém váhání Nová katolická církev nakonec prohlásila, že Zrzaví nemají duši a jsou v jistém smyslu ztělesněním trestu za minulé hříchy lidstva.

Navlékl si kožešinu. Ve skutečnosti se jednalo o izotermickou kombinézu, na níž byly nalepeny pravé chlupy.

Když vylezl ven, shlukly se kolem něj děti a smály se. Chtěl se dát do tance, ale Leouan ho zmrazila pohledem.

„Jsi hlupák," řekla. „Starci jsou vyděšení. Myslí si, že si někoho z nich zabil, abys získal jeho kůži. To jsi neměl dělat."

„Musí si na mě zvyknout. Potřebuju trénovat. Musím se přece chovat věrohodně."

Leouan obešla všechny staré příslušníky kmene a vysvětlila jim, oč jde. On zatím chodil od jednoho iglú ke druhému. Iglú byla vydlabána v ledu a jejich jedinými otvory byly uzoučké střílny obrácené k severu.

Nakonec se vrátil a převlékl se. Potil se. Systém na odvádění vody potřeboval seřídit. Pustil se do jeho opravy, jinak by v tomto přestrojení nevydržel víc než hodinu. Přišla za ním Leouan a rozpovídala se o kmeni, který se tady usadil, aby pracoval na kupolích stanice.

„Kdysi lovili na jihu tuleně a také se za ně maskovali, aby se k nim mohli lépe přiblížit. Zabíjeli tuleně ledovým rampouchem, který mu museli vrazit přímo do oka. Aby to dokázali, museli se ponořit do vody a vyškrábat se tuleni na hřbet. Pochopitelně docházelo často k úrazům, proto teď radši oškrabují led. Lidem z Tepla však nerozumějí, připadá jim, že všechno, co dělají, je nelogické."

„Nemýlí se," odpověděl Lien. „Naše chování v těchto městech chráněných před zimou je úplně scestné a většinou je záležitostí pro psychiatrii. Nikdy jsme se nepokusili sžít s touto zimou, třeba studiem Zrzavých. Izolujeme se, zmenšujeme se s každou další generací, ztrácíme intelektuální schopnosti. Je stále méně a méně tvořivých lidí, ať už umělců nebo vědců. A scestně se chovají i ti, kteří se takovému způsobu života vzpírají."

„Například Obnovitelé Slunce?"

„Ano. Buď jsou z nich příznivci černé magie, která prý vzkřísí Slunce, nebo upadají do nebezpečné pseudovědy a jsou ochotni obětovat miliony, aby Slunce zase svítilo."

Zapálila si doutník s euforickými účinky a posadila se na lavičku vytesanou do ledu, pokrytou kůží z tuleního mláděte.

„Liene, nikdy nemluvíš o svém druhém synovi, Liensunovi, který prý žije na severu."

Zmlkl, překvapený touto otázkou ve chvíli, kdy hovořil se zaujetím na jiné téma. Přešel k periskopu.

„Vadí ti, že se na to ptám?"

„Je to stejná legenda jako údajné Jdrienovo božství. Skutečně je to můj syn. Není to však žádný bůh, jen neobvykle nadané dítě, ovládající telepatii a telekinezi a bůhvíco ještě, ale všechny jeho schopnosti a nadání lze vysvětlit. Jedna z mých předkyň měla tyto schopnosti taky."

„A ten druhý? Liensun?"

„Lidé vždy vytvářeli protiklady, bílá a černá, teplo a chlad, dobro a zlo. Tvoji krajané se baví tím, že vymýšlejí legendy a příběhy. Jdrien jim už nestačil. Potřebovali jeho protiklad a zveličením jakési neurčité pitomé historky si začali vymýšlet, že tohle děcko se prý postaví proti mému synovi."

„A co kdyby to byla pravda?"

„Nemají sebemenší důvod postavit se proti sobě."

„Jednoho dne se navzdory tvým snahám Jdrien stane jakýmsi duchovním vůdcem Zrzavých."

„V tom případě bych nesplnil své poslání. Nikoho neseslala Prozřetelnost. Jedině snad všechny lidi dohromady. A mezi vámi Zrzavými nikdy neexistoval žádný šéf ani duchovní vůdce."

„Zrzaví jsou Jdrienem nadšeni a jeho nevlastní bratr, ať skutečný či předpokládaný, bude katalyzátorem této touhy."

2

Profesor etnologie Harl Mern vešel do svého osobního kupé a snažil se ovládnout hluboké rozrušení. Zrzaví mu prozradili, že přítel Lien Rag je nablízku a co nejdřív mu pomůže utéct ze stanice.

Už celé měsíce vedl práci Zrzavých při čištění kupolí i při zpracovávání odpadků. Znal jejich jazyk, i když tento kmen mluvil dost neobvyklým a těžkým dialektem. Měli několik desítek zvuků pro led, maso, světlo a podobně a posunky z nich vytvářeli holé věty, protože slovesa chyběla. Provizor pro ekonomické otázky byl s jeho prací zřejmě spokojen. Zrzaví se místo platu spokojovali s odpadky a domnívali se, že Lidé z Tepla jim dávají bůhvíjaký dar.

„Jen do chvíle, kdy pochopí, že jsou to zbytky. Oni jich moc nemají, protože maso nikdy nehnije. A na výkaly vábí racky. Až jim jednou dojde, že vaše odpadky jsou svým způsobem výkaly, těžko už přijdou do práce."

Provizor se jeho varováním jen vysmíval. Harlu Mernovi nezbývalo než doufat, že se dostane pryč dřív, než Zrzaví

opustí kupole stanice.

Lehl si na lehátko a zkoušel zmírnit tlukot srdce a trochu si uspořádat myšlenky. Věrnost jeho přítele glaciologa za těch víc než deset let nikdy neselhala. Kuli společně pikle proti diktatuře Transevropské společnosti, pokoušeli se zjistit, odkud pocházejí Zrzaví, třebaže toto téma spadalo pod přísnou cenzuru. Ten, kdo na něčem podobném pracoval, riskoval trest smrti a Neokatolíci ho exkomunikovali. A Lien Rag pro něj přijel!

Taková neopatrnost! To nechápe, že ho vlákali do pasti? Starý muž si uvědomil, že slouží jako návnada. Ještě před pár týdny ho drželi pod nejpřísnějším dohledem v klášterním vlaku, který ustavičně jezdil po vnitřní síti koncese. Celý rok strávil v ledové cele a kalorie, jež dostával, stačily sotva na přežití. Potom ho pověřili přednáškami z politické psychologie pro příští misionáře. A najednou mu dávají volnost pohybu; smí se ukázat ve stanici, a dokonce chodit do přechodových komor a setkávat se tam se Zrzavými a vysvětlovat jim, co se od nich očekává.

Je to past, chytře vymyšlena past, a glaciolog do ní nepochybně spadne. Prosil Zrzavce, aby vzkázali Lienu Ragovi, co ho čeká, ale ti primitivové nechápali, co jim chce říct. Nedokázali si představit, že by šlo do pasti chytit něco jiného než zvíře, natož pak člověka.

Podíval se na hodinky a pochopil, že se bude muset ukázat, aby nevzbudil podezření. Odebral se do knihovny. O Zrzavých tam bylo k dispozici jen velmi málo, několik popisných textů a vyprávění, pár map týkajících se jejich lokalit. Musel se s nimi spokojit, právě on, kdo v posledních letech vypracoval úžasnou hypotézu o jejich původu.

Asi za hodinu odešel do bufetu a na poukázky dostal obstojné jídlo v hodnotě 1200 kalorií. Maso, obilné klíčky, rybí karbanátky s chaluhami a jakýsi sladký mléčný moučník. Víc nepotřeboval.

Jistý bratr Ludvík si k němu přisedl, jak to někdy dělával. Mern těmto duchovním nedůvěřoval. Domníval se, že jsou to špiclové Neokatolíků.

„Tak co, jak to jde s těmi vašimi primitivy?“

„Nestěžuju si.“

„Jsou docela rozumní. Souhlasili, že už nám nebudou souložit nad hlavami.“

Harl Mern se usmál. „Jistě, ale stejně nepochopili proč.“

„Ovšem, primitivové. Bylo to odporné, obscénní.“

„O to se tedy zajímají Lidé z Tepla, když jim Zrzaví přijdou seškrabávat z kupolí led a odnášet jejich svinstvo.“

Bratr Ludvík svraštil husté, nad nosem spojené obočí. „Takže vy ty nechutné způsoby schvalujete?“

„Já je nemám co schvalovat, prostě jsou. Mají potřebu kopulovat několikrát za den.“

„Můžou přece počkat, až bude tma...“

„V noci spí, a navíc ve tmě nemohou obdivovat krásu svých družek a ony naopak nemohou posoudit jejich mužnost. Noc je pro ně jako roucho, které zahalí každého jedince do spánku nebo také do strachu a úzkosti z toho, co bude zítra.“

„Jáhen zrovna před chvílí viděl nějakou samici, jak čurá na klenbu katedrály přímo nad oltářem.“

„Říkal jsem jim, aby to nedělali, ale zapomínají. Hlavně si nemyslete, že vás chtějí provokovat nebo se snad rouhat. Mají před náboženstvím úctu. Ale ano, ujišťuji vás... Nikdy nejsou ateisty.“

„A teď ten jejich nový mesiáš,“ zašklebil se bratr Ludvík. „Snad nás nakonec nebudou litovat? Kdo jim to nakukal? Určitě je to rouhání kohosi z Tepla. Někoho, kdo nás nenávidí natolik, aby spunktoval tuto nesnesitelnou karikaturu opravdové víry. Taková maškaráda.“

Etnolog jedl dál. Ryba byla skvělá, věděl, že je loví přímo pod městem ve studních, které komunikují s Indickým oceánem. Ryby se chytaly do obrovských ponořených sítí, které se pravidelně vytahovaly. Zato maso dovážené z Afrikánie za moc nestálo. Nedalo se ani poznat, o jaké vlastně jde. Snad pes nebo morče.

„Prý rozvíjíte ďábelské teorie o původu těchto bytostí. Jsou to zvířata... Snad opice, které se vyvíjely s postupem zimy. Tak, jak to udělaly velryby, z nichž se stávají suchozemci.“

S lítostí dojedl rybu.

„Mohl byste být odsouzen k smrti, jestli se odvážíte obhajovat rouhačské myšlenky... Myslím tady, samozřejmě.“

„Už je neobhajuji.“

„Odmítněte je tedy veřejně.“

„Ne. Nechávám je, aby šli svou vlastní cestou. Myšlenka nemůže nikdy zemřít. Už po tisíciletí se někteří pokoušejí zabíjet je jako obyčejnou škodnou, nikdy je však nevyvraždili.“

„Budete se opírat o tyto teze někdy později, až už nebudete u nás?“

Mern se zatvářil jako naivka.

„Proč myslíte? Mluví se o tom, že by mě propustili? Nedělám dobře svou práci dohazovače se Zrzavci?“

„Dohazovač, vy teda máte slovník!“

„Promiňte.“

Bratr Ludvík jedl salát ze sojových klíčků a umělou marmeládu. Sotva sto kalorií v tomto nemožném podnebí. Stanici moc nevytápěli. Na nástupištích byly čtyři stupně a takových dvanáct nebo čtrnáct v pohyblivých domech. V klášterním vlaku to bylo ještě horší. Jedině v obrovském luxusním tranzitním hotelu topili jako ve skleníku a podávaly se tam prý skvělé a jinak jen těžko dostupné pokrmy.

„Zítra se na vás přijdu podívat do přechodové komory, až budete rozmlouvat se Zrzavci.“

„No, rozmlouvat je příliš vznešené slovo: já krkám, kašlu, popotahuju, škrábu se na hlavě, na podbřišku a to všechno tvoří jakousi mluvu. Je to směšné a pro vás možná i nechutné.“

Dojedl mléčný zákusek a vrátil podnos obsluhujícím jeptiškám. Byly bledé, v černém hávu a silně na něj působily. Neměly však v sobě ani za mák ženskosti a Harl dával přednost malým, velice mladým Zrzkám, které ho každé ráno cestou do práce provokovaly. Myšlenka, že bratr Ludvík bude okounět v přechodové komoře, ho zneklidňovala.

3

Když se Greog Suba vrátil, našel Ma Ker, jak sedí naproti dítěti. Pravidelně se s ním učila a Liensun, třebaže teprve tříletý, dělal rychlé a obdivuhodné pokroky.

„Héliový filtr je opraven a bude fungovat ještě líp. Budeme se muset rozhodnout, co uděláme s aerostratem. Přece nestrávíme zbytek života na téhle tulení stanici.“

„Ostatně tuleni už tady nežijí a tučňáci se vracejí jen nesměle.“

Pokynula dítěti, aby si šlo hrát do vedlejšího kupé.

„Nechcete, aby poslouchal, co?“ posmíval se Greog. „Stačí, když se napojí na naše mozky, a hned zjistí, co před ním tajíme.“

„Naštěstí zatím ještě nechápe některé abstraktní pojmy. Dávám si pozor, přemýšlím složitě a vyumělkovaně. Dobře tedy, héliový filtr funguje, ale potřebujeme odpočinek. Máme tu všechno, co si můžeme přát. Tuny minerálního i živočišného oleje, zásoby na celé měsíce. Jednou budeme muset odejít, ale musíme vydržet co nejdéle.“

„Tusk Station vyšle průzkumnou hlídku. Ta zjistí, že nejsme lovci a že jsme zabili Krualovu bandu a ukradli jim vybavení. Vyhlásí poplach a pak proti nám vyšlou výpravu.“

„Železniční instrukce pro tuto oblast udávají, že hlavní tah Východ-Západ, kterému se ostatně říká Trať zmizelých - nádhera, že? -, je v rukou ozbrojených band a všelijaké pakáže. Dokonce i obsluha tratí je podezřelá. Když přijdou, budeme se bránit. Nemáme proti sobě žádnou legální moc.“

Greog si sedl na místo dítěte a vzdychl. „Podívejte, Ma Ker, máme přesně určené poslání. Jsme Obnovitelé Slunce, zapřísáhlí nepřátelé této železniční společnosti, která prostřednictvím tratí udržuje na této planetě železnou diktaturu. Naše vzducholoď musí znovu vzlétnout a obletět Zemi, aby lidé viděli, že se lze přemisťovat a žít i jinak, že koleje nejsou jedinou pupeční šňůrou přežití. Vždy jste s tím programem souhlasila. Dopustili jsme se fatálního omylu, že jsme chtěli náhle uvolnit Slunce z měsíčního prachu. Stačilo málo a Země poznala katastrofu z příliš rychlého oteplení.“

„Tisíce obětí, Greogu, možná miliony.“

Zatvářil se nevěřícně. „Přeháníte.“

„Ne.“

„Budiž. Další důkaz toho, že musíme veřejné mínění připravit na pomalé, velmi pomalé oteplování. Musíme však projít i obdobím mlh a povodní.“

„Jedna ztracená generace, možná dvě.“

„Ano, ale na konci bude zářit Slunce a život ve všech podobách... Ma, musíme pokračovat. Vám nejvíc dopřávají sluchu.“

„Už jsme jen čtyři. Nemluvím ovšem o Liensunovi ani o jeho nevlastní sestře Jael.“

Greoga jako by to zaskočilo.

„Ta dívka mi dělá starosti,“ pokračovala Ma. „Myslí jen na to, jak se dostat na jih, do Společnosti Mořského ledovce, aby našla Liena Raga, otce dítěte. Právě proto začínám pochybovat, že je skutečně jeho nevlastní sestra.“

„Byla by to velice mladá matka,“ zabručel.

Ma Ker věděla, proč je celý nesvůj. Před několika dny je překvapila v jednom z nákladních vagónů upraveném na laboratoř. Jael byla skoro nahá, měla na sobě jen kožich, a když Ma vešla, rychle se zahalila. Greog klečel na zemi, ale zřejmě děvče včas odstoupilo. Greog byl ženatý s Ann, ta se však příliš věnovala výzkumu a zapomínala, že je i ženou.

„A proč se nevydat na jih?“ řekl náhle.

„Chcete jí udělat radost?“

„Kid, šéf Společnosti Mořského ledovce, by snad naši spolupráci přijal, i náš rozumný program, který by přetrval celé generace. Dnes už víme, že Slunce nemůže náhle vstát z mrtvých. Musíme jeho návrat připravit s minimálním rizikem. Dříve nebo později ledy roztají a ledovce se stáhnou k pólům. Kid je prozíravý vůdce, dokáže předvídat události. Neustále se mluví o tom, že zima ustupuje každých šest měsíců o jeden stupeň a že nejnižší teplotní průměr se má pohybovat kolem 44 nebo 45 stupňů pod nulou.“

„Musíme to prodiskutovat všichni.“

„Jael teď patří do naší skupiny a její nevzdělanost a nedostatek kultivovanosti ji nesmí vyřadit z debaty.“

„Tak dobře,“ řekla Ma. „Souhlasím.“

Ten chlapec se vážně zamiloval. Znala ho jenom jako vědce zcela zaujatého svou prací. Žije s Ann, ale jejich vztah je spíš profesionální než manželský. A ta primitivní a vyzývavá holka v něm probudila samce. Ma jen doufala, že Ann to vezme s humorem a pochopením.

Vyšla z vagónu a hledala svého muže Julia. Bývalá stanice byla po útoku Lovců tuleňů zcela zničena. Nyní se v ní dalo znovu žít díky průsvitné nafukovací fólii, kterou vytvořily shluky bakterií. Za necelý měsíc se jim podařilo postavit polokouli, znovu vybudovat laboratoře a stanovit výzkumný program. Ma si vzala na starost i Liensunovu výchovu. Naproti tomu Jael za několik dní prohlásila, že studium ji otravuje, a dala přednost vaření a úklidu obytných kupé. Ma si musela přiznat, že všichni se té dřiny rádi zbavili.

Ale zázračné dítě Liensun se nesmířilo s rezignací nevlastní sestry a ze všech sil se jí snažilo vštípit aspoň část svého vzdělání.

Julius stál v hejnu tučňáků. Zatím jich tu byla necelá stovka, ale každý den přibývali další.

„To jsi ty, Ma?“

Julius oslepl onoho památného dne, kdy se jim podařilo vysvobodit Slunce z prachového krunýře. Julius byl

neopatrný, upřeně se na Slunce díval optickým přístrojem zcela nevhodným na takové pozorování. Slunce mu spálilo sítnici. Ani si moc nestěžoval. Už tři staletí žili lidé v bledém mléčném světle, které, jak si Ma myslela, se jistě značně podobalo mlhavým jitrům z doby před Velkou panikou.

„Zdá se mi, že už rozumím některým jejich výkřikům," řekl Julius, když se přiblížila.

Seděl na závěji. Tvář s bílým plnovousem mu chránila průhledná kukla. V zásobách Lovců našli nové a skvěle vylepšené kombinézy.

„Měl bys sepsat slovníček."

„Proč ne? Asi se do toho dám. V jednom kuse si povídají."

Byli to obrovští tučňáci. Za tři století kruté zimy došlo k přírodnímu výběru i mezi druhy, které přežily. Někteří tučňáci dosahovali výšky muže a dalo se z nich získat až šedesát litrů oleje. Skutečné měchy na nožkách s plovacími blánami. I velryby se stávaly suchozemci, aby dokázaly překonat oblasti pevného ledu mezi dvěma nezamrzlými mořskými rameny. Našli se tu ještě masožraví mořští racci, obrovské krysy a vlci s dlouhou srstí.

„Greog navrhuje, abychom kontaktovali Kida a diskrétně se usadili na jihu. Myslí si, že to je jediná, snad ideální možnost, pokud už nebudeme mluvit o náhlém návratu Slunce."

Julius se jí chytil a vstal. Zvolna se vraceli.

„Do té dívky se zamiloval."

„Ale Ma, ty jí pohrdáš, protože je tak trochu primitivní, náruživá a žádoucí. Musíme ji brát, jaká je. Už léta žijeme jenom mezi vědci. Nevíme nic o lidech téhle planety, o lidech jako ona. Domnívali jsme se, že jim dokážeme přinést štěstí ve formě nesnesitelného světla a tepla. Zabili jsme je, stali se ještě nedůvěřivějšími. Prostě fiasko. Když slíbíme, že budeme rozumní, Kid nám snad dovolí usadit se v jeho koncesi."

„Greog chce taky vzducholodí obletět zeměkouli, aby dokázal, že koleje nejsou jediným zákonem tohoto světa."

„Vyzkoušet vzducholoď ještě před návratem na jih? To vážně není hloupý nápad."

„Budou nás pronásledovat o to víc. Kid nám pak už nepomůže. Greog už ani pořádně neví, co říká. Má v hlavě jenom Jaelino tělo."

Šli mlčky asi dvacet kroků, potom se nesměle zeptal: „Je opravdu tak krásná?"

Ma zavřela instinktivně oči jako vždy, když manžel musel překonat svůj handicap. Určitě cítil Jaelinu živočišnou vůni, slyšel její smyslný smích. Nemohl se ani potěšit pohledem na tělo, které ochotně vystavovala na odiv v teple jejich malé stanice. Nosila kokilové šaty. Zdálo se, že na ní splývají, ale ve skutečnosti ji obepínaly a dávaly vyniknout tělu.

„Ano, velmi krásná, přitažlivá," odpověděla po chvíli.

„Greog ženy jejího typu asi v životě moc často nepotkal."

„Ann je hezká."

„Jo... Ale nemá v sobě nic, z čeho by se mužskému zatočila hlava."

„Co bychom měli udělat?"

„Promluvit si všichni dohromady." Ma chytila Julia za ruku. „Jael přece svádí Greoga, aby ji vzal na jih. Ten, koho hledá, je Lien Rag, údajný otec toho malého. Je zamilovaná do něj, ne do našeho mladého přítele. Musela jsem ti to říct. Bojím se, že naše diskuse nakonec vyzní zkresleně, falešně. Ann není hloupá, pochopí Jaelino divadýlko a začne se k ní chovat nepřátelsky."

„Takže se podle tebe stejně na ničem nedohodneme?"

„Proto si myslím, že bychom tu měli ještě nějaký čas zůstat a připravit vzducholoď na cestu na východ."

Julius neodpověděl a šel dál ke stanici. Orientoval se podle tepla, které vyzařovala. V prostředí, kde šedesát stupňů pod nulou byla běžná teplota, ho skvěle vedly i nepatrné závany vlažného vzduchu.

„A co chlapec, dělá pokroky?"

„Ohromující. Ve třech letech je jako desetiletý génius. Když bude pokračovat takovým tempem, za pár let nás všechny strčí do kapsy."

„Bude z něho skvělý Obnovitel," ušklíbl se Julius Ker. „Možná i zachránce lidstva."

„Neposmívej se," odpověděla Ma. „Má na to. Je cílevědomý, ctižádostivý a je v něm i trochu krutosti."

4

Toho rána se v přechodové komoře sešlo asi třicet Zrzavých. Bylo jim očividně horko, zatímco profesor se musel ve třech čtyřech stupních nad nulou chránit tepelnou kombinézou. Zrzavci nakonec některé jeho rady přijali. Ženy ale nechápaly, proč by si nemohly ulevit speciálně na některých místech kupole. Vždyť moč pomáhá uvolnit příliš tvrdý led.

Harl Mern přistoupil k jedné skupince a rozdělil jim pamlsky.

„Liene Ragu, přitahujete pozornost svou výškou. Tihle mají sotva metr padesát."

„A to se hrbím, jak můžu."

„Vždyť je to šílenství."

„Musel jsem přijít. Je to naplánováno na pozítří, ledaže by přišla jižní vichřice. Ale podle předpovědi by mírný vítr měl vydržet celý týden. Ale tady jeden stejně neví, jak se počasí vyvine."

„Jak to uděláme?"

„Budeme mít osobní soupravu, ale díky drobným úpravám bude vypadat jako obyčejná souprava. Leouan s ní přijede v protisměru mezi dvěma vlaky."

„Vždyť je to bláznovství, návěsti budou šílet..."

„Leouan se odchýlí z hlavní trati asi kilometr odtud přenosnou výhybkou. My zatím budeme v přechodové komoře. Projede plnou rychlostí a nebude si všímat ani návěstí ani relé. Trochu jsme si pohráli s palubním počítačem a rekonstruovali schéma. Všechno by mělo jít bez potíží, ale, jak jistě chápete, nemohli jsme to vyzkoušet...“

„Je to šílenství,“ opakoval Harl Mern, „ale lepší cokoli než zůstat o hodinu déle v tomhle pekle. Dva roky, Liene Ragu, už jsou tomu dva roky, co mě unesli ze Stanice Hořkost, z Amertume. A víte proč? Přišel jsem na novou teorii o původu Zrzavých. Její nástin jsem předal podezřelému individuu, které mě prodalo Neokatolíkům... Nikdy mi nedovolí teorii veřejně obhajovat... Našel jsem doklady ze staré Vatikánské knihovny, z té před Velkou panikou. Zrzaví existovali už před dvěma tisíci lety... Nic si nevymýšlím...“

První si duchovního všiml Lien Rag. Měl bílou kombinézu s černým křížem na prsou a blížil se k přechodové komoře.

„Bacha, fízl.“

„Ano,“ řekl profesor, „bratr Ludvík. Je sladký jako med a děsně podezíravý.“

Zrzaví vycházeli z přechodové komory a šplhali na oblouky kupole. Duchovní se za ochranným hledím zašklebil. „Mají ze mě strach?“

„Musí pracovat. Vrstva ledu je dneska dost silná.“

„Je mi líto, že přicházím pozdě...“

„Máte-li chuť, můžeme vylézt za nimi.“ Harl Mern škodolibě ukázal na příčky žebříku zapuštěné v armovaném skle kupolí. Zrzavci po nich lezli jako akrobati. Lien Rag se už skoro nedal rozeznat.

„Jako opice, jako skutečné opice. Už jste viděl opice v zoologické zahradě? Ty zvířecí obscénní, odporné kreatury?“

Etnolog se rozesmál. „Řídil jsem jedno zoo. Transevropské úřady si nevěděly rady s vědcem, který se tolik zajímal o Zrzavé, a tak mě za trest poslali hlídat zvířata. Opice, kočky, psy, jednoho koně a ještě pár vzácnějších exemplářů.“

„Zasvětil jste celý svůj život Zrzavým. Ale proč?“ zeptal se páter.

Harl Mern zamířil do vnitřní části stanice. Chtěl si očistit zamlžené brýle a k tomu si musel odklopit průzor.

„Protože je mám rád, bratře Ludvíku. Vždycky jsem je měl rád, už od dětství, od chvíle, co jsem je objevil nad svou hlavou. Zpočátku jsem je považoval za důvěrně známá, přívětivá zvířata s nádhernou srstí. Potom se mi stali přáteli, bratry. Jsou to lidé, bratře Ludvíku, lidé.“

„Jejich srst smrdí.“

„Ano, když jsou v teple, ale ne, když je zima. Po několika minutách v horku začne jejich kůže vylučovat zapáchající ochrannou látku. Když se vrátí do studeného prostředí, nejsou cítit ani trošku.“

„Ovšem, chlad potlačuje smrad. Když si pomyslím, že někteří muži souloží s těmi umolousanými samicemi, které jsou určitě samý hmyz...!“

„Jaký hmyz, bratře Ludvíku, ne-li ten, jehož domovem je teplo? Blechy, vši, štěnice přežily v našem teple, ne v jejich zimě.“

Sundal si kapuci a rázně si otřel brýle. V očích mu hráli čertíci škodolibosti. Byli právě na hlavním nástupišti, kde stál luxusní vlak, který se vracel do Panamerické. Vlak střežený udatnou armádou. Zahálčiví bohatci zbytečně neriskovali.

„Doprovodíte mě ke katedrále?“

„Ne, musím dohlédnout na práci svých přátel v kupolích. A pak - nejsem žádného vyznání. Jenom nestydatý bezvěrec.“

„Zrzavci tedy podle vaší teorie existovali vždycky. Tvrdíte to, že?“

Překvapený Harl Mern se na něj zkoumavě podíval a duchovní musel přiznat, že je o profesorových pracích informován. „Dokonce mě pověřili, abych proti vám vedl trestní řízení.“

„Proces?“

„Vaše teorie je kacířská. Zrzavci, tedy podle vás Lidé z Chladu, existují už tisíce let?“

„Asi dva tisíce, přesněji devatenáct století.“

„Proč jste si tak jist?“

„Mám důkazy, doklady, listiny... U sebe samozřejmě ne. Ale naučil jsem se je zpaměti.“

Ludvík pohlédl ke katedrále. Věřící spěchali na mši o desáté. S fotoaparáty na prsou tam směřovali i panameričtí turisté. Byli to nejlepší zákazníci krámků s církevními předměty postavených podél nástupiště. Na jeho konci se vypínala katedrála, postavená podle Dohod NY Station, Stanice Pravé víry. Zabírala dvacet čtyři kolejí a byla schopna pohybu pod podmínkou, že se najdou dostatečně silné stroje, aby ji utáhly.

„Kousek vás doprovodím. Jak můžete uvádět tak přesné datum?“

„451, nic vám to neříká?“

Ludvík svraštil obočí. „Nejspíš jsem to věděl a zase zapomněl. To víte, nejsem historik.“

„Jedná se přece o dějiny katolické církve.“ Harl Mern ukázal na věž kontrolující výhybky. „Tam pracuji. Tam jsem blíž přátelům a dávám jim rukama pokyny.“

Duchovní šel s ním. Ostatně celý personál se skládal z duchovních, dokonce i výhybkáři, což bylo dost nečekané. V tomto světě na kolejích byli výhybkáři zvláštní kasta. Ve všech koncesích si ve sváteční dny navlékali stejně ponurou, stříbrně černou parádní uniformu. Ale ve Vatikánu II, stejně jako zde v malé Společnosti Svatého Kříže, patřili do některého církevního řádu.

„Co se stalo v roce 451?“

„Konal se přece koncil.“

„Ovšem, chalcedonský koncil! Ten, který odsoudil monofyzity, lidi, co nevěřili, že Kristus má dvojí přirozenost, a domnívali se, že jeho lidská přirozenost vstřebala přirozenost Boží.“

„Tak vidíte,“ řekl Harl Mern s neskrývaným potěšením.

Usadil se ve své malé kanceláři s průhledným stropem. Nad nimi Zrzavci oškrabovali led a v této chvíli se nedalo

rozeznat víc než nejasné stíny.

„Nevidím žádnou souvislost...“

„Škoda,“ zalitoval Harl Mern.

„Říkáte, že žili ve vysokohorských oblastech, které nazýváte Střechou světa.

„Máte tady knihovnu, kde si zjistíte, co byla Střecha světa...“

Bratr Ludvík se na něj zamyšleně zadíval. Vědcův úsměv ho popuzoval.

„Jednu dobu jste si však myslel, že byli obětí nějakých genetických modifikací, zrůdným plodem experimentů nějakého šíleného vědce.“

„Udělali všechno, abych tomu uvěřil, velice důmyslně se o to snažili. Vaše církev, úřady... Velcí akcionáři společností to dnes vědí stejné dobře jako já a nestojí o to, aby má teorie vešla ve známost.“

„Chudáčku, jste ubohý, zneuznaný vědec, pronásledovaný touto železniční společností, že?“

Harl Mern pokrčil rameny, pohodlně se uvelebil a sáhl po objemném starém geografickém díle, pojednávajícím o Indickém oceánu a přilehlých pevninách z minulých dob.

„Chalcedonský koncil... Lidská přirozenost našeho Pána... Vy rád mluvíte v hádankách, že ano? Možná trochu příliš bezstarostně, aniž můžete cokoli dokázat.“

„To je možné,“ odpověděl Harl Mern.

Obří zvony katedrály se burácivě rozezněly. Zrzaví vnímali jejich vibrace a stěžovali si Harlu Mernovi.

„Ještě se k této debatě vrátíme,“ řekl duchovní. „Budete mi to muset vysvětlit.“

„Z těchto základních faktů můžete pochopit i zbytek. Je to nabíledni. Stačí se jen zamyslet.“

Bratr Ludvík se zatvářil nespokojeně a odešel. Když Harl Mern osaměl, úsměv mu pohasl. Je načase uprchnout. Ta záležitost s procesem ho zneklidňovala.

5

Jdrien, Lien Ragův syn, požádal Kida, aby ho vzal sebou až na konečnou Tratí 160. poledníku. Stavba tam ve dne v noci postupovala k severu. Generální ředitel Společnosti Mořského ledovce se chtěl co nejrychleji dostat do Sibiřské, neboť i tato společnost měla jisté záměry s panenským severním územím. Hranice koncesí nebyly nikdy přesně vymezeny a ten, kdo první zabral místo, v zásadě vždy získal od Komise Dohod NY Station potvrzení vlastnických práv.

Chlapec, který byl v osmi letech zralý jako dospělý muž, Kida okouzlil. Učil se neuvěřitelně rychle a jeho nadpřirozené schopnosti tím nijak neutrpěly.

Podél celé trati se shromažďovaly kmeny Zrzavých, jež se záhadně dozvěděly o jejich cestě. Chtěly pozdravit svého mesiáše a uvítat ho. Dítě hrálo svou roli bezvadně a bez jakékoli samolibosti.

„Jsem jako můj otec,“ přiznal se Kidovi, „nevěřím ve svůj božský původ.“

„Přesto jsi vyústěním celé řady legend, které oznamovaly zrození člověka současně z Tepla i Chladu.“

Cestovali Kidovou osobní soupravou. Šlo o supermoderní celek z křemíkového skla, schopný dosahovat závratných rychlostí.

„Tohle není žádná zvláštní stavba. Měl jsi mě radši doprovázet na cestě k viaduktu, který nás za pár let spojí s panamerickým pevninským ledovcem. Tisíce kilometrů oblouků, trať schopná pojmout desítky vlaků současně, platformy k odklonění dopravy, plovoucí ostrovy tam, kde je mořský ledovec příliš slabý, jedinečný systém na regulaci podchlazení...“

„Který vynalezl můj otec.“

„Ano, tvůj otec.“

„Nedává o sobě vědět. Snaží se osvobodit toho starého profesora, přítele Zrzavých. Prý vyslovil tak skandální hypotézu, že Neokatolíci ho nikdy nepropustí.“

Kid zpomalil raketový vlak, protože vjížděl do rybářské osady. Lovily se zde tisíce tun krevet a vyvážely se jako tabletky nebo pasta. Čekal je uvítací výbor a malá recepce. Místní se ze setkání s Kidem zřejmě radovali. Na dítě po jeho boku se však mračili. Všichni věděli, že Jdrien je míšenec zrozený z Muže z Tepla a ze Zrzavé. Navíc to byl malý, podezřelý čaroděj a tito drsní lidé, žijící daleko od moderních center, si uchovali všechny předsudky.

„Zůstanu radši ve vlaku,“ prohlásil Jdrien.

Kid ho nepřemlouval. Řekl pár slov davu, vypil pár sklenic piva a za dvě hodiny se vrátil.

„Je to už rutina,“ řekl Jdrienovi.

„Nenávidí mě. Jsem jenom Zrzavec, že je to tak?“

„To je přejde. To chce čas.“

„Jednoho dne stanu v čele obyvatel z Chladu a budou můj lid respektovat.“

Kid neodpověděl. Jdrien si však v jeho vědomí přečetl něco, co ho vyděsilo. „To myslíš vážně?“

Kid nadskočil na krátkých nožkách. „Co tím chceš říct?“

„Čtu si v tobě, že mi chceš tuhle společnost předat.“

„Takže jsi mě prokoukl... No, mám to v úmyslu. Co nejpozději, samozřejmě, protože věřím, že ještě takových deset let vydržím, ale je to tak. Pro případ náhlé smrti jsem připraven na všechno.“

„Otec by řekl, že demokratickou zemi nelze předat jen tak, jako nějakou soukromou společnost nebo staré království.“

„Táta je utopista.“

Přidal rychlost a vlak se rozjel po nekonečném mořském ledovci. Tady nebyla významnější stanice. Rybářské osady s hlavní železniční sítí spojovala jen křížení vedlejších, někde dokonce soukromých tratí. Do těchto končin přijdou osadníci až později.

„Společnost Mořského ledovce je tak demokratická, jak to jen jde. Nikdy to však nebude úplná demokracie s volbami a volenými zástupci. Dohody s NY Station budou vždy zásadně proti a já nechci riskovat roztržku tím, že bych je obcházel. Snad později, až budeme nejlepší ve všem. Ale chci, abys tuto společnost po mně řídil."

„Lidé to nepřijmou."

„Ale přijmou. Postarám se o to včas. Budeš známý. Založil jsem už kvůli tomu zvláštní reklamní agenturu. Zatím pracuje vskrytu, později bude zpracovávat veřejné mínění."

„Vnutíš jim to."

„Vůbec ne. Bude to poctivá práce."

„Chci zůstat volný pro Zrzavé. Pomůžu jim, i když nejsem jejich mesiáš."

„Právě ty budeš spojnicí mezi oběma lidskými rasami, které dělí aspoň čtyřicet stupňů Celsia. Za deset dvacet let bude mít Společnost takovou moc, že budeš disponovat neuvěřitelnými možnostmi a pak vyrazíš na křížovou výpravu."

„Křížová výprava," ušklíbl se Jdrien, „nemám to slovo rád. Nerad někoho přesvědčuji silou."

Řítili se bílou pustinou rychlostí dvě stě kilometrů za hodinu. Nová trať snášela vysoké rychlosti a nepodléhala pohybům mořského ledovce. Bylo to vrcholné dílo soudobé techniky. Kid si však myslel, že vedle viaduktu je tato síť jen řemeslnickým výrobkem.

„Teď na to nechci myslet," prohlásil Jdrien. „Už tam budeme?"

„Za čtyři hodiny si budeš moct prohlédnout staveniště. Inženýři postupují denně deset kilometrů, ale tady je pobřežní led odolnější než na východě a je tu dost ukotvujících bodů, bývalých ostrovů."

„Bude vždy tak pevný?"

„Co tím chceš říct?"

„Chtěl jsem jet s tebou, abych se přiblížil jemu."

„Ale co vlastně chceš říct?"

„Je tam, zatím je od nás velmi vzdálený, ale on ve svém životě, který sotva začíná, má jediný cíl."

„Jaký?"

„Slunce, teplo, světlo... Zničí Lidi z Chladu."

6

Dávno před rozedněním si Lien Rag připravil výstroj. Do tajného otvoru v hustší srsti na břiše si schoval klasickou osmirannou pistoli. Upravil si také malou vysílačku ukrytou na hlavě. Jakmile se Leouan přiblíží na vzdálenost tří kilometrů od Stanice Ježíše Krista, může s ním navázat spojení. Služba pro zjišťování radiového vysílání by ho však mohla odhalit, bude ji proto používat jen krátce a pouze v případě nutnosti.

Leouan se vzbudila, opřela se o loket a dívala se na něj.

„Špatně jsi spal?"

„Ne, ale vzbudil jsem se moc brzy."

„Dobře sis to promyslel?"

„Předvídal jsem snad všechno."

„Neznepokojuje tě, že Harl Mern má volnost pohybu?"

„Neokatolická policie za moc nestojí a světské hlídky nejsou v podstatě nic jiného než ponocní."

„Musíte přeběhnout nejméně sto metrů, než se dostanete k mému vlaku. Zablokuju výjezd, ale jestli nějaká souprava bude chtít vyjet, tak se nemůžu moc zdržovat."

„Jsou tam čtyři koleje pro výjezd. Divil bych se, kdyby nějaká souprava potřebovala právě tu tvou. Známe zhruba rozpis na zítřek a následující dny."

„A předpověď počasí?"

„Právě si ji chci poslechnout."

Nejbližší automatická meteorologická stanice jim oznámila zesílení větru ve druhé polovině dne.

„Prima, to už budeme daleko. V méně větrné oblasti. Kdo by nás pronásledoval?"

„Myslíš Lady Dianu nebo Tarphysy?"

Tarphysové byli australasijská rodina, která už po desetiletí oficiálně zastupovala zájmy Panamerické společnosti v těchto zeměpisných končinách. Ve skutečnosti se jednalo o spolek vrahů, s jehož pomocí se mocná Západní společnost zbavovala svých nepřátel a nepohodlných lidí. Lien Rag se už měsíce cítil tímto klanem ohrožován, a to od chvíle, kdy odhalil tajemství stará stovky let. Tajemství, která by mohla znamenat revoluci v současném způsobu života a ohrozit železniční společenský systém.

„Myslím na to. Jsou možná někde blízko, ale přece nemůžu mít až do smrti ruce v klíně jen proto, že nade mnou visí jejich hrozba."

„Tak dobře, jenom jsem ti to chtěla říct."

Vylezla ze spacího pytle a pustila se do přípravy čaje. „Dostanu se ke svému lokokaru dost brzy. Dám si sprchu a v určenou hodinu vyrazím na trať. V deset patnáct mi potvrdíš, že je vše v pořádku, a já se ruční výhybkou dostanu do protisměru. Ale v té době už budou všechny bezpečností přístroje v provozu a bude vyhlášen poplach."

„No právě. Budou si myslet, že se nějaká souprava, která právě opustila nádraží, rozhodla k návratu a couvá. Ostatní nebudou moct vyjet, dokud se jim nepodaří identifikovat tvou dráhu. Ty se zatím rychle přiblížíš a my vyběhneme z přechodové komory.“

Za necelou půlhodinu se dostanou na hranice jedné malé společnosti, kde za vysoký poplatek získají povolení k pobytu. Neokatolíci na ně nebudou moci a Tarphysové také ne, protože tam mají po sérii zločinů zakázaný pobyt. Lien Rag s Leouan přišli na tento důležitý detail náhodou a počítali s ním. Mohou si tak na pár dnů oddechnout a požádat Kida o pomoc. Věřili, že zasáhne a bude nad nimi držet ochrannou ruku po celou jejich cestu do Společnosti Mořského ledovce.

„Tak vypij už ten čaj.“

Usrkl doušek horkého čaje a namazal si placky umělou zavařeninou.

„Víš, že Kid financuje pěstování ovocných sadů ve sklenících? Za několik let si můžeme pochutnat na pravé ovocné marmeládě; chuť už po staletí zapomenutá.“

„Třeba nám nebude ani chutnat.“

„Možné to je.“

Nyní se zavařenina vyráběla ze sladkého a parfémovaného chaluhového želé. Kousky v ní pocházely většinou ze sušené a posléze v páře ochucené zeleniny.

„Kmen přijde pozdě do práce.“

„To je obvyklé. Nechodí v pevně stanovenou dobu a někdy dokonce nepřijdou vůbec. Tady jsou méně otroky než ve velkých společnostech, kde jsou odkázáni jenom na odpadky.

„Nebyl jsi nápadný výškou?“

„Nemyslím. Pracoval jsem v kupoli jako ostatní. Bylo to vyčerpávající. Pod námi sloužili každou hodinu mši. Katedrála má vlastní průhlednou kupoli a shora vidíš kněžiště, oltář, chórové lavice kanovníků i hlavní loď. Je v neogotickém slohu, ale z moderních materiálů - organického skla, uhlíkových vláken, bakteriálních pryskyřic. Barevné ladění je béžové a zelené s fialovými a rudými skvrnami.“

Zrzavce nejvíc přitahovala kaditelnice, s níž ministrant mával kolem oltáře a ze které stoupal hustý kouř. Nechápali, odkud se bere.

Lien Rag se začal pečlivě oblékat. Než si nasadil hlavu, mlčky políbil Leouan a zkontroloval dýchací systém, kvalitu vidění a vysílačku. Mladá žena vyšla ven a zkontrolovala příjem.

„Je to výborné,“ odpověděl.“

„U mě taky. Doufám, že nebudou nějaké šumy.“

O něco později vyrazil se Zrzavými ke Stanici Ježíše Krista. To byla ta nejnepříjemnější část celého podniku - pochodovat po ledovci v husté kožešině. Jeho společníci to chápali a šli pomalu.

Přiblížili se k tratím, jež ústily do velké východní přechodové komory, ale koleje nepřekračovali. Nedůvěřovali těm černým čarám na ledu, jako by to byli zlí duchové.

V komoře zatím nikdo nebyl. Čekala je jen hromada odpadu, který museli vytáhnout ven a roztřídit. Část kmene se dala do práce a ostatní vyšplhali do kupole.

Zrzaví však nikdy nezačali šplhat dřív, než se setkali s profesorem Harlem Mernem. Říkali mu Červená tvář, protože měl zarudlý obličej.

Lien Rag se snažil zklidnit. Speciální hodinky mu brzy začnou odčítat minuty zbývající do čtvrt na jedenáct, a jestli se Harl Mern opozdí, všechno je v tahu. Leouan za chvíli vyjede na hlavní trať.

Od východu právě přijížděl nákladní vlak, cisternová souprava s velrybím olejem. Desítky vagónů jedou až z Hot Station ve Společnosti Mořského ledovce. Nevjely do přechodové komory, ale zastavily v tranzitní zóně mimo stanici. Čekali je světští celníci a vybírali poplatky.

Profesor nešel a Lienu Ragovi se hodinky zachvěly na hrudi a oznámily, že je přesně deset hodin. Od této chvíle se všechno dává do pohybu. Za patnáct minut se musí spojit s Leouan, a říct jí, jestli se má s vlakem pustit do protisměru. Nemůžou tu akci opakovat. I kdyby z toho vyvázli, musí čekat měsíce na novou příležitost.

Zrzaví začínali nervóznět, protože jejich každodenní prostředník se neobjevoval.

7

Tu noc profesor nezamhouřil oko. Všelijak se pokoušel zkrotit úzkost, ale netroufal si cokoli spolknout, a tak prožíval těch pár hodin ve stále větším napětí. Vstal dávno před rozbřeskem, připravil si kávu z upraženého zrní, přidal trochu mléka a s odporem to vypil.

V klidu se připravil a schoval si pod kombinézu jen to nejnutnější. Když ho před dvěma lety unesli, nedali mu možnost vzít si sebou ani to nejmenší, dnes odchází stejně. Jen s několika stránkami poznámek o primitivním kmeni, který sem chodí oškrabovat led.

Posadil se na lavici a díval se na smutný úsvit. Cesta do východní přechodové komory mu trvala dobrou hodinu. Rád by něco snědl v bufetu, ale bál se, že se opozdí. Hlavně si dával pozor na bratra Ludvíka, který mu připadal čím dál dotěrnější. Jako by něco tušil...

Trhl sebou. Někdo zaťukal na dveře. Napadlo ho, že to bude asi vzkaz od administrátora kláštera, ale když otevřel, zděsil se. Stál tam bratr Ludvík v bílé termokombinéze s černým křížem na prsou.

„Dneska jsem si přivstal. Minule jsem přišel o to nejdůležitější.“

„Je to pořád stejné a klidně si můžete vybrat i jiný den. Zrovna zítra je chci vybavit dokonalejším nářadím. Jejich

reakce budou určitě velice zajímavé. S těmi prastarými škrabkami se jim pracuje určitě špatně.“

„Zítra nemám čas,“ odvětil duchovní. „Dovolíte, abych se posadil? Máme ještě spoustu času, že? Budou tam až tak v půl desáté.“

„Možná i později,“ řekl profesor a doufal, že ho odradí.

„Mám celé dopoledne pro sebe. Půjdu až na polední mši.“

Harl Mern se posadil, protože se mu roztřásla kolena.

„Nabídnete mi trochu kafe? Ještě jsem nesnídal.“

„Jak je libo.“

Připravoval nápoj, zatímco se duchovní rozhlížel kolem sebe.

„Včera jsem strávil spoustu času v knihovně, abych se dozvěděl podrobnosti o chalcedonském koncilu, ale musím říct, že o tématu, které nás oba tolik vzrušuje, jsem toho moc nenašel, tedy o Zrzavých, či chcete-li, o Lidu z Chladu.“

Etnolog měl co dělat, aby si Ludvík nevšiml, jak se mu třesou ruce. Nakonec se polil vroucí vodou tak nešikovně, že se kombinéza na jednom místě okamžitě scvrkla a ztuhla. S hrůzou si představil, že do ní mohl klidně udělat díru. V ledovém vzduchu by mu noha zmrzla už po několika minutách. A musí přeběhnout víc než sto metrů v šedesáti pod nulou.

„Nic o nich... Dělal jste si legraci?“

„Ne. Snad jste si nemyslel, že tam najdete zmínku přímo o Zrzavých či o Lidu z Chladu. Víme, že tento koncil odsoudil monofyzitismus. V očích koncilu měl Ježíš dvě přirozenosti, lidskou a božskou, ale představují pouze jednu substanci, hypostázu.“

„Zato Eutychés tvrdil, že Kristus vstřebal do svého božského původu svou lidskou přirozenost... Bylo to kacířství.“

„Lidská přirozenost tedy převažovala,“ řekl profesor a naléval kávu. Diskuse o těchto otázkách ho zbavovala úzkosti a cítil se lépe.

„No dobře, a dál?“

„Dál tvrdil, že Kristus byl především člověk, je to tak?“

Duchovní přestal foukat do svého hrnku s kávou a zvedl k němu hlavu. „Člověk i Bůh.“

„Především člověk.“

„Ano, ale...“

„Člověk, který mohl vést lidský život, cítit jako člověk, trpět, radovat se, pociťovat rozkoš.“

„Láska Boží přináší slasti...“

„Obyčejnou slast. Váš Kristus zemřel ve třiatřiceti letech, dokonce mu mohlo být o něco víc. A žil jako člověk. Miloval, plodil, on...“

Šálek se rozbil na podlaze. Bratr Ludvík vyskočil, zbledl a oči mu lezly z důlků. „Přestaňte! To je hanebné!“

„Ne, je to jen dojemnější. Řekl bych, že nám i bližší.“

„Vyzývám vás, abyste mlčel!“

Harl Mern si však nevšiml, jak se jeho protějšek rozčilil. Klidně posbíral střepy šálku a hodil je do smetí.

„Nerad vám beru vaše iluze. Myslíte si, že Ježíš mohl milovat svého božského otce. panenskou matku, otčíma Josefa, apoštoly, celé lidstvo, ale žádnou ženu? Nebo snad i víc žen? Co třeba Máří Magdalénu?“

„Jste odporný!“

„Uklidněte se... Vím, co říkám. Objevil jsem listiny ukryté ve starých knihovnách Vatikánu. Když ledovce před třemi stoletími postoupily až k Římu, evakuovali vatikánské poklady. Knihy, svitky, tabulky... A já měl to štěstí, že jsem v jednom LID... Víte, co je LID: Ložisko intelektuální dokumentace. Může to být knihovna stejně jako nějaké bývalé kino nebo sklad na první pohled bezcenného starého papíru. Musíte se v tom hrabat, třídit... Prodali mi mapu těchto LID a já udělal úžasné objevy... Váš Kristus měl předchůdce, no jo, je to tak...“

„Ticho!“ zařval bratr Ludvík. „Už ani slovo... A nehnete se odtud... Jdu pro světskou gardu, která vás doprovodí do cely. Proces začne co nejdříve. Nemůžeme nechat naživu člověka tak nebezpečného, jako jste vy.“

Harl Mern si teprve teď uvědomil, jak byl neopatrný. Před tímhle fanatikem neměl o svých teoriích vůbec mluvit.

„Vždyť je to jen příběh, nic než hezký příběh...“

„Kristovi potomci jsou pouze rázu duchovního, slyšíte? Duchovního!“

„Ovšem, nechal jsem se jen unést svou obrazotvorností...“

„Půjdete se mnou. Biskup guvernér na vás okamžitě podá žalobu.“

„Ale no tak, musím přece do práce. Už mám načase, víte...“

„Nehýbejte se... Váš klíč! Zavřu vás zatím tady. Sleduju vás už několik týdnů. Jsem příslušník Tribunálu Víry. Přece jste se nakonec prozradil. Nejenže popíráte Boha a církev svatou, ale co víc, šíříte nehoráznosti. Vaše klíče!“

„Ale já vás ujišťuji, že...“

Kněz ho už neposlouchal. Šel ke dveřím, našel klíč v zámku a chtěl ho vyndat. Nešlo to.

„Jestli jsem zranil vaše nejhlubší přesvědčení, je mi to upřímně líto. Obvykle jsem velice tolerantní, velmi liberální... Kdybych jen na okamžik tušil, že vám působím takovou bolest...“

Bratr Ludvík ho neposlouchal, mluvil současně s ním: „Váš proces proběhne s maximální diskrétností. Jde o duševní úchylku. Tuším, kam až vás vede vaše pomatenost, netroufám si to však ani domyslet. Tyhle tlupy odpudivých chlupatců by tedy podle vás byly, jestli jsem správně pochopil... Neskutečné, nemyslitelné...“ Konečně klíč vytáhl. „Hlavně klid, jinak dostanete svěrací kazajku.“

Profesorovi konečně došlo, že tenhle fanatik mu nevědomky překazí útěk. Vrátí se s policií a zavře ho do žaláře. Byl neopatrný. Slíbil, že dokud bude zajatcem Společnosti Svatého Kříže, nebude se šířit o svých hypotézách. Bratr Ludvík ho dostal. Předstíral, že se zajímá o chalcedonský koncil v roce 451 a on si naivně myslel, že propadl vědeckému zájmu.

„To je průšvih," řekl si. „Nemůžete mě tu zavřít. Teď ne."

„Ale ano. A už nikdy nebudete vykládat takové bludy. Tribunál Víry vás bude soudit s vyloučením veřejnosti. Žaloba bude stručná a nevyvrátíte ji..."

Harl Mern přistoupil k duchovnímu. „Prosím vás, vždyť je to jen žert."

„Žert?"

To slovo neměl vyslovit. Harl Mern pochopil, že je ztracen, neodvratně ztracen. Proklínal svou hloupou naivitu, připomínal si Lien Ragovu námahu, rizika, jimž se vystavoval i se svou družkou. Měl se mít před takovým hlupákem na pozoru. Není hoden, aby ho někdo zachraňoval.

V rozrušení, jež se ho zmocnilo, se rozhlížel kolem sebe a napadlo ho jen jediné. Popadl těžké kladivo, kterým se v případě nutnosti dalo rozbít zapečetěné okno. A právě ve chvíli, kdy se páter nakláněl ke klíčové dírce a zasunoval klíč z druhé strany, Harl Mern ho omráčil. Duchapřítomně tělo zachytil a zavřel dveře. Praštil ho ještě jednou a schoval pod lavici.

V té chvíli dostal bláznivý nápad. Ta bílá kombinéza s černým křížem se náramně hodí. Rychleji se dostane do přechodové komory za glaciologem. Dav se bude před ním rozestupovat. Možná ho sveze nějaká drezína.

Neotálel, kněze svlékl a zjistil, že má na sobě ještě černou kombinézu z hrubé látky. Musela ho hrozně štípat.

„Panebože, žíněné roucho!"

Stálá trýzeň, pokání a umrtvování těla. Nebezpečný fanatik. A on ho nedokázal včas odhalit. Ludvík by s ním byl šel a bránil by mu v útěku. Takhle je to lepší.

Navlékl si kombinézu, byla mu sice trochu velká, ale to nevadilo. Mohou ho prozradit červené tváře, ale to musí risknout. Vydal se na cestu.

Na nástupišti přidal do kroku. Měl velké zpoždění a Lien Rag by mohl celou operaci odvolat. V tom případě by se s těžce zraněným či dokonce mrtvým mnichem ve svém kupé ocitl v pěkné bryndě.

Zastavila mu jeptiška s drezínou. „Mohu vás někam svést? Vidím, že jste tu nový. Znám všechny tváře. Mám na starosti zdravotní karty všech nových. Ještě jste se nepřihlásil v nemocnici?"

„Přijdu co nejdřív," řekl, aby ho tam neodvezla násilím.

„Vy jste z Transevropské!" vykřikla. „Já taky. Narodila jsem se nedaleko od Grand Star Station. Potom jsem pracovala v papežských službách v Novém Římě. Ale chtěla jsem do misie, a tak jsem tady. A jak se jmenujete?"

„Bratr Jindřich."

„Přicházíte odtamtud?"

„Ne tak docela. Přijel jsem z Afrikánie a ve Společnosti Svatého Kříže se vlastně dlouho nezdržím."

Při tom klábosení zpomalila drezínu a Mern se třásl netrpělivostí. „Spěchám do východní přechodové komory. Mám se tam setkat s jedním transevropským specialistou na Zrzavé. Nějakou dobu jsem žil v jejich blízkosti."

Ušklíbla se. „To vás tedy lituji, otče. My je máme nad hlavami a netroufám si zvednout oči. Jsou vážně odporní. Měl byste je přinutit nosit kalhoty."

„Už jsme tady," řekl. „Mnohokrát vám děkuji, sestro, a brzy na shledanou."

9

Když Lien Rag spatřil, jak k nim míří nějaký páter, myslel si, že je vše ztraceno. V duchu uvažoval, jestli se na lokokar dostane dřív, než zasáhne světská policie.

Ale ten mnich v bílé kombinéze s černým křížem na prsou mu připadal až směšně horlivý. A potom za průhlednou kapuci rozpoznal Mernův rudý obličej protkaný jemnými žilkami.

„Co se děje?"

„Rychle pryč."

„Moment. Leouan ještě není v protisměru. Za minutu."

„Musel jsem se zbavit člověka, který tu kombinézu nosil. Chtěl mě poslat do vězení. Ne pro to, co si myslíte. Nevěděl nic o..."

Ve druhém sluchátku se ozvala Leouan: „Jsem na výhybce. Mám pokračovat?"

„Jasně. A šlápni na to."

Zrzaví se kolem nich shlukli a schovali je před pohledy zaměstnanců komory a zvědavců. Lien Rag dal profesorovi znamení, aby byl zticha. Mohli je odposlouchávat.

Harl Mern popadl dech, uklidnil se a začal jako obvykle komunikovat se Zrzavými. Lien Rag se co chvíli díval k východu. Konečně spatřil řítící se lokokar.

„Teď," kývl na etnologa. „Úprkem."

Současně se v těsné blízkosti rozječela siréna a vědec ztuhl. Glaciolog ho popadl za loket a křikem ho pobízel. Vyběhli z komory právě včas. Vrata z pancéřovaného skla, schopná vzdorovat i nájezdu nějakého poblázněného vlaku se uzavírala.

Zima venku Harla Merna omráčila. Tahle kombinéza nebyla do příliš nízkých teplot, stačila tak pro přechodovou komoru nebo místa, kde špatně fungovalo topení. Na posledních metrech zpomalil a Lien Rag si ho musel hodit přes

rameno. Leouan přidržela dveře přechodové komory a vyčerpaný glaciolog shodil přítele na podlahu. Leouan vyrazila plnou parou k východu.

Lien Rag se podíval do zpětné obrazovky. Stanice Ježíše Krista byla už jen světélkující bradavicí na bělostném povrchu ledovce. Žádná hlídka za nimi nevyrazila. Světské gardy přitom mají superrychlý americký hlídkový koráb na raketový pohon, který by je dohnal rychlostí blesku.

„Vše je v pořádku," hlásila Leouan. „Co se vlastně stalo? Málem jsem neotevřela, když jsem tě viděla s tím mnichem přes rameno. A na tu dálku jsem tě taky nemohla poznat."

„Snad nám to vysvětlí."

Otevřel kombinézu a otřel si pot na hrudi.

„Za námi stále nic a už se blížíme k fiktivní hranici Svatého Kříže."

„Možná mají nějaký systém, který v případě nutnosti dokáže paralyzovat veškerou dopravu."

„Podívej na ty vlaky. Přece nezastaví celý provoz. Navíc by museli mít nejdřív souhlas federálního interdispečinku."

Leouan měla pravdu.

„A v tomhle prokletém zapadákově se všichni snaží, aby projelo maximum souprav, než zase začnou vichry."

Harl Mern se opřel zády o zeď a nabíral dech. Lien Rag mu odepnul kuklu a profesor jen kývl hlavou na znamení díku.

„Dáte si něco na povzbuzení?"

„Ne, půjde to... Do háje i s páterem... fanatik jeden... Vyhrožoval mi Tribunálem Víry... vlastně inkvizicí... Na území Svatého Kříže měl právo poslat mě na hranici."

„Na hranici!" vykřikla zděšeně Leouan.

„Je to jen divadlo. Ve skutečnosti se patrně jedná o elektrické křeslo. Chtěl se mnou zinscenovat proces."

„Jako kacířský?"

„Ano, jako s vůdcem kacířů, tedy s autorem kacířského učení... Příliš důvěřuji lidem, jejich tolerantnosti a pak, byl jsem tak šťastný, že můžu přednést svou hypotézu... Myslel jsem si, že bratr Ludvík je povznesen nad předsudky a krátkozraké zákony..."

„Tak," hlásila Leouan, „už jsme za hranicemi a v zásadě mimo nebezpečí. Výpady na cizí území jsou ale běžné, takže ani nesnížím rychlost."

Lien Rag zašel do vedlejšího kupé a vrátil se s trochou alkoholu. Harl Mern se napil a sedl si za Leouan.

„Už jsem si vážně myslel, že je po mně... Ten šílenec... Dva roky čekání, nadějí... Nikdy by mě nepustili... Příliš se mě bojí... Slíbil jsem, že se nebudu nikde zmiňovat o své teorii, ale jsem nenapravitelný, tak dlouho se tím už zabývám... Když jsem s ním mluvil o chalcedonském koncilu, ani moc nereagoval, samozřejmě."

„Chalcedonském? Řekl jste chalcedonský?" opakoval nechápavě Lien Rag.

„No ano, přece roku 451... Chalcedonie je prastaré město, bylo součástí Malé Asie... To vám těžko vysvětlím, musel byste znát staré mapy. Zkrátka v roce 451 tam byl koncil, který odsoudil monofyzitismus jako kacířství..."

„Dost dobře nechápu, co tím chcete říct," řekl Lien Rag. „Je to zrovna teď tak důležité? Jestli jste se s tím páterem pustil do teologické disputace těsně před útěkem, tak to byla vážně pitomost."

„Souhlasím. Ale měl jsem důvod... Ten koncil hraje nesmírně důležitou roli v mé teorii o původu Zrzavých."

Leouan se otočila. „To máme devatenáct staletí křesťanské éry, ne?"

„Ano, zhruba. Pokud se píše rok 2351. Od Velké paniky už nikdo pořádně neví, který je rok, a chybí nám vnější záchytné body, aby se dal přesně zjistit. Například hvězdy nebo pozemská měřítka, jako třeba stromy, radioaktivita některých částic a tak."

„Dějiny mého lidu by tedy sahaly až někam do doby toho koncilu v Chal..."

„Chalcedonii... Tam odsoudili ty, kteří tvrdili, že Kristův pozemský, tělesný původ převážil nad jeho božskou podstatou. Tak nějak. Těmi motivy jsem se příliš nezabýval, šlo mi spíš o logické důsledky odsouzení, to bylo přece daleko zajímavější... Páter se rozzuřil a připadal jsem si, jako bych plivl na kříž. Kdyby měl u sebe zbraň, odrovnal by mě bez jakéhokoli procesu... Takový proces je přece jen lapálie... I když se odehrává s vyloučením veřejnosti. Deset až patnáct lidí by se to tajemství dozvědělo a probudila by se jejich zvědavost. Když je někdo odsouzen za svatokrádež či rouhání, je to bezvýznamné, dokonce to posiluje pozice Neokatolíků, ale když se obcházejí a zatajují motivy..." S úsměvem pokýval hlavou. „Tak to vidíte, zase začínám. Ještě jsem vám ani nepoděkoval. Hrozně jste riskovali. Nedá se s nimi vyjít... Jsou horší než ti v Transevropské. Váš přítel bratr Petr je proti nim přímo vzorem tolerance a chápavosti..."

„Jsou to misionáři a musí bdít nad čistotou doktríny..."

„Můj lid se ale nezrodil z toho koncilu," řekla Leouan netrpělivě.

„Ovšemže ne. Tehdy už existoval něco přes čtyři sta let. Zkoušel jsem zjistit, v kolika letech byl v té době mladík schopen sexuálních styků, kdy mohl legálně založit rodinu... Je rozumné myslet si, že v osmnácti letech... No a on se přece nestal kazatelem hned, že? Co dělal do té doby? A těch jeho dvanáct apoštolů, no? Že by byli všichni svobodní? Vážně? Že by nikdo z nich neměl rodinu?"

Leouan a Lien Rag na sebe pohlédli. Ona profesora ještě neznala a patrně ho považuje za neškodného blázna, který si vymýšlí bezcenné teorie. Lien Rag si však pamatoval, jak Harl Mern byl kdysi přesvědčen, že Zrzaví vznikli z nešťastných genetických experimentů. Nějaký geniální šílený vědec, jako vystřižený z dávných románů a filmů, se prý pokoušel vytvořit lidi schopné odolávat zimě a prý se mu to podařilo. Ale za cenu jejich mentální, intelektuální a společenské zaostalosti. A zároveň se mu prý nechtěně podařilo stvořit několik příšer typu yetiho, který se snad vyskytoval v severských oblastech.

„Tohle jsem měl říct tomu Ludvíkovi... Církev to odnepaměti přechází mlčením. Hlavně je o tom třeba mlčet, jinak spácháte smrtelný hřích... Ale ve staré Vatikánské knihovně existovaly o této době doklady, o letech mezi rokem nula a

rokem 33. Našel jsem jich jen pár, spíš útržky, ale i to stačí... Nezlobte se, asi vás nudím...“

„Ale ne,“ pospíšila si Leouan, „naopak, hrozně mě...“

Vtom se rozezněl zvonek a zároveň se rozblikalo červené světlo. Ozýval se ověřovač průjezdnosti trati.

10

Ma Ker se na lehké drezíně, patřící k vlaku Lovců tuleňů, vzdálila o dobrý kilometr od stanice. Rozhodli se provést sérii pokusů s Liensunovými telepatickými schopnostmi. Ten první na vzdálenost pěti set metrů byl velice nadějný.

Aby pokusy byly co nejprůkaznější, rozdala kolegům čtyři obálky. „Otevřete je, až uhodne, co jsem si myslela. Na vzdálenost pěti set metrů, jednoho, dvou a pěti kilometrů.“

Když zastavila, intenzivně si myslela: Velice dobře si vzpomínám na rodiče. Táta se jmenoval Arty a máma Laura, měli malou zahrádku v mobilním domě.

Potom chvíli čekala. Asi za minutu Greog potvrzoval: „Ten kluk to opakoval skoro slovo od slova. Zadrhl se na slově zahrádka, protože neví, co to je.“

„Pokračuju.“

Na pátém kilometru to už bylo složitější. Liensun musel Ma požádat vysílačkou, aby větu, kterou si myslela, zopakovala v duchu ještě jednou.

„Fajn,“ řekl Greog, „tady je výsledek: Voda se skládá ze dvou dílů vodíku a jednoho dílu kyslíku. To je pro něj přece jen dost těžké.“

„Ani ne. Minule jsme o tom spolu mluvili. Třeba si na to vzpomněl. Teď se vrátím. Někdy příště to vyzkoušíme na deset kilometrů.“

„Ma, rychle se vrať,“ vykřikl najednou Liensun. „Přijíždějí s obrovskou lokomotivou. Už jsou skoro u tebe!“

Ma se zahleděla k severu. Spatřila sloup černého kouře. Vážně, nějaká lokomotiva jela přímo k ní. Bez otálení nastartovala dieselový motor a rozjela se ke stanici. Ostatní už vše připravili. Jen jedno se nedalo zamaskovat. Vzducholoď, na níž pracovali hned vedle stanice. Nadřeli se, než opravili obal a naplnili ho. Obrovská šedivá hmota, uchycená k ledu desítkami kotev, se kolébala nad stanicí.

„Nikdy neuvěří, že je to skleník.“

„Uvidíme.“

„Julius, Greog a já zůstaneme tady,“ rozhodla Ma. „Ann, Jael a Liensun se schovají. Obě dívky budou ozbrojeny. My také. Nebudeme se předvádět, ale musí být jasné, že jsme odhodláni bojovat.“

„Myslím, že přenosný laser bude jako argument stačit,“ řekl Greog.

Blížící se lokomotiva byl prastarý a mockrát opravovaný model na veškerá pevná paliva. Potrubí, které vedlo do kotle, se často trhalo mrazem a bylo svařované. Trhliny se zacelovaly skelnou vatou, na niž se pak nýtovaly více či méně padnoucí kusy plechu. Připomínala indiánskou přikrývku sešitou z různobarevných hadříků.

Starý dvanáctikolový model sestával ze zabudovaného tendru a obytného vagónu. Na každé straně zaoblené kabiny bylo jako nějaký obří okulár velké a špinavé kulaté okno.

Ve vysílačce jim hrozně praskalo, takže nerozuměli, kdo vlastně jsou a co chtějí.

„To dělají naschvál,“ usoudil Greog. „Nedůvěřují nám. Vyjdu s laserem. Tomu porozumějí.“

Účinek byl okamžitý. Z lokomotivy vyskočily tři postavy a postupovaly přímo k nim s rukama od těla, aby dokázaly mírumilovné úmysly. Měly na sobě kombinézy z husté kožešiny a dorozumívaly se vysílačkou na běžné frekvenci.

„Jedeme k loveckému stanovišti na jihu. Kroual a jeho kámoši už určitě dělají olej a my tam jedeme za obchodem.“

„Bez cisteren?“ zeptal se Greog.

Poněkud zaváhali. „Nechali jsme je v Tusk Station kvůli opravě. V těchto končinách je o dobrý materiál nouze. Vy jste Kroualovi přátelé?“

„Ne. Čekáme tady na návrat tučňáků. Zatím jich tu je tak dvě stě párů. Nakonec se určitě vrátí, ale potrvá to léta, než jich zas bude dostatek.“

„Můžeme stanici objet? Kde jsou výhybky?“

„To nejde.“

Podívali se na sebe. Už nepostupovali. Za obřími okuláry lokomotivy Greog spatřil další dvě hlavy. Tahle individua se přijela podívat, co tady zůstalo po Kroualovi.

„Takže stanicí se musí projet?“

„Ano, ale to nedovolíme. Pány jsme tady my a nikdo nepojede dál.“

„Kde je Kroual?“

„Na jihu. Dává dohromady trať. Tulení díry jsou dál, než čekal.“

„Neměli dost kolejí, aby pokryli tolik kilometrů,“ řekl překvapeně jeden.

Na tu vzdálenost a taky kvůli kuklám se nedalo poznat, kdo z nich to byl. Julius proto vyšel ven s puškou na řízené střely. Na tu dálku nepoznají, že je slepý.

„Dobrý den,“ pozdravil klidně.

Ostatní kývli na pozdrav.

„Je vás hodně?“

„Tři páry.“

„To je přenosný laser, co vám bliká v ruce?“

„Velmi správně,“ odvětil Greog.

„Takovej se vidí jen zřídka. Taková hračka stojí majlant v takovým zapadákově. Moh byste ho prodat a jste boháč až do smrti. Je z Panamerický a export je přísně hlídanej. Vim, co říkám.“

„Nechci ho prodat. Dost ho potřebuju. I kdyby jen na to, aby udržel všelijaké tuláky v uctivé vzdálenosti.“

Zavládlo nesouhlasné mlčení. Potom ten vpravo zamával hněvivě rukama a nejspíš to byl on, kdo se popuzeně ozval: „Obviňujete nás z banditismu?“

„To ne, ale jsme nedůvěřiví.“

„V Tusku nám šéf stanice o vás nic neřek. Sice dost chlastá, ale paměť mu slouží a ví přesně, kolik lidí je na loveckém stanovišti nebo na stanici.“

„Jsme tady ilegálně,“ řekl Greog. „Máte snad nějaké námitky?“

„Ne... Proč byste nás nepozvali na skleničku? Máte alkohol? Jestli ne, můžeme s sebou vzít lahvinku nebo dvě. A co ta vaše polokoule? Nikdy jsem nic podobnýho neviděl, leda tak nafukovací konstrukce, ale ne z takovýho materiálu.“

„Novinka. Litujeme, ale nic z toho nebude. Vraťte se do Tusk Station.“

„Vyhrožujete?“

„Teď vážně,“ odpověděl Greog. „Jediným paprskem vám vyhodím kotel do vzduchu. Za pár hodin by vám došel tlak. Nezbyl by vám ani na přežití v několika stupních tepla.“

Podívali se na sebe.

„Vyháníte nás?“

„Jestli něco potřebujete, jsme ochotni vám to poskytnout. Jinak máte čtvrt hodinu na to, abyste si dali zpátečku.“

„Chceme se setkat s Kroualem. Vzkažte mu, že když se do týdne neukáže, tak se o něj postaráme. Půjčil si prachy na příští dodávky oleje. Chtěli jsme vidět, jak je na tom.“

„Už jsem vám to řekl. Tulení sádlo začne rozpouštět až za pár měsíců.“

„A kde sebral koleje? Neodpověděl jste mi!“

„Tady na stanici jich byla zásoba a pak ještě dal rozebrat část staré trati. To se s ním nemůžete spojit vysílačkou?“

„Už to zkoušíme od Tusku. Na frekvenci, kterou známe jen my, ale marně. Něco to ruší.“

Greog věděl co. Jejich laboratoře zřejmě odklánějí zvukové vlny.

„Pozor,“ zašeptala Ann ve staré francouzštině, „Liensun prý vidí v kabině dva muže, jak připravují něco jako kulomet.“

„Co to je?“ zeptal se jeden z mužů. „Kdo to mluví?“

Julius nabil pušku na řízené střely a Greog vyštěkl: „V lokomotivě připravují automatickou zbraň. Buď okamžitě vylezou ven, nebo tu vaši svinskou mašinu vyhodím do vzduchu!“

Zůstali jako omráčení. Julius toho využil a schoval se za závěj. Greog zůstal víc odkrytý, ale i kdyby byl smrtelně zraněn, ještě by stačil zmáčknout spoušť a laser by všechno před ním smetl.

„No tak jo, tak jo, už jedeme.“

„Ale pohyb a ať vidím ruce těch dvou v mašině.“

„Jak můžete něco takovýho tvrdit? Jste snad jasnovidci?“

Ustupovali však a za kulatým oknem se ukázaly dva páry rukou. Vypadali vystrašeně, ale jakmile se vzpamatují, určitě se vrátí. Možná dokonce dřív, než bude vzducholoď schopná letu.

11

Všechny tratě v tom směru byly paralyzovány, signalizační systémy přetíženy a současně přestaly fungovat počítače, které zase automaticky vypnuly motory. Leouan by je mohla znovu nahodit, aby překážku objela, ale trať možná byla skutečně přerušená.

„Za námi jede nějaká souprava. Řekla bych, že je to americký obrněný vlak.“

Podle obrněných vozů se skutečně jednalo o bojovou jednotku. Takové soupravy dokázaly zničit skoro vše, co se pohybovalo po kolejích.

„Piráti? Říká se, že to kupují u Lady Diany jako vyřazený materiál.“

Lady Diana byla největší akcionářka Panamerické, absolutní diktátor obrovské a mocné společnosti.

„Jen žádnou paniku,“ uklidňoval je Lien Rag. „Pomalu pojedeme, dokud nenarazíme na přerušení kolejí nebo jinou překážku. Třeba je to jen ledový blok.“

„Vždyť je skoro bezvětří,“ namítla Leouan.

Jeli dvacetikilometrovou rychlostí a poplašných signálů si nevšímali.

„Obrněnec jede za námi. Už rozeznávám dvě střední řízené střely, míří na nás.“

„Tarphysové?“ nadhodila Leouan.

„Možná. Nemají označení. Vlak má namodralou barvu a může projet nepozorován, pokud nemáte zrovna po ruce radar nebo infrák. Máme ho v patách, dělí nás sotva pět set metrů.“

„Co jsou to ti Tarphysové?“ zeptal se profesor. „Nějaká sekta?“

„Banda zabijáků, která už po generace pracuje pod velením Panamerické... Bdí nad tím, aby se některá tajemství nikdy nedostala na veřejnost.“

„Například moje teorie o původu Zrzavých?“

„Ano, ale i moje objevy.“

Harl Mern zapomněl na blížící se nebezpečí a zajímal se o to, co právě řekl jeho přítel. „Objevil jste další podrobnosti? O Zrzavých?“

„Především o svém původu, o všem, co před námi tají už od Velké paniky... Začínám mít ucelenou představu o tom, co Lady Diana a Oligarchická rada mají utajovat. Jsou však jen následníky těch, kteří už po celá tři staletí bdí nad tímto zmrzlým světem a novým železničním systémem.

„Oligarchická rada?“

„Mám jen matnou představu o její podobě a moci... Taky si myslím, je to možná absurdní, že v mé rodině jsme jaksi odjakživa naprogramovaní, abychom odhalovali a zveřejňovali pravdu.“

„Naprogramovaní, jako nějaký počítač?“

Lien Rag došel pro zbraně. Směšné na dálku, ale ničivé v boji zblízka. Samé klasické modely.

„Můžete mi říct něco bližšího o tom vašem naprogramování?“

„Teď na to opravdu není ta pravá chvíle...“

„Podívejte se dopředu,“ vykřikla Leouan.

Byl tam ještě jeden obrněný vlak, který jako by z oka vypadl tomu, jenž je sledoval stále ve stejné vzdálenosti.

„Myslel jsem si, že zaplním nějakou vaši mezeru,“ řekl etnolog, „ale vidím, že od našeho posledního setkání v Transevropské jste nemámil čas. Vzpomínáte si? Byl jsem blízko River Station a hrabal jsem se v LID...“

„Radši zastavím,“ ozvala se Leouan, „ať je trochu odstup.“

„Přeruší provoz jenom na pár hodin, jinak federální dispečink vyhlásí poplach a vyšle hlídky.“

Lien Rag klid jen předstíral. Ve skutečnosti věděl, že Tarphysové mají mocné styky a mohou si dělat, co chtějí. Skrytě představovali Panamerickou, všechny její obchody i partneři na nich byli závislí. Mohli zničit jakoukoli společnost tím, že zablokovali zásobování nebo přísun financí. Nebo jen docela obyčejně odklonili soupravy. Každá společnost byla životně závislá na pravidelném provozu, jinak její úroveň rychle upadala. Železniční personál odcházel obvykle první a hledal si práci jinde, především výhybkáři rychle opouštěli potápějící se loď.

„Vždyť víš, že nás můžou držet v šachu celé dny a nikdo nám nepřijde na pomoc,“ namítla Leouan. „Tak nás neutěšuj.“

12

Čekali už dvě hodiny. Touto tratí projíždělo množství souprav, na jejich úrovni pouze zpomalily a opatrně projely oblastí, jež byla momentálně prohlášena za zónu „v opravě“. Nikde však nebyly vidět speciální přístroje ani pracovní četa. Dva obrněné vlaky pouze zablokovaly vnější trať.

„Můžeme vydržet ještě osmačtyřicet hodin,“ prohlásila Leouan. „Máme dostatečnou zásobu oleje. Když snížíme teplotu o dva stupně, vydržíme asi tak o patnáct hodin déle. Snesete to?“

„V kombinézách snad.“

„Nebudou tady čekat do konce světa,“ řekl Lien Rag. „Určitě něco chystají.“

Meteorologické stanice vysílaly pravidelná varování před blížící se vichřicí, dosahující v nárazech rychlost nejméně dvě stě kilometrů v hodině. Oblastí zvanou Indická propadlina se za pár minut už žádná souprava neodváží projet.

„Není dobré tady trčet,“ uvažoval Lien Rag. „Třeba se chtějí podívat, jak to náš lokokar odfoukne a rozmlátí.“

„Anebo klidně čekají, až se vzdáme,“ zabručel Harl Mern. „Sešli jsme se jen na prchavý okamžik... Uvědomujete si, že vy i já jsme vždy žili v ohrožení a každé z našich setkání bylo vlastně vědomým rizikem, setkáním spiklenců?“

„Svobodní duchové,“ usmál se Lien Rag, „se vždy setkají.“

Do pravého okna prudce zabubnovala hrstka ledových kuliček.

„A je tu krupobití. Předzvěst bouře, malé kousky ledu vyrvané ledovci.“

„Bouřkový trus, jak tomu říká můj lid,“ přidala se Leouan.

Krupobití dopadalo zešikma a bylo stále prudší a hustší. Za pár minut pokryla okno i přední sklo silná vrstva ledu.

„Nemůžeme tady zůstat,“ vykřikla Leouan.

„Chceš požádat o pomoc?“

„Pojedu.“

„Narazíš do obrněnce a ani ho neškrábneš.“

„Tak ať.“

Dieselový motor zavrčel, kola se chvíli protáčela. Ledová tříšť roztála a vláček se mohl dát do pohybu. Ale asi po sto metrech motor zakašlal, znovu naskočil a nakonec zhasl. Leouan se podařilo nastartovat znovu, ale ujeli sotva deset metrů. Motor vypověděl poslušnost.

„Porucha.“

„Vypadá to, že jsme bez paliva.“

„Vyloučeno, nádrže byly plné.“

„Ale vypadá to tak.“

Lien Rag vylezl na zadní zásobník a šel se přesvědčit sám. Vrátil se celý zděšený. „Není tam ani kapka.“

„Vždyť svítí zelená.“

„Zfixlovali to. Nechali jsme vlak několik dní stát. Vyprázdnili nám nádrže. Musíme se rychle rozhodnout.“

Zapnul mikrofon a vyhledal nouzovou frekvenci. Okamžitě se ozval nějaký hlas: „Tady jednotka XB. Kdo jste?“

„Vždyť vidíte. Jsme na stejné koleji. Máme poruchu. Jestli chcete ujet před vichřicí, měli byste nám pomoct.“

„Můžeme vás odklidit stranou, máme na to radlici i manipulační jeřáb.“

„Nepochybuju. Ale můžeme vám odpovědět výbušninami.“

„Zásobník máte prázdný. Ověřili jsme si to.“

„Ale co vás vede!“ pokusil se Lien Rag blufovat.

„Váš lokokar prohledali kousek po kousku všemožnými detektory. Můžeme vás dotlačit do klidnější oblasti asi sto padesát kilometrů na jihovýchod. Až tam budeme, vyjdete ven s rukama nad hlavou a nastoupíte si k nám. Je to jediná možnost. Samozřejmě kromě toho, že vás shodíme z trati. Došlo vám palivo, nemáte čím topit a venku bude co nevidět minus devadesát. A vichr s vámi bude koulet stovky kilometrů.“

„Souhlasíme,“ řekl Lien Rag. „Nemáme jiné východisko.“

„Budu nějakou dobu bez práce,“ prohlásila Leouan.

Obrněnec se k nim přiblížil pluhovitým předkem.

„Určitě nás rozpárá.“

Tu se však vysunuly dva dosud neviditelné nárazníky a lehce se opřely o zadní část jejich vozu. Dva tisíce koní pomalu zvyšovalo obrátky a rozjelo se v sílící vichřici. Razili si cestu ledovou zdí stále hustšího krupobití. Za pár hodin se tu budou válet obrovské ledové koule velikosti lokomotivy a s nimi kusy z ledovců. Byly to neskutečně veliké ledovce. Zrzaví tvrdili, že mohou podrápat i nebe. Některé kmeny prý obývají jejich dutiny a bouře je postrkují od jednoho pólu k druhému. Ledovcové hory se dostávaly na severní polokouli i s tučňáky a albatrosy, faunou typickou pro jižní polokouli. S kmeny Zrzavých, jež v nich žili jako troglodyti, se Lien Rag nikdy nesetkal, často však slýchal o typické fauně jižní polokoule, která tak přesídlila na sever.

Obrněnec jel takových třicet kilometrů v hodině a celý se otřásal. Byl příliš vysoký a snad i moc úzký, uzpůsobený k vysokým rychlostem, ne k hlídkování v oblasti Indické propadliny.

Jejich lokokar, který byl nižší a robustnější, odolával vichřici lépe.

Leouan otřela orosený větroměr. „Blížíme se dvěma stům,“ řekla. „Bylo by načase dostat se z toho pekla, ale touhle rychlostí to potrvá hodiny.“

Druhý obrněnec jim razil cestu jako ledoborec, ale nebylo ho vidět. Obě jednotky byly v rádiovém spojení, dorozumívaly se však prostřednictvím kódu.

„Co jsou zač ti naši noví žalářníci?“ zeptal se rezignovaně Harl Mern.

„Nemám tušení. Vsadil bych se, že jsou to Tarphysové, ale není to úplně jisté.“

Při jednom zvlášť prudkém nárazu větru ztuhli děsem. Obří ruka nadzvedla lokokar, zuřivě jím zacloumala a zase ho vrátila na koleje.

„Hele, už nejedeme!“

Zpětná obrazovka, celá bílá od ledové tříště, zůstávala prázdná.

„Obrněnec zmizel.“

„Jste si jisti?“

„Tak se podívejte.“

Za nimi nebylo nic a lokokar zpomaloval.

„Setrvačnost,“ řekl Lien Rag. „Jsme něco jako plachetnice. Vítr se do nás opírá ze strany, ale nedaří se mu nás převrátit. Koleje a podvozek odolávají a chovají se jako kdysi lodní kýl. Proto jedeme dopředu.“

„Proč právě dopředu?“

„Vítr fouká trochu šikmo. Kdyby ne, jeli bychom nazpátek.“

„Poslouchejte.“

Obrněnec, který razil cestu, volal druhého, na všech frekvencích a srozumitelně: „XB, XB, odpovězte, ztratili jsme spojení... XB, XB...“

„XB je ze hry,“ poznamenal Lien Rag, „vykolejil, možná ho už unáší vichr.“

„Dvě stě třicet, a to ještě není konec. Jen tak se z toho nedostaneme.“

Jeli stále rychleji, skoro čtyřicítkou.

„Musíme přibrzdit,“ poručil Lien Rag, „jinak se zmenší plocha, díky níž nás to unáší, a převrátíme se. Už je to patrné na pravém podvozku, podívejte se.“

Rozsvítil obrazovku kontroly přilnavosti a viděli celkový i boční záběr podvozku. Pravé koleje se skoro nedotýkal. Mladá žena spustila automatickou brzdu a pokoušela se najít rovnováhu mezi působícími silami.

„Dvě stě padesát. Jsme přímo v centru Indické propadliny a zlepšení nastane nejdřív za dvě hodiny.“

„XB? XB? Potřebujete pomoc? Ozvěte se. Zpomalujeme, zkontrolujte si radary, zpomalujeme a čekáme na vás. Jsme na kilometru tři sta padesát dva, deset stupňů východní délky. Opakuji, zpomalujeme na dvacet kilometrů. Sledujte radary.“

„Vysílá jen pro XB, s námi se nepočítá,“ zuřil Lien Rag. „Hrozí nám, že se o něj rozbijeme, jedeme totiž rychleji.“

Potom sáhl po Železničních instrukcích a rychle obracel stránky v plastikové fólii.

„Desátý stupeň východní délky... Už to mám, kilometr tři sta padesát dva. Když udržíme dostatečnou rychlost... Za devět kilometrů jsme u železničního uzlu. Zkusíme změnit kolej, předjedeme ho a ujedeme. Je to risk, ale díky téhle vichřici to můžeme zkusit, i kdyby nás o něco dál vítr změnil v ledovou kouli a odfoukl na asijský ledovec.

Leouan se sklonila nad analyzátorem kolejového schématu.

„Asi nebudeme mít dost proudu. Potřebujeme ho na vyslání radiového signálu k dané výhybce, kterou ke všemu možná zablokovala tříšť. Jaké je to číslo?“

„DD34. O pět set metrů dál je ještě jedna pro případ, že se s tou první nedá manipulovat, je to DD33. Ale pak už nejméně dalších osmdesát kilometrů nic není. Společnosti jsou toho názoru, že s přídavnými výhybkami si každá souprava může poradit sama.“

„Musíme vědět, jestli trať není moc přeplněná.“

„Je to U12. Zkusíme ji rozpitvat tak na padesát kilometrů dopředu, uděláme zkoušky na průjezdnost. Změna trati

bohužel nepřipadá v úvahu, kdyby tahle byla ucpaná.“

Obrněnec se přibližoval a dál vysílal. Hlas operátora zněl úzkostlivě a nikdo neodpovídal. Nedala se vyloučit katastrofa, válečný vlak třeba explodoval. Těch asi třicet mužů posádky je třeba zraněno, roztrháno na kusy nebo ohroženo nelidským mrazem.

Venku bylo sedmdesát pod nulou, ale rychlost údaj zkreslovala asi o deset procent. Dál zuřil vítr a řítil se rychlostí dvě stě osmdesáti kilometrů.

„Trať U12 je volná prvních padesát kilometrů.“

„Klesá mi napětí,“ sdělila Leouan. „Baterie docházejí. Asi nebudeme mít dost šťávy a s DD34 nehneme. Určitě půjde ztuha. Na téhle rychlé rovné trati se asi často nepoužívá. Za dvě minuty vyšlu signál, ale pozor, sežere nám to velkou část světla. Budeme pak pokračovat v polotmě. Přístroje budou poruchové stejně jako radar a kontrola průjezdnosti. Analyzátor kolejového schématu i počítač mají vlastní napájení a moc nespotřebují.“

Pokývali hlavami na znamení souhlasu. Na obrazovce radaru se zvětšovala vytečkovaná silueta obrněnce. Brzy budou v něm. Zbytečná starost. Posádka na ně už určitě zapomněla, má svých problémů dost.

„Je možné, že na palubě mlčícího XB byl někdo z rodiny Tarphysů. To by vysvětlovalo ten rozruch.“

„Tady je DD34. Pouštím šťávu.“

Třísekundové čekání bylo hrozné, pak se však rozsvítila zelená.

„To ještě nemusí nic znamenat. Možná je jen napůl. Ale to zjistíme, až začneme válet sudy. Blížíme se. Dávejte pozor, pořádně to s námi zacloumá.“

Lokokar se skutečně zakymácel. Málem se položil na bok, ale vzápětí se napřímil a kola jako zázrakem opět přilnula ke kolejím.

„Jestli z toho vyváznu, dám si nainstalovat elektromagnetický zabezpečovací systém,“ prohlásila Leouan.

„Jsme na U12?“

Lien Rag se podíval na analyzátor a nadskočil. „Ne, jsme na U10. Vynechali jsme dvě tratě. Asi se jim zasekly výhybky. Máme kliku, že jsme se dostali na tuhle.“

„Koukejte!“

Krupobití vpravo ustalo, zastavilo se o vysokou překážku. Míjeli obrněnce, který byl až do této chvíle před nimi. Předjížděli ho.

13

Jael nebyla k nalezení a Liensun odmítal říct, kde se jeho sestra schovává. Plnění vzducholodi sledovala jen s velkou nedůvěrou. Ma chápala, že má z té obrovské věci strach a že se nikdy neodhodlá vlézt do gondoly.

„To je ale hloupé,“ řekla Ann. „Ztratíme moře času, než všechno prohledáme, a stejně nemáme šanci ji najít. Musíme pečlivě projít celý vlak Lovců, který ona zná líp než my.“

Ma to zkusila ještě jednou s Liensunem, ale chlapec se tvářil, že nerozumí.

„Chceš, abychom ji tady nechali? Všichni nastoupíme na třídenní zkušební let. Zůstane tady sama a ti muži, Kroualovi přátelé, se mohou vrátit a napadnout stanici.“

„Nevím, kde je. Zavírá myšlenky.“

„Nevykládej hlouposti.“

Vzducholoď byla vybavena novými přístroji, měla větší nádrže a dieselové motory byly díky minerálnímu oleji výkonnější. Rozhodli se vyrazit na jih, přeletět nad bývalou kolonií tučňáků, kde měli kdysi základnu, a poslat zprávu Kidovi.

„Je to trapné,“ neudržela se naštvaná Ann. Nesnášela Jael, věděla, že spí s Greogem. Nebyl problém překvapit je skoro denně ve vagónech vlaku Lovců, dokonce i v laboratořích. Greog byl jako posedlý, zcela v zajetí té dívky, a pokud se od ní přece jen odpoutal, pak dřel jako mezek, jako by se chtěl vykoupit prací. Ve skupině vládla občas nesnesitelná atmosféra.

Naproti tomu chlapec dělal každý den velké pokroky a velmi si zamiloval Ma i Julia. Julius mu vyprávěl o Slunci, o životě kdysi dávno, o jasném světle, o teple, o zvířatech, o jiném životě, který pro mnohé obyvatele Země nebyl možná snadný.

„Liensune, měl bys jít pro ni,“ opakovala Ma. „Musíme vzducholoď vyzkoušet a nikdo z nás tu nemůže zůstat. Nemůžeme se rozdělit, každý má svůj přesný úkol.“

„Má strach, říká, že jste strašidla a že když vleze do gondoly, odletíte s ní do jiného, strašného světa.“

„Je čas,“ řekl Greog a byla na něm patrná nervozita. Neodvážil se ji hledat kvůli Ann, i když umíral touhou to udělat. „Jestli nevyrazíme do hodiny, musíme snížit tlak a zastavit motory.“

Ma vešla do obytného vagónu a vstoupila do kuchyně. Nechávali tu vše uklizené a doufali, že za tři dny budou zpátky. Ale ti barbaři ze stanice Tusk se mohou vrátit a všechno vyrabovat. Musí se rozhodnout. Rozdělit se do dvou skupin nešlo. Jak rozhodnout, kdo zůstane a kdo poletí? Kdo tady počká a jaké mu nechají zbraně? Ona a Julius s oběma dětmi? To se jí nechtělo.

Maximum nezbytných předmětů a minerálního oleje napěchovali do zásobníků vzducholodi, která teď unesla až čtyři tuny. Dvojnásobek však nechají ve stanici. Trhalo jim to srdce. Zvláště když hrozí nebezpečí z Tusk Station.

Vyhledala Greoga. „Až budeme ve vzduchu, poletíme nad Sítí zmizelých a můžeme ji laserem zničit. Na opravu budou potřebovat několik dní a my se zatím vrátíme.“

„Ano, jenže na provoz laseru spotřebujeme dost paliva.“

„Můžeme se vrátit a načerpat nové.“

„To už vyjde nastejno, když se budeme babrat s kladením nálože.“

„Ne, to by trvalo rozhodně dýl.“

„Tak brzy se nevrátí.“

„Už je to víc než týden a určitě nežertovali.“

Julius šel hledat Jael. Po čichu. Musel si přiznat, že živočišná vůně té dívky, vůně jejího už rozkvetlého ženství, ho přitahuje. I jeho ta divoška svedla, znovu mu připomněla vůni ženy, na kterou zapomněl už před čtyřiceti lety. Žil pracovitým, nelehkým životem plným studií, sdílel ho s Ma, a vtom mu do života vtrhlo mládí a smyslnost. Chápal, že jeho mladý kolega ztratil hlavu.

Procházel vagón za vagónem, srdce mu bušilo stále prudčeji, kdykoli mu závan přinesl její vůni. To však neznamenalo, že tam je.

Ma doprovázela Greoga mimo stanici, aby pohlídala héliový filtr. Mladému fyzikovi se tentokrát podařil a dokázal podle něj rychle vyrábět další.

„Vrátím se,“ řekla najednou.

Přistoupila k Liensunovi, který si na zčernalém ledu stanice kreslil písmenka. „Řekni jí, že letíme na jih, do společnosti, kde je Lien Rag. Jestli chce, vysadíme ji cestou a může jít za ním.“

„Je to pravda? Táta tam opravdu je?“

„Doufám.“

„Taky ho uvidím?“

Na to nepomyslela. Liensunova otázka ji rozesmutnila.

„Nezůstaneš s námi?“

„Zůstanu, ale chci ho vidět. Nemám ho rád, protože se o mě nikdy nezajímal, ale aspoň jednou ho chci vidět. Od vás nikdy neodejdu. Jsem Liensun a chci, aby se Slunce jednoho dne opět narodilo.“

Do očí se jí draly slzy. „Zavolej Jael. Třeba touha spatřit otce bude větší než strach z balonu. Brzy musíme odletět.“

14

Po dvou hodinách se začalo rozjasňovat. Snad jen zázrakem se na trati nesetkali s krami nebo obřími ledovci. Pokračovali v cestě pod náporem větru, jehož síla sice klesla pod dvě stě kilometrů v hodině, nicméně stačila, aby si uchovali dosavadní rychlost. Liena Raga napadlo, že klesne-li vítr pod sto padesát, zůstanou stát, protože led na kolejích je rychle zabrzdí.

Leouan našla něco k snědku a napití a pořádně se najedli. Profesor si dal pivo s vodkou a usnul na lehátku.

Mladá žena přes něj hodila kožešinu. V lokokaru bylo na nule, třebaže měl důkladnou izolaci. Lien Rag se přistihl, že mu drkotají zuby, i když se dobře najedl a napil.

„Kdybychom se jen dostali do té stanice, kterou Instrukce bůhvíproč nazývají Cross Alta. Můžeme tam koupit tulení olej. Není sice tak rafinovaný jako od společnosti, ale nevadí. A mají tam možná i hotel. Dal bych si horkou koupel. Představ si! Oba nazí v třicetistupňové vodě!“

„Měla bych z toho smrt,“ usmála se.

„Najdeme nějaký kompromis.“

„Tarphysové se nevzdají, že ne?“

„To ne, ale jestli mají jeden obrněnec zničený, tak nás nějaký čas pronásledovat nebudou. Ale spolehnout se na to nemůžeme. Velitel mohl XB ukotvit vystřelovacími háky. V tom vichru to asi nebylo snadné, ale mohlo se jim to povést. Háky se zaseknou do hloubky i několika metrů a drží na pořádně pevných lanech.“

„A co ledovce a bloky koulejícího se ledu?“

„Těžko říct.“

Vzal si hlídku a přinutil Leouan, aby si trochu zdřímla. Sám se chopil kormidla. Musel hlídat všechny palubní ukazatele: radar, průjezdnost trati, schéma, počítač průběžně analyzující situaci. A pak ještě větroměr a obrazovku stability. V takové bouři se člověk nenudí ani na vteřinu.

Vítr pořád slábl a bylo by nerozumné zůstat uprostřed ledových plání. První soupravy projedou těmito končinami nejdříve za osmačtyřicet hodin, dřív si netroufnou, a ještě před nimi musí trať protáhnout pluhy.

Hlídal přístroje a zároveň myslel na to, s čím se mu svěřil přítel. Začínal si uvědomovat, co by znamenalo, kdyby se jeho hypotéza potvrdila. Může však profesorovi věřit? Ten chalcedonský koncil, odsouzení názoru o jedinečné Kristově přirozenosti... Chápal profesorovy dedukce, kterými se zoufale pokoušel podepřít svou hypotézu. Existují však ty důkazy i jinde než v profesorově touze mít pravdu?

Vítr utichal a lokokar zpomaloval, už nejel plynule, spíš trhaně. Lien Rag vypnul brzdy. Nakonec Leouan vstala, zívla a přistoupila k němu. „Zdálo se mi, že jsme na trati nacházeli spousty mrtvých zvířat, z nichž se získává olej. Tučňáků, tuleňů a dokonce i velryb. Ve skladišti máme všechno, co potřebujeme na rozpouštění sádla po menších dávkách.“

„Vyrobíme si teplo?“

„Pro začátek stačí, když nějak dostaneme první litr. Například pálením papíru nebo něčeho. Ten litr nám pomůže získat zbytek. Po trati jsou určitě stovky zdechlin.“

„Vítr klesne pod sto padesát a my zůstaneme stát.“

„Do rozednění je ještě daleko?“

„Ještě pět hodin.“

„A co obrněnec?“
„Vrátí se hledat své dvojče. Tarphysové drží spolu.“
„Myslíš, že nás chtěli předat Lady Dianě?“
„Možné to je. Potřebuje otroky na stavbu toho slavného Severojižního tunelu skrz americký pevninský ledovec.“
Zapálila si cigaretu s euforickými účinky, potáhla a vsunula ji Lienu Ragovi mezi rty.
„Můžeš mi vysvětlit, co profesor vlastně chtěl říct o původu mého lidu?“

15

Díky protivětru, vanoucímu osmdesátikilometrovou rychlostí, se příď vzducholodi zvedala v úhlu, který při nárazech větru dosahoval až pětačtyřiceti stupňů. Gondola s pasažéry těmto výkyvům podléhala a komplikovala jim život.

Od počátku plavby se Jael schovávala v jednom z temných zásobníků, odkud se nemohla kochat úchvatným pohledem na mořský ledovec, který ubíhal několik set metrů pod nimi. Sténala při každém škubnutí a Liensun se ji snažil zklidňovat myšlenkami. Stál u řízení a byl nadšením bez sebe. Už od startu se nemohl nabažit pohledu na planetu z takové výšky. Netrpěl závratí a chtěl s Greogem kontrolovat obal a šplhat po něm.

Dlouho sledovali malou trať vedoucí na jih a zjistili, že prvních dvacet kilometrů je ve velmi špatném stavu, dál se však zdála v pořádku. Tulení díra v ledovci se nalézala asi sto padesát kilometrů od jejich stanice. Ale Kroual a jeho Lovci by se k ní nikdy tak snadno nedostali.

Byly tam tisíce tuleňů. Zvedly k nim hlavu a pak se vrhly do oceánu. Všichni se zachvěli při pohledu na černou vodu, která narážela na mírně svažité ledové pláže. Tuleni si vybírali místa s tenčí vrstvou ledu a ploutvemi hloubili ve dne v noci první studnu. Ze studny pak byla nádrž a nakonec jezero mezi mírnými ledovými svahy. Tohle bylo asi kilometr široké a vzduchoplavci sledovali, jak se tuleni činí, aby těsně u břehů zabránili tvorbě ledových polí. Zdálo se, že se potápěním a náhlým vynořováním náramně baví, ve skutečnosti však svědomitě udržovali hranice vydobytého území.

„V případě nutnosti se můžeme uchýlit sem,“ řekla Ann. „Na severu přerušená trať nám zaručí bezpečnost. Když necháme zapnutý indikátor průjezdnosti, hned se dozvíme, když ji někdo začne opravovat.“

„To je dobrý nápad,“ přikývla Ma Ker. „Vzducholoď nám přenese náklad. Možná dokonce i vagóny, těch deset kilometrů překonají jediným skokem.“

Tulení jezero bylo za nimi už deset hodin cesty a pokračovali v letu černočernou nocí přímo na jih. Nebýt přístrojů, které vysílaly celkem uklidňující informace, by se jich snadno zmocnila panika. Čekala někde v koutku mysli na sebemenší selhání. Vítr mohl zesílit, helium uniknout, jeden z motorů se zaseknout. A co kdyby se zbláznil kompas? Existovaly oblasti, v nichž se tento přístroj choval podivně a nikdo nevěděl proč.

Ma připravovala teplé nápoje a přidávala do nich trochu euforizující látky a alkoholu. Shodli se na tom, že by bylo škoda přistávat, aby strávili noc v relativním klidu. Noc trvala patnáct hodin a za tu dobu mohou i se sníženou rychlostí urazit skoro tisíc kilometrů.

„Uchylujeme se,“ oznámil Greog. „Na východ. Nějak to srovnám, ale je to plýtvání palivem. Na začátku jsme měli palivo tak na sto hodin. Letíme už dvaadvacet... Berme to radši jako třicet.“

„Budeme se muset vrátit, aniž dosáhneme cíle?“ zeptal se Julius.

„Problém paliva a rezervních nádrží tu bude vždy. Musíme se nad tímhle modelem znovu zamyslet. Potřebovali bychom, aby unesl aspoň deset tun. Pak by to stačilo na tři sta hodin.“

„Takhle planetu nikdy neobletíme,“ konstatovala smutně Ma. „Leda tak za pár let. Když budeme předělávat vzducholoď, nemůžeme pracovat na obnově Slunce a nesplníme poslání.“

Ann nabídla střídání a Greog hned souhlasil. Ma to bylo podezřelé. Okamžitě přešel do vedlejší kajuty. Odtud se může dostat do zásobníku, kde Jael umírá hrůzou.

Julius spal na blízkém lehátku. Obě ženy bděly samy. Liensun nemohl usnout, a tak chodil stále za nimi. Ma s ním tak trochu počítala pro případ, že by v té nedozírné ledové poušti vycítil lidskou přítomnost. Tam někde se třeba chvěje nějaká myšlenka, sen nebo noční můra a jako slabá záře ve tmě může přitáhnout jeho pozornost.

Všude kolem nich plynula noc jako nějaká z těch velkých řek minulosti, jež znali jen z knih nebo z filmů.

„Vítr trochu zesílil, ale zatím je to v pořádku,“ řekla Ann. „Vysílání meteorologické stanice Tusk už nechytneme.“

Radiový provoz se zatím nedostal ani na úroveň z dob, než přišly ledy. Snad za to mohl měsíční prach nebo jiný technický nedostatek, ale bez retranslačních stanic se nedalo přijímat víc než několik desítek kilometrů, stovky pouze s kolosální technikou. A tak například ke komunikaci z Titanopolisu do Panamerické bylo potřeba několik set retranslačních stanic. Stačilo, aby jedna měla poruchu, a byl konec. Panamerická rozmístila radiové fregaty jak na mořském ledovci Atlantiku, tak Antarktidy. Oblast ledovců Indického oceánu a Pacifiku však zůstala nepokrytá. Znovu se mluvilo o tom, že by se pod ledem měly táhnout kabely. Projekt však představoval takové náklady, že ho ostatní společnosti rozhořčeně odmítaly.

„Pravý motor se nám nějak zahřívá, asi problém s olejem. Venku bude tak osmdesát pod nulou, možná víc.

„Podívám se na to,“ rozhodla se Ma.

Musela projít zásobníkem a viděla mladý pár, jak se zuřivě miluje. Tak zuřivě, že si jí ani nevšimli. Tušila, co uvidí, a proto nechtěla, aby tam šla Ann. Jael jim dost zkomplikuje citovou rovnováhu. Na oplátku jim však umožní využít Liensunovy přítomnosti, což rozhodně převažuje nad nepříjemnostmi. Julius na tu dívenku taky myslí a vrací mu to mladický elán. Minulé dvě noci hledal uspokojení a náhradu na jejím starém a odkvetlém těle. Tak trochu se za něj styděla, ale byla jako vždy shovívavá.

Z ústí nádrže unikal olej. Stačí vyměnit těsnění, ale to by se musel motor zastavit. Ann ani Ma nedokáží řídit s jedním motorem. Pokusila se to zalepit rychle schnoucí pryskyřicí, ale bez žádoucího účinku, protože potrubí nebylo úplně suché.

Když se vrátila do skladiště, milenci už spali, nazí a zapleteni do sebe. Našla pod Jaeliným stehnem Greogovo rameno a zatřásla jím. Dívka se vzbudila první a rukou si zakryla před světlem oči.

„Co je, stará čarodějnice? Špehujete nás?“

„Potřebujeme hned Greoga. Máme vážný problém.“

Vzbudil se, rázně vyskočil a šel za ní k motoru.

„Dobrá,“ řekl. „V protivětru nám jeden motor nestačí. Musíme se otočit po větru, ale to je složitý manévr. Ve větší výšce je vítr třeba slabší.“

„V jaké?“

„Pět tisíc metrů.“

„Nebudeme moct dýchat.“

„V izotermických kombinézách ano. Musíme všechny vzbudit a rychle, jinak je po motoru a musíme se vrátit.“

O čtvrt hodiny později byli všichni připraveni. Ma musela hysterické Jael několikrát nafackovat, aby ji uklidnila a přinutila vzít si kombinézu.

„Měli bychom být pořád v kombinézách,“ poznamenal Julius. „Příliš tomu stroji důvěřujeme.“

Vzducholoď stoupala velice rychle, heliový filtr bezvadně fungoval. Záložní balonety se bez problémů nafukovaly a brzy už letěli ve čtyřech tisících metrech. Vítr zeslábl na šedesát kilometrů. Greog dostal loď do pěti tisíc a v relativním bezvětří ji mohl otočit po větru. Hrozně se otřásala, gondola se houpala na všechny strany. Jael přeřvala i motory.

Nechali se unášet větrem, jediný motor sloužil pouze k manévrování. Greog a Ma za pár minut vyměnili těsnění. Motor naskočil a Greog zase obrátil loď proti větru.

„Budeme držet výšku aspoň do svítání, ušetříme palivo. Když si necháme kombinézy, bude se nám dýchat snadněji.“

Ma si šla na tři hodiny lehnout, a když vstala, noční tma přecházela ve špinavé šero.

„Podívejte!“ zvolal Greog. Ukazoval jakýsi bod na obzoru.

„Opravdu si myslíte, že...“

„To je náš sluneční vikýř, Ma. Oblačné vrstvy se tam nikdy úplně nezacelily. Slupka je zeslablá, a to nám dává naději do budoucna. Abychom se o tom přesvědčili, museli jsme až tak vysoko. Navíc jsme ve stejném ročním období a díky vysvětlitelné shodě náhod je Slunce v naší ose.“

„Připomíná jizvu,“ řekla. „Nemám na to právě dobré vzpomínky.“ Mínila tím Julia oslepeného sluncem a všechny ty nevinné, kteří doplatili na náhlé oteplení.

„Urazili jsme dva tisíce kilometrů, ale odklonili jsme se od směru a pokoušíme se vrátit na 160. poledník. Jestli půjde všechno podle plánu, tak zítra navečer najdeme pozůstatky staré železniční sítě.“

Teď, když se vítr částečně utišil, letěli rychleji a mohli klesnout na dva tisíce metrů. Objevili další tulení díry, do nichž se chodily nadýchat i obří velryby.

„Pořád je jich ještě dost,“ zamyslela se Ann. „Ale chtělo to staletí.“

Během odpoledne se dostali ke 160. poledníku, ale stará železnice nikde.

„To je zvláštní, nezdá se, že by se s ledovcem dělo něco převratného,“ divil se Greog.

16

Lien Rag strávil tři dlouhé hodiny běháním a hledáním mrtvých zvířat, našel však jen dva mořské racky, které vichřice srazila a utloukla o ledový násep. Každý vážil aspoň dvacet kilo, ale Lien Rag pochyboval, že z nich dostanou nějaký olej. Unavený a smutný se vracel k lokokaru. I ostatní se rozběhli hledat v naději, že najdou nějakého tuleně nebo tučňáka. Šťastný nálezce měl úlovek oznámit vysílačkou. Lien Rag však dosud žádnou zprávu nezachytil, takže i ostatní se vrátí s prázdnýma rukama.

Leouan našla tučňáčka menšího než racek a profesor tři tučné krysy.

„Nejdřív to zkusíme s racky. S jejich sádlem bychom roztopili ten menší kotel,“ prohlásila Leouan. „Ale asi budeme zklamáni.“

Stmívalo se. Koleje pokrývalo náledí, kterému se bez motorů stejně nedalo čelit, a navíc jim scházel malý cestovní laser.

„Až nás najdou, budeme zmrazení,“ smiřoval se profesor se situací. „Už tři sta let je to ta nejbanálnější smrt. Skončily tak miliony lidí...“

Leouan si instinktivně vzpomněla na správná, přirozená gesta a sekerou zvířata rozporcovala. Z racků získala kusy sádla a papírem zapálila vařič. Kusy sádla se v hrnci brzy změnily v odpornou nažloutlou směs, kterou přefiltrovala. Sádlo nalila do nádržky olejového kotle. A zakrátko do něj naházeli ostatní nálezy.

„To je neuvěřitelné! Jak to, že jsme nenašli nic lepšího?“ divil se Harl Mern. „Taková vichřice přece zanechá nějaký odpad.“

„Zvířata tuhle oblast opustila už před desítkami let. Vítr přinesl pouze neopatrné jedince.“

Výsledek je nenadchl. Stěží deset litrů podezřelého oleje.

„Ten je leda tak na topení. Aspoň se trochu ohřejeme.“

Asi za čtyři hodiny teplota v lokokaru stoupla. Olej byl skutečně nekvalitní a do svítání bude po něm. Přesto se trošku zahřáli, najedli a napili. Na chvíli se jim vrátila dobrá nálada. Leouan toho chtěla využít a pobízela profesora, aby se jim svěřil se svými objevy. Nejdřív se zdráhal, jako by se bál, že ji zklame.

„No dobře. Koncil tedy kacíře odsoudil, ale co to má společného se Zrzavými?“ nedala pokoj.

„Je to přece jen složitější,“ odpověděl nakonec Harl Mern, „a obávám se, že to těžko pochopíte.“

„Nejsem pitomá,“ rozčilila se míšenka. „Studovala jsem a v Západní zóně mě mí lidé považují za vzdělanou osobu, a to v mnoha oborech přírodních věd i historie. Těm vašim církevním legendám nebo pravěkým spisovatelům ale moc nerozumím.“

„No tak se nezlobte... Radši bych už nepokračoval. Nemám konkrétní, hmatatelné důkazy a trochu mi věří snad jedině Lien Rag. V hledání pravdy o Člověku z Chladu jsem se zmýlil už tolikrát...“

„A jaká opatření ten koncil přijal?“

„Nevím. Ale mnoho lidí dostalo strach a nakonec uprchli z křesťanských území. V té době se křesťanství stávalo hlavní církví ve Středomoří a dokonce i v Malé Asii. Museli před pronásledováním utíkat daleko.“

„Ale kdo byli ti lidé?“

„Různé skupiny... Někteří se usadili ve Střední Asii, v oblastech, jejichž jména by vám dnes už nic neřekla. Třeba Indie nebo Sovětský svaz. Dnes je to Sibiřská. Určitě se nerozdělili z důvodů bezpečnosti, ale i kvůli neshodám. O této odbojné skupině mi chybějí přesnější informace. Nebylo jich moc, tak pár set, maximálně tři tisíce... S Židy se nemohou měřit.“

Náhle zaslechli tlumený náraz na pravou stěnu lokokaru. Pak další. Lien Rag vytáhl pistoli a navlékl si kuklu.

„Prosím vás,“ protestoval Harl Mern, „to může být velice nebezpečné. V těchto málo známých oblastech... Vzpomeňte si na Sněžné muže na severu... Jsou tu také piráti...“

Lien Rag přešel do přechodové komory a rozsvítil silnou svítilnu a namířil ji na zadní část lokokaru, odkud se ozvaly údery. Spatřil siluetu vzdáleně se podobající lidské.

„Co chcete?“

Připadalo mu hloupé položit podobnou otázku v takové pustině. Ten neznámý jistě potřebuje pomoc. Vzpomněl si na vojáka z obrněnce XB, třeba se mu podařilo dostat se až k nim. Mohl to však být kdokoli, kdo vypadl z vlaku.

Udělal pár kroků po ledu a náhle se rozesmál. Zapnul vysílačku: „Pojďte se podívat, přátelé. Spadl nám do klína neocenitelný dárek.“

Ležel tam tlustý, těžce zraněný mrož. Nechával za sebou krvavou stopu. Instinktivně hledal ochranu u stojícího vozu. Leouan se k němu přiblížila jako první se sekerou v ruce. Než Lien Rag stačil zasáhnout, roztříštila zvířeti hlavu. Liena Raga to šokovalo. Leouan vůbec neváhala. Ani na chvíli pokrytecky nepolitovala ubohé zraněné zvíře. On by to udělal. Pomyslel si, že Leouan je vlastně přirozenější než on.

„Musíme ho hned rozčtvrtit. Nesmíme ztratit ani minutu.“

„Snad by to stačilo zítra...“

„Chceš, aby se seběhly šelmy? Krysy, pak rackové a hned za nimi vlci?“

Měla pravdu a jatka mohla začít. Kotel klokotal a každou hodinu vyrobil padesát litrů oleje. Prastarý a tlustý mrož musel vážit přes tunu.

„Bože, to jsme měli štěstí! Vystačí nám to nejmíň na padesát hodin, možná víc.“

Lien Rag se překvapeně díval, jak se Leouan činí. Kombinézu měla celou od krve, výkalů a sádla, ale neumdlévala. Udržovala oheň, vyprazdňovala kotel, filtrovala olej a přelévalo ho do nádrží. Teplota v lokokaru stoupala, všechna ohřívadla pracovala a citlivé přístroje začnou možná opět fungovat. Harl Mern se jejich barbarské slavnosti bez reptání účastnil. Nález zraněného mrože v něm vzbudil novou naději. Už za několik dní bude v příjemném prostředí laboratoří profesora Ikara a může pokračovat v bádání.

Skončili těsně před svítáním a k smrti unaveni padli na lehátka. Zatímco spali, šelmy se vrhly na odpad.

„Můžeme se zahřát, ale to ještě neznamená, že můžeme pokračovat v cestě,“ uvažoval Lien Rag. „Zbavit koleje takové vrstvy námrazy by nás stálo příliš energie. Musíme počkat na ledoborce.“

„A taky na Tarphysy, ne?“ vysmívala se mu Leouan. „Ještě nejsme mimo nebezpečí.“

17

Yeuze se telefonické spojení s Kidem podařilo teprve po několika dnech.

„Byl jsem na východě,“ omlouval se. „Viadukt postupuje mílovými kroky. Každý oblouk má rozpětí dvě stě metrů a za den jich stavíme padesát, někdy i šedesát. Právě překlenujeme ten největší a zároveň nejméně stabilní mořský ledovec na světě.“

„Jdrien mi dělá starosti. Zvládám ho stále hůř. Už nechce chodit do školy, tvrdí, že nám hrozí nebezpečí. Stále mluví o tom klukovi, má to být jeho nevlastní bratr a je prý někde na severu... Má z něho strach, ale zároveň je na něj hrozně zvědavý.“

„Zrzaví také mluví o tom dítěti, jako by to byl sám ďábel. Lidé z Chladu milují krásné pověsti a v tomto bodě Jdrien nezapře svůj původ. Navíc má bohatou fantazii. V sedmi letech je to zcela normální a dokonce žádoucí,“ uklidňoval ji.

„Říká ještě, že i jeho otec je v nebezpečí, že mu musíme jít na pomoc. Prý se ztratil někde na mořském ledovci, dost daleko odsud.“

Kid neodpovídal.

„Co můžeme udělat?“

„Lien Rag se nedržel mých rad. Nemůžu nic podniknout. Kdybych za ním vyslal průzkumnou hlídku, riskuju konflikt s malými společnostmi Federace.“

„Mohl byste snad poslat někoho spolehlivého, diskrétního...“

„Má drahá Yeuze, pustil jsem se do velkého boje. Ekonomický, politický a kulturní význam Společnosti Mořského ledovce neustále stoupá. V téhle části světa budeme brzy první, a to není bez nebezpečí. Federace, která už po staletí trpí nesvorností, náhle zjišťuje, že se z nás stává obr. Ostatně ohroženi se cítí všichni. Všichni vyjí jako vlci. Ať už se jedná o panovnicky miniaturních společností, o družstevní společnosti, které se spravují kolektivně, o společnosti řízené odborářskými předáky nebo o další malé podezřelé diktatury, o útočiště pirátů, překupníků, rozkrádačů železného šrotu, o výrobce alkoholu či drog.“

„Máte přece tajné agenty, schopné policisty. Mohou mu hned vyrazit na pomoc.“

„To jistě. Neudělám ale nic.“

„Opustíte ho?“

„Jde o státní zájem.“

„To znamená co?“

Trpaslík Kid byl vážný, v hlase mu skoro zaznívala bolest. „Musím chránit Společnost. Statisíce lidí chtějí žít v míru. Ti ostatní, obyvatelé Australasijské federace, vědí, že Lien Rag je zapřísáhlým nepřítelem Lady Diany z Panamerické. Zároveň jsou přesvědčeni, že glaciolog se s námi rozdělil o své vědomosti a že naše společnost prosperuje právě díky němu.“

„Není to snad pravda?“

„Ovšemže ne,“ odpověděl Kid nakvašeně, „ale ani proti téhle legendě nezmůžu nic. Jestli se pokusím Lienu Ragovi pomoct, budou všichni proti mně.“

„A co se vlastně děje?“

„Tarphysové se vypravili na hon. Mobilizovali tisíce lidí a vyslali je v bojových vlacích. Za každou cenu chtějí dostat Liena Raga a profesora Merna. Jde o světovou bezpečnost, o bezpečnost planety jako takové, o železniční civilizaci.“

„To je absurdní... Vymyslí si cokoli, jen aby ten hon na čarodějnice zdůvodnili.“

„Snad... Co se týká Jdriena, pošlete mi ho. Jsou tady skvělé školy, může udělat pokroky. U vás v Kaménépolisu mu jen zatěžujete mozek vyčpělým balastem, kulturou založenou na dějinách Země před Velkou panikou. Jdrien se musí stát mužem své doby, a ne strašidlem minulosti. Má své poslání. Nemyslím, že by byl božského původu, jak to tvrdí Zrzaví, ale sehraje významnou úlohu. Například v této společnosti.“

„Takže má být skutečně vaším dědicem?“

„Ano, ale až za dvacet let. Otěže z rukou zatím nepustím.“

„Radši si ho nechám ještě nějaký čas u sebe. Budu se držet Lien Ragových pokynů.“

„Souhlasím, ale jestli by se jeho otec neměl vrátit z té bláznivé expedice, budu muset rozhodnout o jeho další budoucnosti. To dítě si mě velmi oblíbilo a jistě nepochybujete, že k němu chovám otcovské city.“

Yeuze zavěsila a byla ještě zmatenější než předtím. Uvědomovala si pouze jediné - z Kida začíná, jít strach.

18

Dítě upozornilo na přítomnost lidské duševní energie v jižním směru. Liensun se náhle probudil, vztyčil se na lehátku a křičel, že slyší v hlavě mnoho lidských hlasů, a ukazoval. „Tam, tam.“

Museli změnit kurz a Greog snížil výšku. Kvůli přechodné poruše kompasu se vzdálili od 160. poledníku. V těchto málo známých končinách to bylo dost obvyklé. Pod ledem se mohl skrývat bývalý ostrov se zásobami kovu.

Julius si vzpomněl, že četl ve starých knihách o ostrovech v Pacifickém oceánu, kde si ještě před Velkou panikou zřídila americká armáda nějaká skladiště. V zálivech tam kotvily stovky vyřazených lodí, chráněných před korozí plastickými materiály. Americká armáda si tak vytvářela železnou zásobu válečného materiálu pro případ konfliktu. V lodích bylo zároveň množství elektronických přístrojů a ty mohly snadno pobláznit kompas.

„Podívejte se, zbytky staré železniční sítě!“

Nezbývalo z ní mnoho, sem tam nějaká traverza nebo pokroucená kolej.

„Je v pěkně špatném stavu.“

„Ma, blížíme se k Jarvisu,“ prohodil Julius tiše a zatvářil se provinile.

Point Jarvis! Maličká rybářská stanice. Místo, kde se skupina Obnovitelů Slunce rozhodla provést svůj velký experiment. Když namířili přístroje proti špinavému nebi, bylo jich dvakrát tolik. Zkombinovali laserový paprsek s ultrazvukem a chtěli tak vysrážet měsíční prach. V úspěch příliš nedoufali, hlavně chtěli vyzkoušet nový přístroj. K jejich nesmírnému překvapení se šedá obloha otevřela a tím úzkým průzorem prorazilo slunce. Celou oblast zaplavil proud slunečních paprsků. Všichni zůstali jako omráčeni a doslova oslněni. Brzy se dostavily poruchy zraku a Julius přišel dokonce o sítnici. Teplota prudce stoupla a ledovec začal tát. Nápor ledových ker železniční síť rychle a nenapravitelně poškodil. O něco dál na jih zmizely celé vlaky v propasti Tichého oceánu.

Jen nerad na to vzpomínal. Jejich úspěch měl hořkou příchuť. Skupina se rychle rozdělila na dva tábory. Na ty, kteří chtěli v činnosti pokračovat, a na ty, kteří chtěli všeho radši nechat. Ma, Juliu Kerovi, Greogovi a Ann Subaové se po zuřivé rozepři podařilo pokus zastavit. Ostatní odešli někam na sever. Určitě pěšky a táhli za sebou na saních svůj náklad. Možná se však zřítili do nějaké nové propasti.

„Jsme tři tisíce kilometrů od Point Jarvis.“

„Ano, ale trpaslík Kid nařídil pokračovat v práci na 160. poledníku. Stavba je už blízko, možná jen pár stovek kilometrů,“ informoval je Greog. „Nabereme výšku a přeletíme ji dřív, než vyhodíme letáky.“

Vytiskli jich tisíce díky té troše olova nebo cínu, kterou se jim podařilo sesbírat.

„Je jich moc," sténal Liensun. „Příliš."

„Zavři svou mysl," tišila ho Ma a tiskla ho k sobě. Hlavu mu schovávala do sukně. (Nedokázal vždy ovládnout své nadání a nechával se unášet zvědavostí.)

Vzducholoď měla teď dobrou rychlost, skoro sto kilometrů za hodinu. Do tmy uvidí stavbu, kde se ostatně pracuje i v noci ve světlech obřích reflektorů.

Koleje nesloužily pouze k tomu, aby spojovaly lidi. Vedly i elektřinu, umožňovaly telefonické spojení. Kabely, které se teď už vyráběly ze speciální pryskyřice, se táhly v dutinách dlouhých kolejí. Potaženy byly vodivou pryskyřicí, jíž procházel slabý proud ohřívající koleje a zabraňující usazování ledu. Mnoho souprav bralo elektřinu z vnitřní strany kolejí a používaly ji jako pohon. Soukromníci však mohli využívat i jiných zdrojů energie, jako byl například živočišný olej.

Zákony v Transevropské byly daleko přísnější. Pouze mocní a privilegovaní měli nárok na páru nebo na dieselový motor, ostatní mohli využívat pouze elektřinu. Tato opatření znamenala zároveň přísnou kontrolu provozu. Podezřelá osoba jedoucí ve voze na nepovolený pohon byla rychle zjištěna, navedena na trať vedoucí do depa a tam zatčena. Kid však bděl nad tím, aby zákony jeho společnosti byly co nejdemokratičtější.

Julius překvapeně vyskočil a sklonil se nad vysílačkou, která tiše broukala. „Buďte zticha! Zachytil jsem nějakou relaci."

Šlo o rozhovor pracovní skupiny na cípu mořského ledovce, žádající okamžitou posilu - pokládače kolejí. Radista zopakoval zprávu třikrát, ale odpověděli mu, že pokládač dorazí až ráno. Rozpoutala se nevybíravá slovní potyčka, nakonec však zavládl klid.

„Máme tedy noc," oznámil Greog. „Budeme kroužit, nebo vyhodíme kotvy?"

Jednomyslně se shodli na kotvách. Ale jen čtyřech. První vyletěla z předku vzducholodi a rychle klouzala dolů, zatímco Greog stabilizoval stroj. Jakmile se kotva dotkla ledu, pustil proud. Kotva se zahřála a zasekla se do ledu. Když vypnul proud, led se nad kotvou uzavřel a vzducholoď byla připoutána k zemi. Následovaly další kotvy. Šlo to už snadněji, i když loď měla zpočátku tendenci otáčet se kolem prvního kotevního lana. Potom se daly do práce navijáky a vzducholoď se přiblížila k zemi.

„Sto metrů bude stačit," řekl Greog.

„Strojní nůžky?"

„Připraveny," ozvala se Ma.

Nůžky měli pro případ náhlého odletu. Odřízly kabely během minuty.

„Chci dolů," rozkřičel se Liensun.

„Nikdo vystupovat nebude."

„Jsme příliš vysoko!" vykřikla Ma.

Rumpálem mohli spustit kabinku pro tři osoby. Chlapec se dal do křiku a dupal. Julius ho chytil za ruku a chtěl ho odvést do druhé kabiny. Liensun však slepce odstrčil a vrhl se k panelu, který ovládal spouštění nákladu. Greog ho popadl a zanesl do zásobníku k Jael. Požádal ji, aby ho pohlídala.

„Už jsme na místě?" zeptala se dychtivě.

„Ne, jenom zastávka."

„Chci dolů."

„Jsme sto metrů nad zemí."

Rozzuřeně vykřikla, objala Liensuna a rozplakala se. Let byl pro ni učiněným peklem.

„Musíme postavit hlídku."

„Kdo se sem dostane bez železniční tratě? Nikdo se od trati nevzdaluje, a zvláště ne v noci."

Greog však hlídky prosadil a vzal si první. Bděl nad přístroji, především nad větroměrem, a průběžně vyhodnocoval získané údaje. Ann ho přišla vystřídat. „Předpověď je dobrá, ale obávám se místního větru. V tom případě mě vzbuď."

Noc však byla klidná a druhý den kolem poledne přelétali nad staveništěm, kde pracovalo asi padesát mužů. Kolem těžká technika: bagry a rypadla, sypače ke stavbě vysokého a širokého náspu. Za nimi se činil pokládač kolejí, pracoval dost pomalu, dva až tři kilometry denně.

Dělníci si všimli vzducholodi a ustali v práci. Z výšky to vypadalo velice působivě. Ještě před minutou pracovali o sto šest a náhle se nedělo nic.

„Člověk by řekl, že zemřeli vestoje," zažertovala Ann Subaová.

A pak se rozběhli a během několika vteřin zapadli do obytných vagónů na slepých kolejích.

„Už tam nikdo není," řekla nervózně Ma.

„Shodíme letáky?"

„Samozřejmě."

Několik stovek se jich snášelo k zemi. Obnovitelé v nich vysvětlovali, proč cestují vzduchem. Kdysi to bylo běžné a létalo se v mnohem dokonalejších strojích, než byla tahle vzducholoď. Byl to však počátek úniku před diktaturou kolejí. Jednoho dne se budou lidé pohybovat volně všemi směry bez ohledu na zákony, vyplývající z Dohod s NY Station.

„Leťme," naléhala Ma.

Liensun stál na špičkách a pozoroval výjev kulatým oknem. Vtom se rozkřičel: „Zabijou nás, tam v tom vagóně s průhlednou střechou... Mají pušky!"

Greog spustil motory na plný výkon a otevřel přívod helia.

Vzducholoď se rázem vznesla k jihu. Zahlédli záblesk z opakovaček a raketky vybuchly přesně v místě, kde se ještě před chvílí nacházeli. Klidně mohly prorazit balonety. Tím by ztratili výšku.

Šílený střelec pokračoval v palbě a jedna ze střel vybouchla v rohu gondoly. Rozevřela se v něm díra velká jak pěst,

vzduch z kabiny prudce unikal. Liensunova hračka, miniaturní lokomotiva, zmizela v díře. Ma instinktivně popadla přikrývku a díru ucpala.

„Máme štěstí, že zasáhl sloupek. Jinak by stěna vybuchla úplně a hodilo by nás to ven.“

„Vyšleme radiovou zprávu.“

Julius to zkoušel na všech frekvencích, ale vyděšení muži tam dole si na vysílačku ani nevzpomněli.

„Musíme počkat. Až se trochu vzpamatují, určitě pošlou zprávu nadřízeným.“

„Přejme si, aby se mezi nimi našel jeden odvážný, který si nás vyfotografuje.“

Ještě se o něco vzdálili a pak začal Greog vzducholoď otáčet, aby ji ti lidé viděli plout a nemohli je přitom ohrozit střelbou.

„Přicházíme v míru a bez zločinných úmyslů. Klidně plujeme vzduchem v dosud nevídaném stroji. Obal je nafouknutý heliem a motory jsou dieselové. Nejsou to žádné čáry. Chceme jen dokázat, že člověk se může pohybovat vzduchem tak jako kdysi, poznat nový způsob života, cestovat, komunikovat.“

Julius opakoval tento vzkaz do omrzení na všech frekvencích.

„Ať uvědomí Kida.“

Julius tedy odvysílal, že si přejí, aby se generální ředitel Společnosti Mořského ledovce s nimi setkal na místě, které si sám určí. Ale musí jim zaručit bezpečnost.

„Rouhači, teroristi... Zmizte, než vám ten ďábelský vynález podpálíme. To ďábel nebo nějací démoni vám pomohli získat ten příšerný stroj. Pospěšte si, nezůstávejte nad našimi hlavami.“

Hysterický hlas vřískal do amplionu a Julius musel zeslabit zvuk. Do kabiny se vevalila nenávist.

Greog přestal kroužit, nabral výšku a vyrazil plnou rychlostí vpřed.

„Ne,“ protestovala Ma, „nesmíme dát najevo strach. Příště zastavíme mimo dosah střel. Sami musí přestat panikařit. Když zůstaneme celé dny viset nad nějakou stanicí, začnou nás nakonec považovat za normální jev.“

„Po celé dny viset ve vzduchu, když naše motory musí ve dne v noci pracovat? Tentokrát to ještě bohužel nepůjde. Za deset hodin se musíme vydat na zpáteční cestu.“

Ma byla v rozpacích. Zapomněla, že jsou omezeni materiálem. „Tak na příští stanici, co říkáte?“

„Ovšem, jistě,“ uklidňoval ji Julius a poplácával ji po ruce, „určitě. A potom se vrátíme domů.“

Domů? Tím myslí tu stanici, ztracenou v nejnebezpečnějším koutě mořského ledovce? Bylo jí do pláče.

19

Od doby, kdy rozporcovali starého mrože, ujeli pouhých dvacet kilometrů, neboť museli vydat velké množství energie na očištění kolejí od námrazy. Vypadalo to, že zahřívací systém kolejí v této oblasti nefunguje, někdy museli příliš úpornou námrazu odstraňovat i ručně. Cestou však narazili na mrtvého tuleně a několik tučňáků, které naložili na střechu.

„Ledoborcům to nějak dlouho trvá. Za normálních okolností se už dávno měly dát do díla,“ znepokojoval se Lien Rag.

Trať byla pustá a neprůjezdná. Ani kolejové plachetnice se neukázaly, i když právě ty byly dobře vybaveny a mohly čelit i velmi špatným podmínkám na trati. Když se setmělo, dali se do rozpouštění tuku nalezených zvířat a naplnili prázdné nádrže.

„Tímhle tempem nám potrvá měsíc, než dorazíme do Cross Alty,“ konstatoval Lien Rag.

„Co když celou tuhle oblast Pacifiku zničilo nějaké kataklyzma? Co my víme?“

Mlčení radiových stanic jim na klidu nepřidávalo. Nazítří spatřili první oběti vichřice. Přes koleje ležel rozmlácený vlak se sedmnácti vagóny. Ti, kdo neštěstí přežili a chtěli opustit trosky vlaku, na místě zmrzli. Někteří dokonce ještě stáli, jakoby na podstavci. Ležící vagóny zatarasily trať v obou směrech.

„Tentokrát si musíme zahrát na Robinsony,“ prohlásil Lien Rag. Musel jim vysvětlit, co ten výraz znamená.

Ráno si prohlédl zbytky vagónů a zjistil, že jedna z nádrží lokomotivy je ještě plná velrybího oleje. Pustili se do přečerpání vzácné tekutiny, ale celá procedura se ukázala ještě náročnější než samo rozpouštění tuku zvířat.

V noci je probudil ohlušující rámus. Celá oblast byla osvětlena a ledoborce čistily tratě.

Přišel k nim mistr výhybkář, odpovědný za tento úsek. Byl upjatý a nepříjemný, kladl dotěrné otázky.

„Přijíždíte ze Společnosti Svatého Kříže?“ divil se nedůvěřivě.

„Ano, projeli jsme jí těsně před bouří,“ vysvětloval Lien Rag.

„A to vás nechali, když už byl zákaz traťového provozu?“

„Nebyli jsme na trati sami,“ rozčilila se Leouan.

Všiml si, že je míšenka, a obracel se výhradně na Liena Raga. Zdálo se, že ho poznává. „Soupravy na trati hledají v takové situaci především úkryt.“

„Nedopustili jsme se žádného přestupku,“ prohlásil Lien Rag důrazně.

„Vy snad ne, ale Společnost Svatého Kříže ano. Budou to muset vysvětlit.“

Lien Rag přemýšlel, ve které společnosti teď asi jsou. Kdysi tady byla Společnost Harrisson, ale ta zkrachovala a část jejího území se stala součástí Svatého Kříže. Zkrachovalá společnost byla závislá na Federaci, hlavně na Federální bance, kde měly Tarphysové své zájmy. Výhybkář možná nepřímo pracuje pro nájemné vrahy Lady Diany.

„Zůstanete tady a počkáte, až bude trať volná. Potom zastavíte v Cross Alta.“

„Právě tam jedeme.“

„Pojedou s vámi dva výhybkáři z dozorčí služby.“

Konečně odešel a Harl Mern za ním zavřel s hlubokým povzdechem přechodovou komoru. „To je ale drzost! Stala se z nich už úplná vládnoucí kasta. To fušují i do bezpečnostních služeb? Slyšeli jste to?“

„Obvykle je policie jasně oddělena, dokonce i v Transevropské, a ta rozhodně není vzor liberalismu.“

„Je to jen lest, jak nás tu zdržet co nejdéle,“ uklidňovala je Leouan.

„To je taky možné.“

Výhybkářský mistr se vrátil v doprovodu dvou dalších členů své kasty.

„Mezi zničeným vlakem a vašim lokokarem jsou patrné olejové stopy.“

„Přečerpali jsme jejich olej, měli jsme zásobníky na dně.“

„Takže to přiznáváte?“

Lien Rag pohlédl na Leouan, potom na profesora. „Byla to otázka života a smrti. Nečekali jsme vás tak brzy a chtěli jsme si zachránit život. To přece železniční pravidla normálně dovolují.“

„Kolem vás byly desítky mrtvých zvířat.“

„To ano, ale chtěli jsme se odtud dostat co nejrychleji.“

„Ukradli jste toho za pěkný balík. To si zodpovíte. A to ještě nevíme, jestli jste nevyplenili celou soupravu. Byl to zájezdový vlak s bohatými Panameričany. Musíme prověřit, jestli nebyly odcizeny i další věci.“

„Nabírá to špatný směr,“ povzdechl si Lien Rag. „Nařknou nás z drancování a zdrží nás tu dost dlouho na to, aby si pro nás přijeli Tarphysové.“

„Nic jiného ale udělat nemůžeme,“ řekla Leouan.

„Tak si říkám, jestli Kid zasáhne. Mám takové tušení, že se nás chtěl zbavit.“

Další ráno ukázalo celý obraz zkázy. Pracovní čety se činily a ledoborce vykonaly pořádný kus práce. Plošiny nákladního vlaku se plnily šrotem a troskami. Těla pasažérů odstranili už v noci.

„Opravdu nemůžeme vůbec nic dělat?“

„Až v Cross Alta. Je tam spleť křížících se tratí. Ale bojím se, že nás budou hlídat. Tarphysové za nás určitě naslibovali hory doly,“ uvažoval Lien Rag.

„Výhybkáři jsou prý neuplatní.“

„No, pro svůj cech snad peníze přijmout mohou.“

Chvíli před soumrakem nastoupili oba výhybkáři do lokokaru a prohlásili, že se může vydat na trať. Přenosnými výhybkami se napojili na uvolněnou trať, Leouan se ujala řízení a pomalu se proplétala mezi všemožnými stroji a obřími ledoborci.

O kus dál reflektory lokokaru ukázaly zbytky obrovského ledovce. Musel být odpálen pomocí výbušnin a teprve potom rozřezán laserem. Z každé strany tratě tvořil skoro sto metrů vysokou, strašidelně působící hradbu. Síť kolejí byla zcela zničena a provizorně ji nahradili obyčejnou dvoukolejkou. Dlouhé soupravy čekaly na druhém konci na zelenou. Stály tam obchodní i cestovní soupravy i neoznačené vojenské ešalony. Čekaly i plachetnice s holými stěžni. Byly jich desítky a zkřehlé posádky se ohřívaly u košů s plápolajícím ohněm.

„V téhle sešlosti jsou určitě i piráti. Jsem si tím jist. Jsou to ostří hoši a nebojí se ničeho, ani nízkých teplot,“ ujišťoval je Lien Rag.

Konečně mohl lokokar nabrat rychlost. Pokud se nic nestane, dorazí za pár hodin do stanice. Zácpa na trati však byla nepředstavitelná a jen díky výhybkářům měli přednost, protože jim na střeše vlál jejich praporek.

„Něco takového jsem ještě neviděl, snad jenom v Transevropské,“ tvrdil profesor. „Nebo ještě v Amertume, když Kid uzavřel hranice imigrantům. Strávil jsem tam nejčernější dny svého života, než mě zajali Neokatolíci.“

Najednou začal Lien Rag mluvit jazykem Zrzavých. Vydával podivné zvuky, dělal různé posuňky a zvýrazňoval mimiku obličeje. Výhybkáři se na sebe udiveně podívali.

„Na stanici bude nepředstavitelný zmatek a můžeme zmizet. I kdybychom se museli vydat zcela nečekaným směrem, třeba na sever. Nestačí prohledat všechny soupravy, co čekají na průjezd. Bylo by to nelegální. Rozdělíme se a dáme si schůzku na nějakém klidném místě. Co byste řekli třeba stanici China Vokzal?“

„To není špatný nápad. Ale mají tam kolektivistický a velice úzkoprsý režim, ne?“ zapochyboval Harl Mern.

„Nemáme na vybranou. Odtamtud se snadno dostaneme na mořský ledovec a ke Kidovi.“

Zmlkli, protože jejich hlídači začínali ztrácet trpělivost. Navíc se blížili k malé přestupní stanici. Místa, kde se tratě křížily zhruba v pravém úhlu, se nazývala Cross. Existovaly pak ještě stanice Y a Star čili hvězdicové. Ty mohly obhospodařovat dvanáct, někdy i dvacet ramen železniční sítě.

„No tohle, kam nás to vezou?“

Tlačenice vagónů a lokomotiv náhle ustala a octli se na úplně volné trati vedoucí do depa mezi dvěma tlustými ledovými zdmi. Lokokar se mezi nimi zastavil a vystoupit se z něj nedalo.

20

Užší správní rada Panamerické, kde zasedali velcí akcionáři Konsorcia, se nyní scházela v jednom z kdysi existujících prastarých měst, jejichž věčný spánek přerušily stavební práce na gigantickém Severojižním tunelu. Dělníci mu říkali Trouba. Lady Diana, generální ředitelka Panamerické, si vybrala New Orleans a v něm starobylý nevěstinec, přibližně rekonstruovaný podle zbytku původního nábytku a dekorací.

Ponurost sídla však neoživily ani závěsy z rudého sametu, vyumělkovaný nábytek a přeplácaný interiér z doby kolem roku 1800. V tunelu se navíc hromadila mlha. Ventilace nestačila vyhánět husté kondenzační páry. Tento problém se zatím nedařilo vyřešit, jako ostatně mnoho dalších.

Lady Diana zde přijímala bytosti skoro stejně bohaté jako ona. S tím rozdílem ovšem, že správu nad svým pohádkovým jměním svěřily právě jí. V květovaných, hluboce dekoltovaných šatech, jimiž se velice pyšnila, působila korpulentněji než kdykoli předtím

Uvedla hosty do honosného salonu přecpaného lechtivě dvojsmyslnými drobnůstkami.

Mladá členka správní čtyřky se rozhlížela a jen stěží skrývala nevoli. „Mohla jste snad zvolit jiné místo.“

„Máte před očima příklad dekadence dřívější společnosti. Člověk nemá právě chuť se tam vrátit, co říkáte?“

Veterán zasedající ve správní radě už odnepaměti ztrácel trpělivost. „Tak co bude?“

„Hotovo. Liena Raga zajali výhybkáři Federace, kteří pracují pro Tarphysy. Nebylo to ovšem snadné. Tato oddaná rodina při tom ztratila jednoho člena a dva obrněné vlaky. Ale Lien Rag bude souzen za vyrabování vlaku.“ Nedbale mávla tlustou rukou. „Záminka jako záminka.“

„Bude odsouzen?“

„Určitě.“

Další žena bojovně vystrčila bradu s rašícími vousy. „Co vlastně ví?“

„Hodně. Ale není si příliš jist. Věří, že pro lidi, kteří unikli smrti po Velké panice, přiletěly kosmické lodi a že některé z nich ztroskotaly na zmrzlé Zemi. Jedna z nich je prý v Propasti vlkodlaků. Střeží ji původní posádka, která zmutovala radiací.“

Veterán se zachechtal: „To není tak špatné.“

„Ano, není to špatné. Ale nemusíme se vzrušovat. Nicméně je dobře, že se nám ho podařilo zastavit. Víte však, že se jedná o mimořádně schopného technika a specialistu na ledovce. Odsuzuju ho s těžkým srdcem. Náramně by se nám hodil k Troubě.“

„Musí zemřít,“ namítla druhá žena.

„Zemře!“

Lady Diana velkomyslně pokynula k podnosu s občerstvením a každý si posloužil. Nalila si vodku do pravého pomerančového džusu. Pomerančovníky se pěstovaly v rozlehlých sklenících a jedna sklenka stála tolik, co týdenní plat špičkového technika.

„Když pátral po svém původu, málem se přiblížil k pravdě kvůli tomu jménu Ragus... Ta jeho prapraprabába telepatka... A má ještě spoustu dalších informací. Vezme si je však do ledové rakve.“

„Musíme ho spálit,“ nesouhlasil Veterán, „a popel rozptýlit. Kdo vám zaručí, že se nedá hrabat v odumřelých neuronech mrtvého mozku? Jen si představte, co by se stalo! Byla by to trvalá hrozba.“

Bezděky se podívali na malovaný strop veřejného domu. Mohli se pokochat pohledem na fauna pronásledujícího vylekané nymfy.

„Souhlasím,“ přikývla Lady Diana. „Obešli jsme Oligarchickou radu a už to je úspěch. Museli bychom s pravdou ven. Nemám moc chuť zasvěcovat je do našich tajemství.“

„A co uděláte s tím trpaslíkem?“

Lady Diana se na ně podívala. Nikdy jí neodpustili, že dostala na frak od Kidovy ubožácké armády u Kaempolisu.

„Zatím nic.“

„Stavba toho jeho viaduktu pokračuje mílovými kroky.“

„Jeho ekonomika prosperuje, už ohrožuje naši.“

„Jeho měna je na vzestupu. Jeden náš dolar už pomalu nemá ani čtyři sta těch jeho kalorií. Dochází vám to? Jestli to takhle půjde dál, začne to být katastrofální.“

21

Ani jeden z hlídajících výhybkářů si nevšímal jejich šeptání. Lokokar stál už několik hodin na opuštěné parkovací koleji v mrtvé čtvrti zdejší stanice. Ledové hradby se téměř dotýkaly kulatých oken a bránily v úniku. Kdyby chtěli laserem prorazit do ledu otvor, museli by rozbít okno. Stráž je bděle střežila, ale povídat si směli.

Lien Rag vyprávěl, jak začal chápat některé věci od chvíle, kdy na jižní polokouli na okraji Panamerické antarktické provincie objevil rybářskou stanici Bermann-Veriano.

„Předkem Hermannů byl jeden astronaut. Původně jsem se domníval, že po příchodu ledů se už na Zemi nikdy nevrátil, ale mýlil jsem se.“

„Ale jak jste tu stanici našel? Taková shoda okolností mi jako vědci připadá velice podivná,“ zapochyboval Harl Mern.

„No právě. Od té chvíle jsem pochopil, že jsem byl už jaksi předem naprogramován, abych hledal právě v těchto končinách. Nevěřil jsem na náhodu.“

Leouan se naklonila k profesorovi a s nádechem ironie řekla: „Myslí si, že je předurčený.“

„Klidně se mi posmívejte, ale poslouchejte dál,“ odtušil Lien. „Podle mě po celé planetě jsou jakési schránky, sklady informací, a ty se mě týkají. Můj organismus reaguje na speciální signál. Bohužel zatím nevím na jaký. Například když mě Buňky lidové koordinace vyslaly na jih najít jednu tulení základnu, bez váhání jsem souhlasil. I když jsem si mohl předem spočítat, že nenajdu žádné tuleně, spíš smrt. Tu stanici jsem ale našel. A tak jsem se smířil s osudem. Podařilo se mi předběhnout své budoucí výzkumy. Zjistil jsem, že Tarphysové se už po celé generace orientují na likvidaci lidí a míst, která by mohla odhalit ohromující skutečnosti. Vrátil jsem se do Transevropské a začal jsem pátrat po svém původu. Narazil jsem na svého prapředka, onu ženu jménem Ragus. Nepodařilo se mi zjistit, odkud pocházela, jenom vím, že to byla telepatka.“

„Chtěl jste tím dokázat, že Jdrien nemá božský původ, že?“

„Přesně. Neobvyklé schopnosti této paní Ragus přecházely z generace na generaci a projevily se teprve u Jdriena.“

Leouan ho štípla do ruky. „Tím katalyzátorem byla možná ta Zrzavá, Jdrienova matka.“

„Proč ne?“ odpověděl Lien Rag, ale bylo vidět, že pochybuje.

„Má pravdu, Liene,“ řekl vážně Harl Mern. „Až vám předložím celou svou teorii, budete to muset přiznat.“

„Poslyšte, profesore, mám už dost náboženství i předsudků. Snažím se zachovat logiku. Není vyloučené, že rodina Ragus byla naprogramovaná na nějakou práci. Tohle je vědecké. Šťouráním se v genech můžete získat bytost, která jednoho dne splní, co se od ní čeká...“

„Na co jste přišel v Transevropské?“

Lien Rag se nenápadně podíval k výhybkářům v řídicí kabině. Mohou je odposlouchávat? Nemají v kombinézách supercitlivé mikrofony? Pak si řekl, že nemůže podezírat každého.

„Musíme využít zdržení a vyměnit si co nejvíc informací,“ řekl. „Náš osud je od nynějška v rukou Tarphysů a Lady Diany a už si nedělám velké naděje.“

„Takže shrňte to, co víte s jistotou. Jestli nám zbude čas, vysvětlíte nám i další detaily a vyložíte důkazy.“

„Je to prosté. Když se na Měsíci nahromadilo příliš jaderného odpadu a vybuchl... Ty sklady tam zřídily velmoci bez vědomí obyvatel Země,“ upřesňoval Harl Mern. „Mám na to důkazy. Takže během toho výbuchu pozemšťané obývající vzdálené planety se pokusili přispěchat lidstvu na pomoc. Měli k dispozici několik vesmírných korábů.“

„Přestože žili mimo Zemi sotva třicet let.“

„Jistě, ale čas se pro ně nepochybně zrychlil a oni žili podle jiného biologického, společenského i duchovního rytmu. Mohli tak dosáhnout úžasného technického pokroku, zatímco my jsme se babrali s těžkopádnou a neskladnou technikou. Je to jen můj osobní názor.“

„Přežilo několik stovek milionů. Nemohli je přece všechny zachránit,“ namítla Leouan.

Lien Rag souhlasně přitakal: „Vážně, tohle je moc nejasný bod. Tady narážím na evidentní problém, který nedokážu vysvětlit... Vesmírné koráby se totiž vrátily. A některé explodovaly. Netuším proč, ale byly částečně zničeny. V té slavné Propasti vlkodlaků, o níž jsem vám už říkal, je jeden koráb. Nukleární pohon dál zpomaleně pracuje a produkuje světlo, teplo a nepochybně i slabé záření. Vlkodlaci jsou členy bývalé posádky. Ti, co přežili... Tedy potomci zachráněných, kteří se za deset generací stali oběťmi zrůdných změn.“

„Proč vlastně v té díře zůstávají?“ zeptala se pochybovačně Leouan.

„Protože jsou rovněž naprogramovaní,“ odtušil Harl Mern.

„Správně,“ řekl glaciolog. „Ti, které bylo možné potkat na jiných místech pevninského ledu, naprogramováni nebyli a rozprchli se. Někdy se jich ujaly kmeny Zrzavých nebo ještě obyvatelé Západní zóny.“

Leouan nehnula ani brvou. Západní zóna byla územím vyspělých Zrzavců jako ona. Vznikla na ledovci v oblasti bývalého Severního moře a sloužila za útočiště všem kmenům, které toužily skoncovat s kočovným způsobem života.

„Sestoupil jsem do propasti a vynesl jsem z ní podivuhodný předmět,“ pokračoval Lien Rag.

„Nějaký keramicky úlomek, říkal jste.“

„Byla to keramika neobyčejné tvrdosti, na povrchu úplně sežehlá. Těžko odhadnout, jaké byla vystavena teplotě. Četl jsem staré zprávy, jak přistávaly kosmické kabiny. Třeba z Měsíce. Atmosférické tření vytvářelo obrovské teploty. Proto mě napadlo, že se v té propasti skrývá kosmická loď.“

Zmlkl a zahleděl se na ně. Leouan tomu očividně nevěřila.

„Já sám bych měl být potomkem oněch astronautů. Ale mí předkové měli víc štěstí. Patrně se nerozbili o zem. A půjdu dokonce ještě dál. Tvrdím, že po světě jsou schované vesmírné koráby, schopné opustit naši planetu.“

„Očekával jsem podobný závěr,“ konstatoval Harl Mern. „Založil jste ho však na neověřené hypotéze.“

Lien Rag vstal a přinesl umělý pomerančový džus v plastikové krychli a tři pohárky.

„Souhlasím. Ale v Propasti vlkodlaků jsem narazil na jméno Ragus. Někteří ho měli vytetované. A jeden primitivní Zrzavec v Západní zóně to jméno znal.“

„Promiň,“ skočila mu do řeči Leouan, „ale on znal jméno Sugar, což je Ragus pozpátku. Není nic normálnějšího, než když se primitiv rozzáří nad slovem znamenajícím cukr, tedy v jeho chápání sladkost a štěstí.“

„Dobře, dobře, ale stejně si myslím, že mám pravdu.“

„A co Jdrien? Ten je taky naprogramovaný a předurčený?“

„A proč ne?“

„Aby zachránil lidi? Ne však jako křesťanský mesiáš. Tady už nejde o náboženskou symboliku. Tentokrát nebude zachraňovat duše, ale těla.“

„Lidstvo,“ řekl Lien Rag s přesvědčením.

„Do háje,“ ulevil si Harl Mern. „Podle mého skromného názoru je to stejná mystika jako všechno ostatní. Nebo ne?“

„Máte svou pravdu, ale musel jsem vás seznámit se svou, i když se třeba mýlím. Nedělejte si naděje. Stojíme na pokraji smrti. Někdo z nás by snad mohl utéct. A musí předat dalším lidem, co jsme věděli my. Vy jste vytvořil teorii o původu Zrzavých, moje zas ukazuje možnost, jak opustit tenhle ztuhlý svět a vydat se do vesmíru hledat naše bratry.“

„Proč se po tom prvním neúspěchu už nevrátili?“

„Protože si myslí, že jsme vyhynuli. Obětovali nesmírný technický potenciál, aby nás zachránili. Takové vypětí muselo zbrzdit jejich vývoj na stovky let a zanechat v nich tak špatnou vzpomínku, že to už radši nezkoušeli.“

„Nebo zmizeli také,“ zamyslela se Leouan.

„I to je možné.“

Harl Mern se zadíval na dno kelímku, jako by si v něm chtěl něco přečíst.

„Myslíte si, že se ty ukryté koráby dají najít?“

„Určitě nejsem jediný naprogramovaný. Najdeme je, pokud nám v tom dřív nezabrání Lady Diana a ta její parta.“
„Stejně je nedokážeme ovládat,“ povzdechl si Harl Mern.

22

Nazítří ráno jim povolili přejet na konec parkovací dráhy, kde je čekalo několik desítek členů gardy v šedočerných uniformách. Oba muži i Leouan museli vystoupit a co nejrychleji přeběhnout těch deset metrů, jež je dělilo od osamoceného velkého vagónu, kam je pak zavřeli každého zvlášť. Čekal je Výslech a obžaloba z jediného přečinu, a to z vydrancování vlaku bohatých Panameričanů.

Hodinu nato je jednoho po druhém odvedli do centrální části vagónu, upravené na soudní síň. Na pódiu trůnil jeden významný představitel cechu výhybkářů ve slavnostní uniformě a s ním dva přísedící. Prokurátor i obhájce chyběli. Žalobu přečetl jeden přísedící.

Leouan Liena upozornila na hlídky v uniformách výhybkářů. Všichni měli na hlavě něco jako sluchátka, která jim bránila poslouchat průběh soudního řízení. Mohli však přijímat povely.

Obvinili je, že oloupili mrtvé cestující a kořist ukryli v ledovci. Většina nalezených mrtvol neměla u sebe peníze ani jiné cennosti.

„Přiznáváte se?“

Nepřiznali se.

„Ale krádež oleje z jedné nádrže jste přiznali,“ rozčilil se předsedající.

„Vypůjčili jsme si ho podle ustanovení železničního zákona o přežití v nebezpečné oblasti. Topný olej nám došel.“

„Byly tam hromady tučných zdechlin a váš lokokar byl vybaven kotlem na získávání oleje.“

Předseda se vytasil s fotografiemi a jeden strážce je hned ukázal obžalovaným. Byl na nich zmíněný kotel a kus dál mrtvý tuleň a pár tučňáků.

„Necelých dvě stě metrů od vás leželo dokonce velrybí mládě,“ pokračoval soudce.

„Připadalo nám rozumnější vzít si olej z poškozeného zásobníku. Stejně by vytekl.“

„Jestli jste si vzali olej, vzali jste si i ostatní.“

„Mám svůj vlastní majetek. Kdyby se vám uráčilo kontaktovat Banku Společnosti Mořského ledovce, zjistíte, že mi na konto pravidelně chodí kalorie. Za autorské honoráře a za licence různých technologií, které společnost využívá při stavbě viaduktu na východní straně ledovce.

„Soudíme pouze na základě faktů. Turisté byli okradeni.“

Lien Rag se usmál. „Okradeni chamtivými obchodníky z různých společností Federace. Vlak byl na zpáteční cestě do Panamerické. Cestující už utratili všechny peníze.“

Ukázali jim však fotografie. Mrtvoly někdo vyrval z ledového obalu. Měly rozmlácené hlavy, urvané končetiny.

„Umíte si nás představit, jak se oddáváme takové hnusárně?“ namítl Lien Rag. „Všeobecně vážený profesor, diplomatka a glaciolog? Vážně nás považujete za okrádače mrtvol?“

Všichni tři výhybkáři ztuhli překvapením, konečně jim došlo, jakou past si sami nastražili.

Leouan vstala. „Neudělali jste kontrolu totožnosti. Jsem opravdu diplomatka. Těším se zvláštnímu postavení uznávanému smlouvami NY Station. Připouštím, že třeba nevíte o existenci Západní zóny na severní polokouli. Tuto společnost však oficiálně uznává hodně správních rad, například i Společnost Mořského ledovce. Nemáte právo nás soudit, aniž jste se předem informovali.“

To zapůsobilo jako bomba. Výhybkáři na sebe pohlédli a chvíli nato se předseda vztyčil. „Necítíme se kompetentní soudit diplomatku. Protože její případ nelze oddělit, proces se odročuje.“

Tři přátelé nevycházeli z údivu. Výhybkáři opustili pódium a zmizeli v zadní části síně. Stráže zůstaly jako omráčené a zjevně nevěděly co teď.

„Dostali strach,“ řekla Leouan. „Najdou se ale jiní soudci.“

„Obžaloba z lupičství je přímou záležitostí výhybkářů.“

O něco později je zase zavřeli do úzkých cel, kde bez jídla a pití čekali až do večera. Potom je početná eskorta doprovodila do lokokaru, který se opět vrátil mezi vysoké ledové zdi. Tentokrát už byli na palubě čtyři příslušníci výhybkářského cechu, aby je hlídali. Obžalovaní se však mohli ve vagónu volně pohybovat, jíst i rozmlouvat. Zabavili jim všechny zbraně, i tu, o které si Lien Rag myslel, že je dobře ukrytá - malý laser.

Najedli se, napili a komentovali soud.

„Myslím, že Lady Diana udělala chybu,“ prohlásil Lien Rag.

„Výhybkáři se vždy považovali za něco víc než jen za obyčejné smrtelníky a byli nezávislí na správních radách společností. Uniklo to všeobecné pozornosti, ale za dvě stě let vytvořili skutečnou mezinárodní kastu, která lpí na svých výsadách.“

„Myslíte, že nás odmítnou soudit?“ zeptal se Harl Mern.

„To ne, ale musí si vymyslet něco jiného. Myslím samozřejmě na Tarphysy.“

„Mohou nás odsoudit jen tak.“

„Těžko přesvědčit světové veřejné mínění, že šlo o nepříjemný a politováníhodný omyl.“

Lien Rag poplácal Leouan po rameni. „Vlastně nás chráníš ty.“

„Předseda se na mě díval s odporem, když zjistil, že mi v žilách koluje i krev Zrzavých. Nicméně slovo diplomat zapůsobilo.“

Povídali si dlouho do noci. Potom si šli lehnout. Lien Rag a Leouan se milovali s tichou náruživostí a potom

vyčerpáni usnuli.

Celý další den strávili čekáním. Harl Mern nechtěl dál vykládat svou teorii, jako by se bál, že ho někdo uslyší. A vysvětlit všechny podrobnosti jazykem Zrzavých nešlo.

„Radši ještě počkám. Poskytl jsem vám fakta, podle kterých můžete později dojít ke stejným závěrům jako já.“

„Ještě pochybujete?“ zeptal se Lien Rag.

Profesor se na něj upřeně zadíval a nakonec přiznal, že skutečně začíná pochybovat. „To kvůli vám.“

„Jak to?“

„Dříve jste byl preciznější, jako glaciolog jste musel být mnohem střízlivější. Vaše poslední vysvětlení mě příliš nepřesvědčilo. Ten váš nápad o predestinaci mě odpuzuje.“

„Jsem o tom bytostně přesvědčen.“

„To nestačí. Když jsem vyslechl vaše... slova, zachvátily mě pochybnosti. Dál si kladu otázky, možná jsem nedošel až k jádru věci.“

Lien Rag se rozzuřil. „Máme zemřít, a vy kličkujete? Co mi je po tom, jestli jste se zmýlil. Chci vědět, proč vás Neokatolíci drželi v zajetí a proč vás chtějí Tarphysové zlikvidovat.“

„Právě proto, že zemřu, nechci po sobě zanechat hypotézu, kterou bych neuměl obhájit. Jestli je špatná, znemožním se. Prosím vás, nechtě mě o tom ještě chvíli přemýšlet. Jestli nás nechají ještě pár dnů naživu, snad se odvážím a předám vám výsledek svých posledních úvah.“

Znovu nastala noc a lokokar vyjel z ledového sevření, aby se vyměnily stráže. Potom se vrátil na původní stanoviště.

„Nemohou mezi výhybkáři najít soudce,“ řekl Lien Rag při večeři. „Budou nás muset vyhostit a najít jinou společnost Federace, aby nás odsoudila na smrt. To nebude snadné.“

„Tím roste i naše naděje. Ikar se dozví o našem zatčení, bude intervenovat u Kida a ten nám přijde na pomoc.“

Lien Rag pohlédl na Leouan. Nevěřila tomu o nic víc než on. Kid měl ruce svázané řadou smluv. Vždy považoval Liena Raga za protivníka. Za léta, kdy byl Jdrienovým adoptivním otcem, se jen těžko smiřoval s představou, že už nebude smět dohlížet na jeho vývoj.

„Yeuze nám taky pomůže,“ povzbuzovala ho Leouan.

Věděla však, že mladá žena nemá na Kida pražádný vliv. Jedině Jdrien dokáže toho pidimužíka obměkčit.

23

Kidův speciální vlak, celý bílý se žlutými pruhy, uháněl po 160. poledníku na sever. Generálnímu řediteli Společnosti Mořského ledovce byla rádiem předána zpráva o neznámých tvorech, kteří se přemísťovali na palubě úděsného stroje. Měli už fotografie obrovského, zašpičatělého válce, který se pohupoval nad jednou stanicí Sítě poledníku.

Neustále si je podrobně prohlížel a dal si je zvětšit. Viděl velkou gondolu, kulatá okénka a nejasné obrysy několika obličejů za velkým oknem pilotní kabiny.

„...nafouknutý heliem,“ poslouchal. „Letíme bez čar a kouzel, bez ďábelské pomoci. Je to dávný lidský vynález. Může člověka osvobodit od diktatury kolejí.“

Ta poslední věta ho rozčilovala. Právě se mu daří budovat skvělou říši a tahle individua se pokoušejí o něco jiného? A tím by měla být tahle neforemná vzducholoď?

Byly tu však i další důvody ke znepokojení. Dozvěděli se, že Lien Rag a jeho přátelé jsou v jedné malé společnosti Australasijské federace obžalováni za rabování. Yeuze už za ně orodovala a teď i Jdrien ho sužoval telepatickými prosbami. Radši se vypravil na sever.

Manželka Glinda mu přinesla kávu a vánočku a položila podnos na kraj velkého psacího stolu. Na této obnovené trati uháněl vlak velkou rychlostí. Bez otřesů, úplně bezpečně. Trpaslík Kid na to byl nesmírně hrdý.

„Zůstaň, jestli chceš,“ nabídl ženě. „Dej si se mnou.“

Nikdy pozvání nepřijala. Stejně tak odmítala posadit se s ním ke stolu nebo zúčastnit se nějaké slavnosti. Nikdo o ní nemluvil, byla však bdělá, zdatná a tichá. Dosahoval s ní plného pohlavního uspokojení. Jeho malá postava ji neodpuzovala a dosahovala s ním vždy vrcholu.

Vyskočil z křesla a vzal ji za ruku, políbil ji a vedl ji k jednomu prosklenému výklenku.

„Podívej, jednoho dne bude celá tahle pustina samá stanice. Bude to jako ve Východní síti.“

Sahal jí sotva k ňadrům. Opřel se o ně hlavou a zavřel oči. Už neslyšel Jdrienovo šeptání a cítil, že se mu ulevilo. Na pár dnů zmizí, ať nemusí zasahovat v Lien Ragově kauze.

Znovu se posadil do křesla, vypil kávu a v zamyšlení drobil vánočku.

„Podívej na ty fotografie,“ řekl Glindě.

Zatvářila se zděšeně jako každý, kdo tu létající příšeru spatřil. Mohl ji uklidnit, ale usoudil, že by to nebylo moudré. Lidé by se měli i nadále bát. Štěstí je nečeká ve vzduchu, ale na ledovci. Tam pro ně dělá zázraky. Nikdy nebyl život tak krásný jako v jeho společnosti. Jedlo se v ní víc, než stačilo k utišení hladu, vytápění bylo bez problémů a podniky vyráběly čím dál víc spotřebního zboží, které všem zpříjemňovalo život. Právě dali na trh levné lokokary z křemíkových vláken. Každý si zajezdí po celé společnosti. Potřebují ty šílence spadlé z nebe?

„Obnovitelé Slunce. Nepřiznávají to, ale jsou to oni, Obnovitelé, kteří mění taktiku. Chtěli by nejdřív oslabit nadvládu kolejí a společností, potom navrhnou pomalý návrat slunce a tepla. Je to plán na několik generací.“ Prudce se otočil ke Glindě:

„Chtějí, aby ledovec zmizel, všechny ledovce, chtějí utopit svět. Na Zemi pak už nebude jiná pevnina než horstva v

Asii. Budeme pak žít, alespoň těch pár lidí, co přežije, v nebezpečném ovzduší plném mlhy. A plíce nám rozleptá vlhko.“

Přestal křičet a Glinda odnesla podnos. Zůstal sám. Vyžádal si poslední zprávy.

„Vzducholoď se dál vznáší nad tou rybářskou staničkou. Můžeme ji fotografovat, ale nedá se sestřelit. Opětovali palbu laserovým paprskem. Vyryli jizvu do ledu. Když budeme pokračovat, klidně nám podpálí vagóny.“

Byla to zpráva přednosty stanice. Vzducholoď už vidělo dobrých dvě stě lidí. Vyhazovala letáky, odvysílala spousty radiových správ, takže touto dobou už o ní věděl kdekdo.

Zvláštní vlak zpomalil a odklonil se z hlavní trati na jednokolejku vedoucí do rybářské stanice. Lovili tam především ryby a chaluhy. Bylo to prosperující družstvo, které exportovalo i do Australasijské.

„Už tam budeme,“ oznámil vlakvedoucí.

Kida ten černý bod ve vzduchu šokoval. Dalekohledem si ho pomalu prohlížel. Nezdržel se obdivu. Díky silným motorům loď dokázala viset ve vzduchu a Kid si uvědomil, jaký by to byl skvělý přístroj na zvedání břemen. Profesor Leyris z Velrybářského výzkumného ústavu ho už seznámil se svým objevem heliového filtru, který nový druh velryb používal k přesunu po ledovci mezi dvěma vodami.

„Znáte Liena Raga?“

V hlavě se mu ozval neznámý hlas a Kid sebou trhl. „Liena Raga, toho glaciologa? Znáte ho? Je to můj otec. Můžete mi říct, kde teď je?“

To nebyl Jdrien.

24

O dva dny později postavili kolem lokokaru zástěnu a vyzvedli ho na zvláštní plošinu. Na ní se rozestavily hlídky výhybkářů ve speciálních kombinézách. Bylo jich asi dvacet a druhá strážní směna se zatím usadila v cestovním vagónu. Dlouhé hodiny jel vlak různými směry. Lien Rag ustavičně sledoval kompas a konečně kolem poledne zjistil, že míří k jihu.

„Teď už je to správný směr. Možná nás vezou do hlavního města Federace. Stanley Station. Ale divil bych se.“

„Už nás nemohou nechat zmizet. Ztratili moc času.“

Jeli pomalu, sotva čtyřicetikilometrovou rychlostí, a často zajížděli na parkovací koleje, aby mohly projet spěšné soupravy. Za noc ujeli sotva dvě stě kilometrů, stále však mířili na jih.

„Provincie Antarktida,“ zvolal náhle Lien Rag, když připravoval omeletu se slaninou z mladého tuleně.

„V tom případě by nás předali Lady Dianě?“

Leouan s úsudkem vyčkávala, nevěřila, že by si dovolili něco tak nelegálního, ale Lien Rag zažil už horší věci.

„V Patagonii zlikvidovali celou vyšetřovací podkomisi, spadající pod Organizaci dohod NY Station, a to na příkaz Lady Diany. Žádná společnost neprotestovala ani nežádala nové vyšetřování. Panamerická má takovou moc, že za nás nikdo nebude orodovat. Musíme si pomoct sami.“

„Útěk je nemožný,“ zalitoval Harl Mern. „Hlídají nás opravdu dobře.“

„Projíždíme úplnou pustinou.“

„Jak to víte, Leouan?“ zeptal se, zvědavě profesor.

Mladá žena ukázala k obloze za okénkem. „Nevidím kondenzaci a rackové nelétají. Vzduch vypadá čistší. Velké tratě způsobují nárůst teploty a odpadky kolem nich přitahují racky. Velké vlakové soupravy vyprazdňují pravidelně toalety i odpadkové koše.“

Lien Rag došel pro Železniční instrukce oblasti. Byla to skoro desítka příruček, které si rozdělili a začetli se do nich. Lien našel potřebnou informaci jako první.

„Jsme na téhle trati, tady... Podívejte se na mapu. Objíždíme australský vnitrozemský ledovec, abychom se dostali na mořský. Jsou tady jen čtyři koleje. Přesto nezrychlili.“

„Něco z toho vyvozujete?“

„Že ještě vyjednávají. Jede v tom Lady Diana, ale taky výhybkáři, Tarphysové a snad i Kid, který třeba žádá, aby se počkalo na jeho zvláštního vyslance. To by mohla být Yeuze. Kdysi zastupovala Kida u Organizace dohod NY Station a moc dobře si s tím poradila. Možná bude vyjednávat o našem propuštění.“ Obrátil se na Leouan. „Moc tomu nevěříš, co?“

„Máš pravdu, nevěřím.“

Vlak se zastavil hned po setmění.

„Takhle nebudeme v Antarktidě ani za několik dní.“

„A co když nás tu nechali?“ vyděsil se Harl Mern. Přiskočil k okénku a spatřil výhybkáře na plošině transportu.

„Myslíte si,“ zeptal se ho Lien Rag, „že kdybych se s těmi kosmickými loděmi mýlil, že bychom tady tvrdli?“

Nikdo neodpověděl a glaciolog se šel natáhnout na lehátko do zadní kabiny. V noci ho probudilo skřípění podvozku. Znovu se pomalu rozjeli. Výhybkáři nejspíš nesouhlasili s podmínkami Lady Diany a vyjednávání protahovali.

Při snídani zase někde stáli. Venku se každou hodinu střídaly stráže.

„Víte, koho mi ti výhybkáři připomínají? Templáře z propasti dějin. Víte, kdo byli templáři?“ zeptal se profesor. A pak jim vyprávěl všechno, co věděl o církevním i vojenském řádu mnichů, strážců a ochránců Božího hrobu. „Stali se mocnými a bohatými a jejich sláva trvala dvě stě let. Ale když na trůn nastoupil Filip Sličný, skoro všichni skončili na hranici. Francouzský král se obával jejich moci a záviděl jim bohatství. Napadá mě, že výhybkáři by mohli svého Filipa Sličného potkat v osobě Lady Diany.“

Souprava sebou škubla a začala couvat. Potom nejspíš najeli na výhybku a kolem nich s vrčením popojížděla

dieselová lokomotiva. Vyjeli znovu, tentokrát na sever.

„Je to čím dál zvláštnější.“

„Možná se z toho nějak dostaneme,“ uvažoval Lien Rag.

„V tom případě jsme my i naše malá tajemství neškodní,“ řekl Harl Mern pobaveně.

Lady Diana si ho možná ponechá, aby pracoval na velkém severojižním tunelu, projektu, kterým byla posedlá a který jí dělal tolik starostí. Umanula si, že vybuduje průjezd pod ledem, a dokonce i pod bývalou pevninou. Lien Rag si spočítal, že si to vyžádá léta tvrdé práce, tak dvacet možná třicet let, a spotřebu až tří čtvrtin světové energie.

„Něco se děje.“

Dva výhybkáři nastoupili do lokokaru a postavili se k řízení. Vláček sjel z plošiny.

25

Mladý fyzik ztratil trpělivost a popadl mikrofon. Řval do něj ty nejhorší nadávky na Kidovu adresu. Spatřil totiž jeho vlak dole na jednokolejce stanice. Kid se však neuráčil odpovědět a na opakované výzvy k dialogu nijak nereagoval.

„Ponesete odpovědnost za všechno, co se stane!“ řval Greog. „Postavíme další vzducholodě, desítky strojů, které budou křižovat svět. Když s námi nechcete podepsat dohodu, události vám přerostou přes hlavu a dostanete se do izolace. Vaše společnost se už nebude rozvíjet tak jako předtím.“

„Jen klid,“ chlácholil ho Julius a tápající rukou se snažil vypnout mikrofon.

„Pohrdá námi. Předstírá, že je liberál otevřený novým myšlenkám, ale bojí se pověrčivosti veřejného mínění. A přitom by mohl jednat z pozice síly. Když porazil Lady Dianu, mohl by světu vnutit, co se mu zachce. A my jsme přece budoucnost této planety.“

Julius konečně vypnul vysílačku. Greog se vzdal a šel zkontrolovat palubní přístroje.

„Mohli jsme ho požádat o olej a nemuseli jsme se už vracet. Máme zásoby jen na šedesát hodin.“

„Tady je vždycky jižní vítr.“

„Doufejme.“

I Liensun se zlobil. Řekli mu, že v tom malém bílém vlaku se zlatými pruhy sedí trpaslík, který zná jeho otce. Zkusil na něj mluvit a byl si jist, že mu vnikl do hlavy. Trpaslík se však uzavřel a neodpovídal.

„Radši odletíme,“ navrhla Ma.

„Něco chystají,“ zneklidněla i Ann, „možná mají velký laser.“

Greog nahodil motory a vzducholoď se zachvěla a pomalu se dala do pohybu. Obyvatelé rybářské staničky k nim zvedali hlavy. Brzy jim však zmizeli z očí a stanice se změnila v temnou tečku na modravé ploše ledovce.

Na palubě zavládla na hodiny dusná atmosféra. Motory pracovaly bezvadně a let probíhal bez otřesů. Přesto se z návratu domů radovali méně. než čekali. Nedokázali strávit Kidovo odmítnutí, jeho odpor k dialogu.

„Určitě by pomohlo,“ řekl Greog po čtyřech hodinách letu, „kdybychom se dostali až do křišťálového města, do Titanpolisu. Až to dokážeme, pak našim návrhům uvěří, dřív ne.“

„K tomu bychom potřebovali třikrát větší vzducholoď.“

„Právě na to myslím.“

Ma si vzala Liensuna na klín a hladila ho po hlavě. Nikdy neměla dítě, žádné nedonosila. Snad i proto jí tolik přirostl k srdci. Uznávala, že má svoje chyby, jeho myšlenky a chování byly občas na pováženou, ale potřeboval ji i její něhu.

„Jednou Kida zabiju,“ pošeptal jí do ucha.

Usmála se. Kid bude pro dítě strašákem, to není špatné. Dítě musí poznat všechny city, aby si vytříbilo osobnost.

„Najdu tátu a taky bratra. Já mám bratra. A Jael je moje sestra. A taky mám další bratry a sestry, kteří zemřeli, když nám zabili maminku.“

„Už na to nemysli,“ chlácholila ho Ma, „uklidni se. Chceš trochu teplého mléka?“

Uložila ho na lehátko a šla pro kostku mléka do mrazicího boxu, který byl v přímém kontaktu s venkovním vzduchem. Rozpustila je a přidala esenci, kterou mělo dítě rádo. Přinesla mu to i se sladkými placičkami.

„Kdo se postará o řízení?“ zeptal“ se Greog. „Musím se podívat na plášť.“

Ma napadlo, že se chce podívat za Jael. Ta nešťastnice po celou cestu nevylezla z úkrytu. Kdykoli se vzducholoď zachvěla, třásla se strachy.

Ann odevzdaně převzala řízení. Věděla, že se manžel chystá pomilovat s tou holkou. Musela se s nevěrou smířit. Ma počkala, až dítě usne, a postarala se o Julia. Připravila sendviče a přinesla i Ann.

„Šetříme palivo,“ řekla, „Možná jsme tam mohli zůstat déle a přesvědčit ho o naší dobré vůli.“

„Najezte se,“ pobízela jí Ma, „potřebujete se posilnit.“

„Ne, nemůžu, nespolkla bych ani kousek... Co uděláme? Ma, pouze vy a Julius nás můžete vést.“

„Ale v čem?“

„Ve všem... Nemůžeme takhle pokračovat, osamoceni, v nejistotě... Tato vzducholoď je utopie. Zjistili jsme hranice jejích možností. Plně naloženi vydržíme jen sto hodin a nemáme kde doplnit zásoby. O cestě kolem světa můžeme jen snít. Pravda, dá se zakotvit a načerpat zdroje u tuleních jezer, ale co pak, v obydlených oblastech? A co ta naše psychická mizérie... Vím, Ma, že to dítě ve vás obnovuje síly a že jste s ním teď šťastná. Když je vidím ve vašem náručí, nevím, komu mám vlastně závidět, jemu, protože se s ním mazlíte, nebo vám, protože na něj můžete přenést city.“

„Musíte bojovat, Ann, překonat tohle těžké období... Tahle vzducholoď je snad jen utopie, ale ta příští nám dovolí...“

„Víte velice dobře, že to znamená léta obětí. Uvědomujete si, že tahle nám trvala tři roky? A slunce se dál schovává za tím prokletým měsíčním prachem. Nepokračujeme, nejdeme dopředu, odřízli jsme se od ostatních Obnovitelů Slunce.

Nevím, co bych někdy dala za to, abych se znovu setkala s Čaroději, s těmi Obnoviteli, co se snaží vzkřísit slunce pomocí magie. Oni se setkávají aspoň při tajných obřadech a společně zaříkávají Slunce."

„Přesto postupujeme," řekla Ma pohnutě. „Létáme, i když jsme také byli předurčeni pro koleje. Musíme pokračovat."

Ann se utrápeně dívala před sebe do husté noci. Dala by deset let života za to, kdyby spatřila světlo na širých ledových pláních.

26

Ostatní ještě spali, když Greog spatřil jejich maličkou stanici. Už chvíli pozoroval část trati vedoucí na jih, která byla na několika místech přerušena. A potom tu malou schoulenou kuličku, která ho ve své opuštěnosti a osamocenosti skoro dojímala. Trať pokračovala na sever a z větší výšky by už viděl i Tusk Station, větší aglomeraci na Síti zmizelých.

„Už jsme tady, přátelé, jsme doma, vracíme se ke svým pantoflím a svým milým zvykům."

Ma se probudila první, vstala a navlékla si kombinézu. Při přistávání bylo rozumné počítat se vším. Mohl se přetrhnout kabel nebo lano, bičovat obal vzducholodi a propíchat větší množství balonetů. Loď by se pak zřítila k zemi. Nebo se mohla rozbít okna a do gondoly vniknout smrtelně mrazivý vzduch.

„Vzhůru, všichni vstávat, každý na své místo!"

Přišla Ann, za ní Julius a nakonec i dítě. I ono mělo své malé úkoly. Například kontrolovalo ukazatele tlaku, aby se lana příliš nenapínala.

„Nic zvláštního?"

„Zdá se všechno v pořádku."

„Co kdybychom se ještě porozhlédli kolem?" navrhl Julius. „Nechci vás strašit, ale mám jakési tušení. Měli bychom prohlédnout okolí."

„Klidně, proč ne? Máme palivo ještě na dobrou hodinu letu," souhlasil Greog.

Zachoval výšku a pomalu směřoval podél trati na sever.

„No tohle, co to... Sněhová závěj na kolejích?"

„A pěkně velká," řekl Greog a pomalu otáčel vzducholoď kolem ledové hory. Potom vypustil trochu plynu a sestoupil níž.

„Jsou tam lidi," zvolal Liensun, „tam pod tím jsou lidi."

Nebyla to závěj, ale plachta, která přikrývala drezínu jedoucí pomalu na jih.

„Neviděli nás," řekla Ma.

„Ale co chtějí?"

„To jsou ti samí co minule. Až na to, že tu záplatovanou lokomotivu vyměnili za drezínu. Ta banda se o nás zajímá a nejspíš chtějí vědět, co se stalo s Kroualovou tlupou."

„Musíme přistát a připravit se na ně," navrhoval Julius, protože si neuvědomoval, jak jsou blízko.

„Bojím se, že je už pozdě," zabručela Ann vedle něj. „Vážně pozdě. Bude nám trvat hodinu, než přistaneme, a oni se dostanou do stanice za třicet minut."

Ma zavřela oči a vzpomněla si, jak minule naléhala a nekompromisně trvala na tom, aby Kroualovu bandu zničili. Mohou pořád zabíjet, aby uchovali základnu v tajnosti?

Všichni se k ní obrátili.

„Ne, se mnou nepočítejte," řekla odměřeně.

„Musíme jednat rychle, jinak nám zbude jen vzducholoď a palivo na půl hodinu letu," naléhal Greog.

„Koleje," navrhla Ann, „musíme sestoupit co nejníž a laserem rozřezat ty koleje. Jsou ještě ze staré oceli."

Greog pokrčil rameny. „To znamená sestoupit na méně než padesát metrů. Buď se otřeme o zem, nebo budeme poskakovat ve větru."

„Musíme se ukotvit."

Greog se prudce otočil a vyrazil na jih. Asi po dvaceti kilometrech začal klesat a snažil se loď stabilizovat. Přední kotva se rychle zachytila. Zadní měla trochu potíže, musel ji vytáhnout a znovu vystřelit. Teprve potom se začali přibližovat k trati. Radar jim už oznamoval blížící se vlak.

„Bude to nejspíš souprava tří čtyř drezín plných povalečů, kteří si myslí, že si nacpou kapsy. Budou tady za půl hodiny. Postupují pomalu, nechtějí na sebe upozorňovat."

Blížili se k zemi. Sto metrů, osmdesát, šedesát. Padesát.

Greog však pokračoval. Jejich minilaser dokázal roztavit závěje a rozříznout kolej na vzdálenost deseti metrů. Co však zmůže z větší vzdálenosti? Když obyvatelům mořského ledovce hrozil, že jim podpálí stanici, jen blufoval. Mohl sice vyhloubit brázdy do ledovce, ale nic víc.

„To stačí," prosila Ma, „je to příliš nebezpečné."

Vzducholoď se otřásala. V této výšce bylo tepleji než v tisíci metrech a normální vzduch mezi balonety s heliem se ohříval a měnil stabilitu vzducholodi.

„Do toho!"

Greog otevřel prosklený výklenek a vyklonil se s laserem. Namířil na první kolej a během minuty ji prořízl. Potom další. Radši se nedíval na radary. Ostatní to však obstarali za něj a sledovali, jak podivný útvar, připomínající vločku, na obrazovce roste.

„A teď za námi. Musíme je rozřezat na kusy a pak odsunout."

„To nestihneš," obávala se jeho žena. „Měli jsme začít lavinou a zastavit je nejdřív ledovými zátarasy."

Greog neposlouchal. Odběhl do zadní části gondoly a otevřel okénko, aby zopakoval postup s laserem. Ještě nevěděl, jak se mu podaří přemístit kusy kolejí. Snad by to šlo kotvou.

„Greogu!“ Doběhla za ním vyděšená Ann.

„Jsou tady a objevili nás. Už se ani neskrývají. Slyšíš?“

Pro laser neslyšel.

„Střílejí po nás. Jsou šílení strachy.“

„Uklidni se. Už můžeme odletět.“

27

Už podruhé seděli v soudní síni, tváří tvář soudcům v tógách a parukách. Byl tam advokát i prokurátor.

Byli obžalováni z rabování osobního vlaku a z pokusu o útěk. Soud prohlásil, že je schopen tento zločin soudit, a do síně vešel vypovídat jeden výhybkář.

„Ani nevíme, kde jsme!“ rozčiloval se Lien Rag.

„Ticho!“ zařval soudce. „Jinak vás nechám vyvést a budete souzeni v nepřítomnosti.“

Výhybkář vypověděl, že zneužili železničního neštěstí k okrádání obětí.

„Měli kořist u sebe?“ zeptal se jeden přísedící.

„Asi ji schovali někde poblíž a chtěli se pro ni vrátit. Nenašli jsme ji, vaše ctihodnosti.“

Podle výhybkářova odhadu se jednalo o několik set tisíc dolarů. Na soudní dvůr to udělalo dojem.

„Proč nebyli odsouzeni v Cross Alta?“ zeptal se soudce.

„Obžalovaná tvrdí, že je diplomatka.“

„Tady v Ring Station to nic neznamená.“

Ring Station? Hlavní město Společnosti Ring, miniaturní koncese vyhloubená do kruhu a obývaná sektou fanatiků.

„Jsme v háji,“ zamumlal Lien Rag. „Jsou něco jako osvícení šílenci. Říkají si Metaři Věčného života. Kdysi uklízeli stanice a vagóny, ale postupně v nich zvítězil pocit, že jsou osudem určeni, aby zbavili svět takových nánosů špíny, jako jsou vrazi, zloději a překupníci. Lady Diana si nemohla vybrat lépe.“

„Poslední varování,“ zahřímal soudce. „Ještě slovo a odvedeme vás do cely!“

Obžaloba skončila a soudce na ně pohlédl. „Přiznáváte svou vinu, nebo ne?“

Obhájce povstal. Byl obrovský a celý rudý. Lien Rag vstal též. „Nevinen.“

„Takový cynismus!“ ulevil si státní návladní.

„Stali jsme se oběťmi spiknutí. Dovolte mi to vysvětlit.“

„Mlčte. Kdo je ta žena?“

Leouan vstala, uvedla své jméno a vysvětlila, že je vyslancem Západní zóny u Společnosti Mořského ledovce.

Předseda soudu se rozzuřil. „Neznám žádnou Západní zónu, zato Společnost Mořského ledovce je útočištěm demokratických hýřilů a děvek. Jednoho dne budou vymeteni jako všichni, kdo špiní naši krásnou planetu. A teď chci vyslechnout toho starce.“

Harl Mern povstal. Byla to jen trapná fraška. Metaři Věčného života vypadali nadšeni, přímo polichoceni úlohou, kterou jim Lady Diana dovolila sehrát. Budou nemilosrdní.

„Jsem profesor etnologie. Nemám nic společného s jakýmkoli rabováním vlaku, stejně tak jako mí společníci, osoby hodné úcty. Odsoudíte-li nás, nesouhlas bude všeobecný a vy se budete muset zodpovídat před spravedlností společností.“

„Vy si troufáte vyhrožovat soudu?“ zařval státní návladní a jejich obhájce se k nim ostentativně otočil zády.

„Jste jen odpadky lidstva,“ přidal se předseda soudu.

Lien Rag si dovolil prohlásit, že se pouze do písmene řídili jedním dávným předpisem, který našli při vykopávkách.

„Slovo má státní návladní.“

Následovala neuvěřitelná řeč. Ten rtuťovitý mužík je nazval parazity, jejichž smyslem života je rozsévat nepořádek a morální zkázu. Je nezbytné je zničit, dezinfikovat a zneškodnit. Svou existencí ohrožují světovou čistotu jako mikroby nemocné tělo.

Jejich obhájce se zmohl pouze na jediné: Lup se nenašel. Přemlouval je, aby řekli pravdu. Uleví si tak svědomí.

„Je to inscenovaný proces!“ vykřikl Lien Rag. „Už několik dní se nás pokoušejí odsoudit, ale nedaří se jim to. Sami výhybkáři couvli před touto nehorázností a vy, vy byste ji chtěli vykonat?“

Sál ztuhl, pak Liena Raga vytáhli z lavice, smýkali s ním vagonem a hodili ho uzoučké cely, kde nemohl ani ležet, ani se postavit. Zůstal tam v podřepu asi hodinu a snažil se na nic nemyslet. Pak si pro něj přišly tři stráže a odnesly ho do soudní síně.

Soud po poradě vynesl rozsudek. Všichni tři byli odsouzeni k smrti zmrazením. Liena Raga to překvapilo.

„Led očišťuje vše,“ řekl předsedající na závěr. „Budete očištěni, dříve než předstoupíte před soudce Věčného života.“

Všichni přítomní se pomodlili, až na odsouzené, kteří si vyměňovali udivené pohledy. Lien Rag se domníval, že Lady Diana udělala školáckou chybu. Rozsudku, vynesenému lidmi nechvalně známými fanatismem a nervovou vyšinutostí, nikdo neuvěří. Až se uklidní, uvědomí si to. Do té doby z nich budou bloky ledu.

Leouan se potichu zeptala, kam je teď zavedou.

„Nevím.“

„Do lokokaru?“

„Pochybuju. Dnes jsme ho viděli naposled."
„Ale to je absurdní. Já nechci takhle zemřít."
„Nikdo neví, že tvrdneme v téhle pidispolečnosti u Antarktidy."
Harl Mern se k nim naklonil. „Musím s vámi mluvit. Musím se někomu svěřit, než zemřu."

28

Museli přeseknout kotevní lana, aby se vzducholoď mohla rychle vznést. Útočníci stříleli naštěstí jen klasickými puškami. Jeden balonet praskl, ale obal držel, přijímal helium a loď se rychle dostala do osmi set metrů. Motory ji vedly na jih. Neznámí z drezín přestali střílet. Právě dojeli k přerušeným kolejím.
„To opraví rychle," řekla Ma. „Koleje zůstaly na místě, jsou jen přeříznuté. Dají na to trochu pryskyřice a jedou dál."
Greog však měl jiné starosti. Obal vzducholodi byl proražen hned na několika místech. Helium začalo unikat. Na obalu se tvořily velké záhyby, nakláněl se na stranu a vůbec vypadal uboze.
„Nesmí se dostat na stanici," popoháněla je Ann. „Na pět set metrů můžeme sesunout závěje."
Malou trať lemovaly skoro dvacetimetrové hradby. Greog zapochyboval, jestli bude jejich vlastní ztráta času menší než útočníků, když musí vyčistit trať. Stačila by jim hodina a mohli by přistát a zorganizovat obranu. Pokud ovšem bude přistání hladké. Kotvy jim budou moc chybět. Musí si poradit jen s bočními, ale nebude to snadné.
„Stanice!" ukázala Ma.
Vzducholoď klesala už sama od sebe a dostala se na čtyři sta metrů. Ann otevřela výklenek a připravila laser. Mířilo se špatně, loď se otřásala a nakláněla. Ale podařilo se. Utrhl se značný kus ledu a zablokoval asi padesát metrů. Zajásali, ale museli pokračovat. Greog přiskočil na pomoc a Ma přebrala řízení.
Vzducholoď si už dělala, co chtěla. Udržet laser za těchto podmínek bylo skoro nemožné. Drezíny naštěstí nejsou příliš zařízené na odklízení závalů. Přesto ještě neměli vyhráno. Ti barbaři jsou zvyklí i na horší situace. Určitě na něco přijdou.
„Musíme přistát," zavelel Greog.
S potížemi se dostali ke stanici. V jednu chvíli se dokonce zdálo, že gondola prorazí polokouli z bakteriální pryskyřice, ta však byla naštěstí dost pružná.
Greog zachytil jednu z kotev o trám a vzducholoď se prudce zastavila. Tak prudce, že všechny přístroje, zásoby a ostatní věci vypadly ze schránek nebo se utrhly. Slyšeli Jael pištět hrůzou. Vzducholoď se položila na bok a ještě víc si poškodila obal o závěje. Gondola drhla o led a konečně se zastavila.
„Rychle na stanici. Musíme odnést, co se dá. Nezapomeňte na Jael."
Ta se však vřítila do pilotní kabiny jako šílená a drala se ke dveřím. Liensun na ni volal, aby počkala, Jael však neviděla, neslyšela a uháněla ke stanici. Ma nesla dítě a táhla Julia za ruku. Ann popadla laser a Greog všechno ostatní, co měl na dosah ruky.
Než se ukázaly ledem pokryté drezíny, vrátili se do lodi ještě několikrát. Bandité najeli přímo do závějí uvolněných laserem a podařilo se jim projet, i když možná párkrát vykolejili.
Za první cíl si vybrali vzducholoď. Poskytli tak čas obráncům, aby se ukryli ve stanici a čekali se zbraní v ruce. Greog si vzal laser a zlikvidoval motor první drezíny. Vybuchl a k nebi vyšlehl obrovský plamen. Úlomky se rozletěly po okolí a dopadly dokonce i na kopuli. Prorazily ji a dovnitř vnikl chlad. Od této chvíle museli bojovat v izotermických kombinézách.
Nečekaný odpor útočníky zaskočil. Trochu ustoupili a zbylé drezíny se stáhly do bezpečné vzdáleností. Nechali za sebou čtyři ohořelé mrtvoly a v závějích se možná schovalo pár raněných. Splasklý obal vedle stanice připomínal obrovskou velrybu, kterou moře vyvrhlo na břeh. Greog si utřel slzy vzteku a namířil laser na své dílo.
„Ne," zadržela ho Ma, „to ne."
Podíval se na ni a zavrtěl hlavou. „Stejně je to v háji. I kdyby se nám ty svině podařilo zlikvidovat, přijdou další a budou chtít plenit, zabíjet a znásilňovat. Přitahujeme je, jako odpadky přitahují krysy. Nemůžeme tady zůstat a nemáme čím odjet."
Násilníci z Tusk Station zaútočili o hodinu později s takovou urputností, jako by se vysmívali smrti. Najednou byli všude kolem. Granáty tříštily led, z něj vznikala mračna tříště a pod jejich ochranou se mohli nerušeně pohybovat a postupovat vpřed. Pouze laser mohl změnit tříšť ve vodu a útočníky odhalit. Greog neúnavně bojoval a ostatní se činili klasickými zbraněmi. Dokonce i Jael, které se na pevném ledu vrátil jasný rozum.
Bandité vnikli do stanice a podpálili jeden z vlaků Lovců tuleňů. Mysleli si, že tak snadněji obsadí zbytek. Byla to však chyba. V nastávající tmě se jejich postavy jasně rýsovaly na tmavém pozadí a Ma, která nebyla žádný zvláštní střelec, později tvrdila, že dostala čtyři.
Někteří se dostali do centra stanice. Tam na ně čekali Obnovitelé. Za průhlednými maskami viděli odporné tváře banditů, zkřivené vztekem a nenávistí. Jael v záchvatu nepopsatelné zuřivosti popadla pistoli do obou rukou a prostřelila hlavu prvnímu. Hned namířila na druhého a ostatní následovali jejího příkladu. Když bylo za několik hodin po všem, udiveně se ptali sami sebe, jak je možné, že cítili tak hrůznou rozkoš ze zabíjení.
Pozdě v noci slyšeli drezíny odjíždět k severu, ale zůstali v pohotovosti, obávali se lsti. Teprve brzy ráno se Greog a Ma vypravili na průzkum. Našli sedmnáct mrtvol a čtyři umírající v jedné zničené drezíně.
„To je neuvěřitelné," zamumlala stará fyzická, „kolik jich vlastně bylo?"
„Nejméně dvakrát tolik."
Led byl zbarvený krví. A v závějích se podle kradmých pohybů dal tušit brzký nájezd krys. Na obloze majestátně

kroužili rackové mrchožrouti.

„Ma, musíme se vydat na sever. Prorazit si cestu do Tusk Station.“

„Teď?“

„Ano, nečekají nás.“

„A co potom?“

„Dál na sever.“

„Proč na sever? Tam je přece gigantická měňavka Jelly!“

„Následkem naší péče snad zašla.“

Jelly byla obrovská želatinová houba, která se během několika let zcela nepřirozeně rozrostla. Fagocytovala veškerou organickou hmotu. Její výskyt hlásili současně z míst vzdálených od sebe až tisíc kilometrů. Někteří proto odhadovali, že se rozkládá na osmi stech až milionu čtverečních kilometrů. Už nějakou dobu se však zdálo, že zmizela z povrchu zemského.

„Co když ještě žije?“

„Víme, jak na ni, a na severu nás nebudou nikdy tak pronásledovat jako tady. Potrvá to léta, než se tam dobrodruzi odváží. Jakmile najdeme vhodné místo k životu, vzkřísíme legendu o Jelly a zvědavci se stáhnou zpátky. Stačí nafouknout velké válce bakteriální pryskyřice a efekt bude stejný. Všichni vezmou nohy na ramena.“

Ma se zastavila a obdivně se na něj zahleděla. „To není špatné, to vůbec není špatné,“ řekla a poplácala ho po rameni. „Musíme však překonat Tusk Station a to nebude lehké.“

„Liensun nám musí pomoct... Dokáže to. Všimla jste si, že dokáže narušit elektrický obvod nebo motor. Náhodou jste přišla na to, že už mu nestačí telepatie. Pohrává si na dálku i s přístroji.“

„S jednoduchými přístroji.“

„V té oblasti jsou semafory a výhybky maximálně zjednodušené. Stačí, když žádný přístroj neoznámí náš příjezd. Klidně pak projedeme stanicí.“

„To nepůjde tak hladce, jak si myslíte, ale můžeme se o to pokusit. A co vzducholoď?“

„Necháme ji tady. Postavíme si pak novou, daleko větší.“

29

Kid z vlaku pozoroval Skládku. Speciální televizní kamera vysílala na uzavřeném okruhu slavnost, která se konala v této Svatyni Lidí z Chladu.

Původně byla Skládka jen hřbitov velrybích koster, které tu nechávali Harpunáři, když zpracovali sádlo a maso. Časem se tu usadili Zrzaví a na rozlehlém pohřebišti získávali zbytky tuku a masa a morek z kostí. Zpočátku tak získávali jakous takous potravu, aniž museli lovit. Když Trpaslík Kid založil Společnost Mořského Ledovce, oficiálně jim tuto Skládku přidělil. Dnes už dosahovala netušených rozměrů. Nábožně rekonstruované velrybí kostry vytvářely nepřehledné a složité labyrinty.

Zrzaví tady rozpouštěli tuk ohněm, což bylo u kmenů Zrzavých něco naprosto neobvyklého. Dodávali slušné množství oleje, sice ne tak jemného, ale hodil se v teplárnách nebo ocelárnách na kolejích. Prodávali též maso druhé jakosti, které od nich kupovaly chudé stanice chovatelů nebo rybářů. O morek byl rovněž zájem, stejně jako o kostní moučku, která se odvážela ze Skládky po vagónech.

Zlatého dolu se už několikrát pokoušeli zmocnit různí chamtivci, ale Kid neustoupil. Dnes tady žilo v pohodlí a klidu několik tisíc Zrzavců. Další se přicházeli zásobit, když jim nevyšel lov. Občané Mořského ledovce však Skládku neviděli rádi a Kid už několikrát čelil vážným krizím.

Konala se právě slavnost v mauzoleu bohyně Jdrou, Jdrienovy matky. Když ji Lien Rag poznal, byla Jdrou krásná, velice mladá Zrzavá dívka. Její kmen oškrabával led z kupolí transevropských stanic. Bláznivě se do ní zamiloval a udělal jí dítě, přestože milovat se s dívkou, která jen stěží snese teplotu nula stupňů Celsia, bylo v podstatě nemožné. Tím dítětem byl Jdrien.

A tak se zrodila legenda. Mezi všemi kmeny Zrzavých se věřilo, že z ženy jejich rasy a z muže z Tepla se narodil mesiáš. Mesiáš prý hlásá konec kočovného života Zrzavých a pyšné izolace Lidí z Tepla ve městech pod průhlednými zvony. Nastane prý doba spojení ras.

Jdrou byla po mučednické smrti prohlášena za svatou. Zabili ji lovci Zrzavých a její tělo sem bylo dopraveno z Transevropské, ze vzdálenosti dvaceti pěti tisíc kilometrů. Převoz trval několik měsíců. Uložili ji do rakve z průzračného ledu na vrcholu jehlanu, aby všichni mohli obdivovat její mládí a krásu.

Jdrien jí právě vzdával poctu podle Rituálu soli. Jeho kmen patřil ke kultuře Soli. Látka, jež dokáže rozpouštět led, měla pro Zrzavé magickou moc.

Rituálem Soli Jdrien ztenčoval vrstvu ledu nad obličejem své matky. Po malých hrstkách odstraňoval tající led. Za chvíli odkryje matčinu neporušenou tvář a přitiskne rty na ústa mrtvé. Načerpá tak sílu a odvahu pokračovat ve svém poslání.

Nikdo netušil, kde se ten rituál vzal, a profesor Ikar tvrdil, že je nový. Kid o tom však pochyboval. Spíš se zdálo, že vytryskl z kolektivní paměti Lidu z Chladu. Ti ostatně skrývali pro vědce ještě mnohá překvapení.

„Nikdy jsi mu neměla dovolit, aby tam chodil,“ vyčítal Yeuze, která sledovala slavnost vedle něj.

„Neměla jsem právo odmítnout.“

Jdrien se přiblížil k matčině obličeji a drobnými pohyby, skoro pohlazeními, odstranil poslední zbytky ledu. Nastalo posvátné ticho a dav Zrzavých znehybněl. Bylo jich tam na pět tisíc, možná i deset. Tlačili se pod obřími žebry a

páteřemi, mezi umně rekonstruovanými kostrami kytovců zpevněnými ledem.

„A teď ji líbá na ústa!“

Yeuze s dojetím přihlížela. Kid ještě netuší, co bude následovat. Obávala se jeho reakce.

Jdrien se napřímil a nalil na obličej mrtvé vodu. Byla to voda chráněná před zimou ve speciálním vaku z tulení kůže s izotermickou úpravou. Voda rychle mrzla v průhledný led. Obličej musel zůstat čistý a jasný.

Potom se dítě, kterému byste hádali dvanáct let, i když bylo jen osmileté, postavilo na kraj jehlanu a začalo promlouvat k Zrzavým.

„Co říká? Vůbec tomu nerozumím. Proč mluví o svém otci?“

Jeden člen Kidova doprovodu začal rychle tlumočit:

„Můj otec zmizel v nedozírných dálkách mořského ledovce, nebyla to však náhoda. Žaluji všechny Lidi z Tepla a především všechny představitele velkých železničních společností, že se na tomto zmizení podíleli. Můj otec Lien Rag, pán ledovců, překážel všem. Dokonce i těm, kteří zde v této společnosti tvrdili opak. I těm, kteří ho potřebovali, aby získali moc a uskutečnili své představy.“

„No tohle,“ vydechl Kid nevěřícně, „to obviňuje mě... Mě... Svého adoptivního otce.“

„Vyzývám ty, kdož mohou zasáhnout ve prospěch mého otce, aby tak učinili bez meškání. Žádám to já, Jdrien, uznávaný mesiáš Lidu z Chladu. Se souhlasem představitelů kmenů shromážděných na tomto svatém místě jsem rozhodl takto: Neopustím toto místo, dokud mi nebude vrácen otec. Budu pod ochranou svého lidu tak dlouho, jak to bude třeba. Všichni Lidé z Chladu na celé Zemi jsou o mém rozhodnutí zpraveni. Chtějí-li se s námi spojit, vědí, že jsou vítáni.“

Kid zesinal a musel se posadit. Nespouštěl však oči z obrazovky. Tlumočník zmlkl.

Jdrien pomalu sešel po schodech vytesaných v ledu a zmizel v nedozírném davu Zrzavých.

„To ne,“ zasténal Kid, „to se nesmí stát.“

„Nemůžete nijak zasáhnout. Nepustí vás k němu,“ řekl uctivě důstojník železniční policie.

„Zkuste to.“

„To nesmíš!“ vykřikla Yeuze.

Vlak se pomalu rozjel ke Skládce. Asi v kilometrové vzdálenosti zahlédli ohnivou masu tisíců Zrzavých. Postavili se na koleje. Kid pochopil, že s nimi nepohne, jedině snad násilím.

„Můžeme zavolat hasiče s teplovodními děly. Zrzavci se za chvíli pokryjí ledem a rozutečou se.“

Kid zavrtěl hlavou. „Co si jen počne?“

„Nedělej si starosti, Zrzaví ho ochrání před chladem i hladem.“

„Ale na jak dlouho?“

„Přiveď jeho otce a on se vrátí.“

„Ale vždyť nevím, kde je. Lien Ragova stopa se rychle ztratila. Nikdo neví, co se s ním stalo. Už jsem vyslal pátrače, tajné agenty. Pracují na tom ve dne v noci. Dal jsem na to miliardu kalorií. Zbytečně.“

30

Nebylo snadné prosadit, aby mohli poslední noc života strávit spolu. Museli se vzbouřit a způsobit svým hlídačům velké nepříjemnosti; než je nakonec zavřeli do jednoho obrněného kupé. Byla to cela dva metry na tři a byla v ní nesnesitelná zima. I voda ve džbánu jim zamrzala.

„Je s námi konec, viď? Jsou to rození zabijáci.“

„Dělají podobné úklidové práce v několika společnostech, jako je ta Dianina, ale i v menších. Za každý vykonaný hrdelní trest dostávají prý pěknou mzdu. Z takových příjmů se jim žije docela slušně.“

„Nikdo nás nepřijde zachránit?“

Poprvé, co ji Lien Rag znal, dala Leouan najevo citové pohnutí a ve vážné tváři se jí zračilo hluboké dojetí.

„Naděje umírá poslední, ale kde ji vzít? Jedině Kid by nám mohl pomoci. Ale přeje si to vůbec?“

„Musím s vámi mluvit,“ naléhal Harl Mern. „Vzhledem k vašemu původu především s vámi, Leouan.“

„A je to ještě důležité? Vezmeme si tajemství do ledové rakve. Slyšel jste to, ne? Smrt zmrazením.“

Harl Mern ji popadl za zápěstí. „Možná je to jen bluf a vy se z toho dostanete. Jste diplomatka. Z toho by mohla být skutečně nepříjemnost. Já jsem starý a nemám naději, že bych unikl rozsudku... A Lien Rag má už příliš mnoho nepřátel. V jeho případě Lady Diana nikdy neustoupí.“

Lien Rag neodpovídal. Přemýšlel o svém životě. Jak si jednoho dne náhle uvědomil, že Zrzaví mohou žít mimo stanice chráněné kupolemi, že celá jedna lidská rasa dokáže žít venku v té smrtící zimě, a nahá. Jednoho dne se odvážil překročit hranici, která ho dělila od těchto lidských bytostí. Chtěl zjistit, kdo vlastně jsou, odkud pocházejí. Bádání ho nakonec přivedlo až k otázce po jeho vlastním původu. Nechápal však, jak a kdy se ve svém hledání odchýlil právě tímto směrem. Jistě, měl pocit, že je naprogramován, nikdy však nezískal důkaz. Musel by se podrobit složitým vyšetřením, svěřit se do rukou zkušených lékařů, genetiků. Ale takoví lékaři byli jen v mocných společnostech. Nemohl se s nimi setkat a neriskovat při tom život.

„Liene, Leouanin a Jdrienův lid existuje už od počátku křesťanské éry. Podle mých výzkumů jsou potomky Krista.“

Glaciolog mu věnoval jen chladný pohled a pomyslel si, že stařec už ztrácí rozum.

„Ne, nejsem blázen. Kristus nepochybně existoval. Někteří v něm viděli Mesiáše, jiní ho považovali za otrhaného blouznivce, ne-li přímo za šarlatána. Já jsem ateista, a tak si myslím, že na tom vůbec nezáleží. Ale je zajímavé, jak se naložilo s jeho legendou. Ať už to byl bůh, nebo šarlatán, vzniklo celé náboženství, církev nesoucí jeho jméno. A když

se ona víra a církev tak úspěšně ujaly a rozšířily, skutečnost musela odpovídat legendě. Kristus kázal jen tři roky. Od třiceti do třiatřiceti let. Nikdo ale pořádně neví, jak žil předtím. A proč? Protože církev vynaložila spoustu energie, aby zahladila stopy. Zvláště od onoho památného chalcedonského koncilu."

„Měl potomky?"

„Jisté je, že se k němu hlásili, a v roce 451 tisíce lidí tvrdilo, že jsou jeho potomky. Našli se i potomci apoštolů. Pro církev, která se velice snažila vnést pořádek, do svých dogmat, to bylo nesmírně nepříjemné. Kristus natolik ovládaný lidskými slabostmi, aby miloval jednu či dokonce několik žen, Kristus, který souloží a plodí děti, Kristus, který opustí rodinu a vydá se na pouť po Palestině, aby kázal davům... To se jim nehodilo."

„Měl byste si pospíšit," ozvala se netrpělivě Leouan. „Moc tomu nerozumím. Vím, kdo je ten Ježíš Kristus, ale jeho příběh jsem nikdy nestudovala."

„Vaše rodina se ho nedovolávala, nikdy se o něm nezmínili?"

Míšenka zavrtěla pochybovačně hlavou. „Nic o tom nevím."

„Je tomu už třináct set let... Těžko věřit, že by se jeho kult tak dlouho udržel. Zvláště když je pronásledovali."

„Oni je pronásledovali?"

„A jak! Rozutekli se na všechny strany, tak trochu jako Židé.

Ale většina se vydala na východ, k vycházejícímu slunci. Papežové za nimi vysílali jedno komando za drahým v podobě misionářů, kteří kázali na územích barbarů a popuzovali proti nim nevědomé obyvatelstvo. Utíkali dál a dál, ale misionáři je vždycky našli, dokonce i v Číně. A tak stoupali na sever, do Tibetu, a usadili se ve výškách, jaké si dnes vůbec neumíme představit."

Lien Rag ho příliš neposlouchal. Jsou to jen povídačky. Profesor nemá jediný seriózní důkaz. Možná tomu dokonce uvěřil. Začíná, senilnět?

„V těch nehostinných končinách se přizpůsobili zimě. Obyvatelé těch končin občas zaregistrovali existenci podivných chlupatých tvorů, ale nikdy se je nepodařilo přesněji situovat a popsat."

Leouan se tvářila fascinovaně, ale možná myslela na blížící se smrt. Starý etnolog si ničeho nevšímal.

„Považovali je za nadpozemské bytosti nebo za zrůdy. Když explodoval Měsíc a zahalil Slunce, nastala nová doba ledová. Přežili to a pochopili, že mohou opět opustit svá útočiště a vrátit se k normálnímu životu. Staletí izolace je uvrhla do primitivního způsobu života. Snášeli i tu nejkrutější zimu, neboť jejich těla na ni byla zvyklá. Během dvou tisíc let je tak radikální vývoj možný. Není v tom nic záhadného ani nadpřirozeného. A za vlády tak kruté doby ledové se mohli považovat za lid bohem vyvolený."

31

Za necelých osmačtyřicet hodin byli připraveni definitivně opustit zapadlou stanici, kde zažili spíš tragické události než opravdový klid. Přesto ji opouštěli s úzkostí. Usadit se na území zrůdné a nenasytné améby Jelly se nebezpečně podobalo šílenství.

Jael vadilo, že se nevydali na jih. Myslela stále na Liensunova otce Liena Raga a stále víc se s ním chtěla setkat. Greog začal na takovou věrnost žárlit a občas jí dělal scény. Ann se tvářila lhostejně, ale Ma věděla, jak tím trpí.

„A je to tady zase," obrátila se na Julia. „Zase prcháme. Kdyby nás teď viděli lidé, co se třesou už jen při vyslovení jména Obnovitelé Slunce... Přestali by se bát."

Součástí vlaku Lovců bylo množství vagónů s materiálem a především zásobami potravin a minerálního oleje. Minerální olej byl v boji proti Jelly velmi účinný. Skupina však dovedla pracovat i s koloniemi bakterií.

Hned po odjezdu se Jael zavřela do kupé a trucovala.

Liensun se soustředil na elektronické systémy a tranzistorové obvody. Paralyzoval několik vysílaček a jeden radar lokomotivy.

„Báječné," chválila ho Ma, „jsi skvělý."

Bude muset přetížit signalizační zařízení, vymazat je z paměti některých výhybek a křižovatek tak, aby se v Tusk Station nedozvěděli o jejich příjezdu. Až budou projíždět, dispečink musí být izolován.

Jael by jim mohla dát popis města, trucovala však dál, odmítala otevřít Greogovi, který jí nesměle ťukal na dveře. Liensun si na město vzpomínal jen matně, ale i to stačilo, aby dostali strach. V paměti dítěte zůstala jen ozvěna divokých potyček, brutálních tváří, křiku, nadávek. To bylo vše, co si zapamatoval z míst pobytu Kroualovy bandy. Drsné a nebezpečné prostředí neotesaných lovců, ke všemu svolných dobrodruhů a bezohledných překupníků.

Jeli co nejrychleji, zpomalovali jen proto, aby rozbili sněhové závěje, ty menší radlicí, větší laserem. Do Tusk Station přijedou v noci, technický personál bude spoléhat především na přístroje.

Blížili se k první radiové návěsti, o níž nevěděli, jestli vůbec funguje. Liensun se chvíli soustředil a pak prohlásil, že je už dlouho mimo provoz.

O pořádný kus dál narazili na fungující dálkově ovládanou výhybku. Dítěti se podařilo, že jejich průjezd v dispečinku Tusk Station nezaznamenali. Blížili se a nenarazili zatím na žádný vážnější problém.

Jeli pomalu po jedné přechodnici. Dítě si však neporadilo s akustickým identifikátorem. Naopak si včas všimlo identifikační návěsti a zahltilo ji falešnými informacemi, které mu nadiktoval Greog. Dispečink zaznamenal průjezd posunované lokomotivy.

Noční vzezření stanice Tusk je zklamalo. Už léta žili osamoceně, a tak netrpělivě čekali, že konečně uvidí světla a uslyší městský hluk a ruch. I v noci měla svítit.

„To má být tamhleto světýlko?" bručela zklamaně a rozčarovaně Ann.

Světélko na ledovci. Když od něj byli necelý kilometr, záře nad kopulí jim připadala dost slabá. Představili si liduprázdná nástupiště, plesnivé, páchnoucí, sotva osvětlené, hlučící brlohy.

Vlak postupoval dál a hrkal o automaticky přehazované výhybky. Liensun se zatím úporně snažil zvládnout všechny ty elektronické mozečky, které by normálně rozesílaly všemožné informace o jejich soupravě. Identifikace lokomotivy, počet vagónů, náklad, stav podvozku. Takové zařízení měla i tak chudá stanice.

Tam někde v upadaném dispečinku si třeba někdo všiml červeného světélka, jak se sune po světelné tabuli.

„Pozor," upozornil je Liensun, „musíme zastavit."

Právě včas. Byli těsně před křižovatkou a před nosem jim posunovali asi dvacet vagónů. Stačily dvě vteřiny a zaznamenali by je.

„Musíme pokračovat," řekl Greog, „službu konající výhybkář si nás všímat nebude."

Jeli k jižní přechodové komoře. Ale červené světlo je zastavilo a museli počkat, až přejede dlouhý cisternový vlak. A to vše se odehrávalo bez jediného světla až na červenou lucernu posledního vagónu.

„Neviděli nás v dispečinku na obrazovkách?" zeptal se Julius.

„Těžko říct. Liensun dělá maximum, ale nemůže ohlídat všechno. Je docela možné, že se tam občas mihneme jako nějaký strašidelný vlak."

Všichni byli na stráži. Byla to přece jen malá přestupná stanice. Vzpomínali si na velká železniční centra v Panamerické, kde se křižovaly tisíce kolejí a kde bylo skoro nemožné zkratovat automatické zabezpečovací zařízení.

„Blížíme se. Už jsme u vrat..."

Byla to stará prosklená zasunovací vrata. Vyrovnávací komora byla dlouhý tunel připomínající prasečí rypák. Vešla se do ní souprava o třiceti vagónech.

„Sakra," zaklel Greog a vypouštěl páru.

Vrata se otevřela až na poslední chvíli a vibrace špatně zatavených skel pronikly jako bouře až do jejich izolované kabiny, Greog se znovu rozjel a zastavil u červeného světla dalších vrat, otevírajících se do vnitřního města. Loudal se k nim nějaký muž s lucernou.

„Vy jste ti Lovci tuleňů? Severní nástupiště, prosím. Máme potíže, nějaký hnusný zkrat nebo co."

Tvářili se udiveně, ale když zmizel, jásali a objímali nechápajícího Liensuna.

„Podařilo se ti vyhodit centrální dispečink. Můžeme klidně jet."

K severnímu nástupišti je naštěstí vedly směrovky. Míjeli nástupiště zacpaná pohyblivými několikapatrovými ponurými domy. Ve stanici bylo sotva o pár stupňů víc než venku a těch pár chodců spěchalo, jak jen mohlo. Jeli kolem výkladních skříní podivných obchodů. V jednom z nich spatřili nahé ženy a mysleli si, že jsou to figuríny z umělé hmoty. Potom je znovu zahalila černá tma, kterou jen občas protrhla světelná směrovka.

„Je to divné město," uvažoval Greog.

Zbraně si připravili na dosah ruky a na červených světlech bedlivě pozorovali každou z těch mála drezín, které byly ještě ve čtyři ráno venku.

„Severní nástupiště. Teď musíme najít výjezd."

Zelená šipka je naváděla na parkovací kolej. Proti staré signalizaci Liensun nic nezmohl. Podařilo se mu však uvolnit výhybku. Okamžitě se rozsvítilo červené světlo, ale ještě projeli.

„Tamhle je nadjezd."

Byla to severní, už dlouho nepoužívaná cesta. Běželi proti nim dva muži a mávali lampami.

„Tamtudy ne, nebezpečí, tam ne..."

Komora se bez problému otevřela a vyjeli na obávaný severní mořský ledovec.

32

První informace o Zrzavých v ostatních společnostech se začaly hrnout dva dny po Jdrienově rozhodnutí a vršily se na stole bezradného Kida. Zrzaví opouštěli kupole měst a vydávali se na cestu do Společnosti Mořského ledovce.

„Je to stejné jako kdysi, když se rozhodli vysvobodit Jdriena z Panamerické," řekl ženě Glindě. „Budou se mačkat na Skládce a dělat nám potíže. Společnosti si už začínají stěžovat, že jim utíká jediná pracovní síla schopná pracovat na kupolích. A teprve to začíná!"

Později začaly přicházet zprávy z Transevropské. Panamerická stejně jako Sibiřská předávaly jen velmi málo informací a o Zrzavých se dosud nezmiňovaly.

Kid zavolal Yeuze. „Máte nějaké zprávy?"

„Mluví se mnou každý večer. Je nadšený."

„A co zima?"

„Zrzaví mu postavili něco jako jurtu z kostí a kůží. Prý mu zima není. Ptá se, jestli už něco víte o jeho otci."

„Nevím, jak je to možné, ale ztratili jsme stopu. Moje policie si myslí, že v tom mají prsty výhybkáři Federace. Předvolal jsem velmistra Lichtena, aby mi to vysvětlil."

Yeuze se ušklíbla. „Snad si nemyslíte, že zradí svou kastu?"

„Nevím. Byl jsem tvrdý. Pohrozil jsem mu, že když přijdu na to, že v tom mají prsty jejich bratři v Australasijské, tak jejich cech vyhostím. A udělám to. Mám právo vyškolit si vlastní výhybkáře."

Yeuze zastupovala Společnost Mořského ledovce u Organizace dohod NY Station, která stanovovala práva a povinnosti společností. Dobře prostudovala jednotlivá ustanovení Dohod, a proto si nemyslela, že by si Kid mohl dovolit vyhostit výhybkáře, kteří měli dohlížet na dodržování Dohod. Ale Kidovi to mohlo projít.

„Je s ním i Leouan, diplomatka. K čemu jsou vlastně Dohody, když klidně nechají mizet diplomaty?“

„Podal jsem protest i u NY Station, ale ještě neodpověděli.“

„Co chcete dělat?“

„Upřímně řečeno nevím. Nemůžu vyhlásit válku celému světu.“

„Jdrien své rozhodnutí nezmění.“

„Vždyť je to dítě.“

„Vážně? Včera se poprvé vyspal s dívkou, dvanáctiletou Zrzečkou.“

„Zbláznila jste se?“

„U Zrzavých se začíná brzy a Jdrien byl už pozadu. A nejen proto ho už nemůžete považovat za mrně. Je na stejné úrovni jako kterýkoli z vašich průměrných dospělých a zná víc než většina smrtelníků. Nevrátí se k nám, pokud se nevrátí jeho otec.“

„Já za to přece nemůžu...“

„Jen se nevymlouvejte, Kide. Umí číst myšlenky a věděl, že pro Liena Raga nic neuděláte. Jinak by se neuchýlil ke svému lidu. Ještě vás z něj bude bolet hlava. A násilím to nepůjde jako za časů Rebelů a Lady Diany.“

Kid na provokaci nereagoval. Tohle věděl už dávno. Věděl, že až se jednoho dne Jdrien rozhodne uplatnit svou moc nad Lidmi z Chladu, nastanou potíže.

„Spojil jsem se i s Lady Dianou a vzkázal jí, že jestli se dozvím, že v tom jede, tak je po příměří. Rozhodně nestojí o nájezdy do Antarktidy, když zrovna potřebuje veškerou dostupnou energii. Prodáváme jí miliony tun oleje a ty projíždějí jižní polokoulí.“

„Tohle však nevrátí ani Liena Raga, ani Leouan, ani profesora Měrná.“

Nakonec se jí bezradného muže zželelo a zavěsila. Kid si vždycky myslel, že je kdovíjak mazaný, ale teď stojí před největším dilematem svého života. Na Jdrienovi přímo visí a bude ochoten se pro něj obětovat.

Hodinu nato se setkala s R, autorem slavné divadelní hry Tati, řeka už neteče. Byl to první literární pokus, jak připomenout dávnou Zemi a drama Velké paniky. Předtím se doba ledová považovala za něco fatálního, za stav, který není zas tak tragický. R mluvil o krásách bývalé Země, o slunci, květinách, teple a světle. Hra měla značný ohlas. Měla být uvedena i v dalších stanicích, ale pro ustavičné reprízy se hrála stále jen v Kaempolisu. Vlaky plné diváků přijížděly do města zničeného válkou a pomáhaly mu postavit se na nohy. Město prosperovalo z davů, které chtěly přespat, jíst, nakupovat, vidět další představení.

„Bude z vás boháč,“ řekla mu, „Město vám bude vděčné za své vzkříšení. Uvidíte, že po vás ještě pojmenují nějaké nástupiště.“

„Tolik ani nežádám.“

„Snad by stálo za to, aby hru nastudovalo víc divadel. Mohla by se hrát v dalších stanicích a možná i v jiných společnostech. Zájemci se na nás obracejí prakticky denně.“

R mávl rukou a smutně se na Yeuze podíval. „Já vím, že teď není vhodná chvíle... Ale přál bych si, abychom žili spolu. Pokud nejsem pro vás příliš starý a ošklivý...“

Nevěděla, co na to říct. Chtělo se jí smát i plakat.

„Víte, jsem trpělivý. Umím čekat. Celá léta jsem čekal, až mi tu hru uvedou. Dokážu čekat i na vaše rozhodnutí.“

33

Lien Rag se probudil uprostřed noci a podíval se na profesora. V cele byla jen dvě lehátka. Leouan spala nahoře a profesor dole. Stařec k němu otočil hlavu.

„Profesore, mám pochybnosti. Že jste tu hypotézu založil na legendě, která koluje o Jdrienovi, o jeho domnělé božskosti? Připadá mi pošetilá.“

Harl Mern se opatrně posadil, aby se neuhodil o horní lehátko. „Pochybujete. Ale nezlobím se na vás, i když mě to od přítele mrzí. Nic jsem si nevymyslel. Na něco jsem přišel. Všechno zůstalo v Amertume a nejspíš už to rozkradli nebo poztráceli. Byly tam fotokopie listin z Vatikánu. Papežské buly exkomunikující potomky Krista a apoštolů. Nevzpomínám si na jména všech rodin, zvlášť ne dnes v noci, když mám strach z popravy.“

„Musíme mluvit o něčem jiném,“ řekl Lien, „proto jsem si dovolil tuto úvahu.“

„Už dávno vím, že vašeho syna považují za mesiáše Lidí z Chladu. Možná jsem se o to podvědomě opřel, ale mám i důvěryhodné informace.“

„Jestliže máte pravdu, mělo by jeho božství i genetický základ?“

„Svým způsobem ano.“

Lien Rag vstal ze země, znovu se posadil a opřel se o stěnu z nereznoucí oceli.

„Takže můj syn by byl něco jako prapravnuk Krista?“

„To nevím. Byli mezi nimi i potomci apoštolů a dalších osob. Ale všechny kmeny, které prchly do Tibetu, pocházely z Palestiny. Postupně degenerovaly.“

„A za dva tisíce let by jim narostla srst?“

Stařec si povzdechl. „Vím, je těžké to připustit, když člověk ke svému vývoji potřeboval miliony let. Ale podívejte se na velryby. Za necelých tři sta let se naučily plazit po ledu...“

„Myslíte si snad, že zakladatel této rasy nad nimi bděl i nadále? Že jejich Bůh si vzal za úkol ochránit je před zimou a nechal jim narůst srst a změnil jim bazální metabolismus? Docela chápu, že vás ve Společnosti Svatého Kříže chtěli upálit.“

Harl Mern se na něj díval klidně a bez protestů.

„Věříte snad, že profesor Ikar, specialista na Zrzavé, by se nechal zavléct do něčeho takového?“

„Nevím. Ještě stále je racionálnější, než jsem byl já?“

„Zabývá se současným životem Zrzavých, studuje jejich všední chování, ale i náboženské obřady, řeč a etnické skupiny. Pracuje pouze s konkrétními jevy.“

Harl Mern si položil ruce na kolena a Lienu Ragovi připadalo, že se kolébá dopředu a dozadu.

„Obviňujete mě z šarlatánství?“

„Ne, ale nesouhlasím s vámi.“

„Obhajujete křesťanství. Těžko přijímáte myšlenku, že mesiáš souložil a plodil děti. Tohle vám na tom vadí?“

„Mně ani ne, ale hodně lidí, dokonce i nevěřící, taková představa urazí. Dokázal byste najít příslušnou část staré vatikánské knihovny?“

„Ovšem. Víte, je tam od všeho trochu... Včetně náčrtů objevů, které církev zavrhla jako ďábelské, třeba parní stroj. V každém století se našel vynálezce, který předložil své plány a katolíci mu je zkonfiskovali... Ale na tom nesejde... Považujete to za neuvěřitelné a myslíte si, že se už nikdy nevrátím do LID? Víte, co...“

„Jo,“ vybuchl Lien Rag, „Ložiska intelektuální dokumentace.“

Leouan sklouzla z lůžka. „Snad si to nechcete rozdat ručně?

„Už hodinu se hádáte kvůli hlouposti. Radši bych si povídala o životě vůbec. Otázka mého původu mě příliš nezajímá. Nemohu uvěřit, že nás ráno zabijí. Kdybych se aspoň mohla napít, ale voda ve džbánu zmrzla.“

Zabouchala a dveře se otevřely. Přinesli jim teplou vodu, ale moc jim nechutnala.

„Brzy vystydne,“ řekla.

Sedla si na zem vedle Liena a vzala ho za ruku.

„Existují Zrzaví, kteří přešli na neokatolickou víru?“

„Ano,“ odpověděl Lien Rag. „Byly doby, kdy vám církev štědře věnovala duši a potom vás o ni zas velice rychle připravila. Z humanitárních důvodů. Musela by totiž odsoudit lovce Zrzavých, otrokáře, trh se Zrzavými námezdními dělníky. Zvláště v Transevropské, kde má značnou podporu. Bez duše se stáváte dobytkem.“

„Co se stalo s těmi obrácenými na víru?“

„Nevím.“

„A vy, profesore?“

„Myslím, že se všichni vrátili ke starým vírám. Ale zpráva o novém mesiáši určitě urychlila zrod nového náboženství.“

Kdyby radši mlčeli, pomyslela si a kupodivu ji poslechli. Lien Rag zavřel oči, ale nespal.

„A co když ti vaši zrzaví Kristovi potomci a mí astronauti ze vzdálené planety mají něco společného? To samozřejmě nevíte. Ale když jsem pátral po jejich původu, napadlo mě pátrat i po svém. A co když Zrzaví vědí, kde jsou ukryty kosmické lodi?“

34

Metařům Věčného života se nedala upřít jedna dobrá vlastnost. Nebyli pokrytci. Odsouzení nedostali ani snídani, ani euforizující cigaretu, ani alkohol. Přišli si pro ně hned za úsvitu. Odvedli je do druhého vagónu, kde byla soudní síň a v ní státní návladní s obhájcem.

„Dopouštíte se zločinu a budete se za to odpovídat. Vaše společnost bude zničena.“

Neodpovídali. Všichni odsouzenci říkají totéž.

„Měl jste o té sektě nějaké informace? Zapomněl jsem se vás na to zeptat.“

„Jen málo. Někde jsem něco četl. A pak Železniční instrukce důrazně varují před touhle koncesí.“

„Budu si to pamatovat,“ ušklíbla se Leouan.

Zavedli je do podivné místnosti. Byla také ve vagónu, ale vcházelo se do ní shora po plastikovém žebříku. Připomínala nádrž.

„Bazén,“ řekl Lien Rag.

Chtěl se vytrhnout strážcům, ale spoutali ho. Všechny tři položili na dno plastikové nádrže a připoutali je. Přistoupil k nim muž v bílém plášti s injekční stříkačkou.

„Chlad neucítíte,“ utěšoval je, „ale agónii vnímat budete.“

Za chvíli všichni opustili místnost a zleva se ozval povědomý zvuk.

„Voda... Dost teplá, protože se z ní kouří,“ řekl profesor.

„Chtějí nás utopit?“

Voda natekla asi do padesáti centimetrů a jejich pouta povolila. Vagón zatím vyvezli na širý ledovec. Uvědomili si to, když se stěny sklopily a zakousla se do nich polární zima. Bolelo to, i když dostali injekci.

Lien se otočil k Leouan a ona k němu. Usmáli se na sebe. Voda mrzla rychle. Zakrátko je zalil další příval, zalapali po dechu a hned nato zemřeli.